

בס"ד

קובץ כל ספרי כשרות

חלק ט"ו

שער כללי

הו"ל בחמלת ה' עלי בזכות אבותי ורבותי הקדושים זי"ע
הק' שלום יהודה גראס, אבדק"ק האלמין יצ"ו

חלק ט"ו: - 4 ספרים - 580 עמודים

ספר א': מצב השחיטה בארצינו הקדושה. - סוף סוף נתגלו שליחי הטעראריסטים שמתפוצצים באוטובוסים וברחובות ובמקומות ציבור בארץ? אבל אשמים אנחנו על אחינו! - אני מודה ומתודה על האמת ומעשה שהיה כך היה, בני ברק תשס"ב

ספר ב: היהודים והיהדות בארצות הברית. - על דבר הכשרות והטריפות שהיה אז.

ספר ג: שאלות ותשובות מהגאון ר' יצחק לוי שו"ב בירושלים עיה"ק על השחיטה של רובאשקין, עם הרבה מסמכים (דוקאמענטען).

ספר ד: מכתב למערכת ישראל - שחיטה של רובאשקין נבילה וטריפה חלב ודם - סיפור נורא והשגחה פרטית - השוויגער מזיווג שני של רובאשקין הודיעו לה בחלום כי רובאשקין מאכיל חלב ליהודים, היא חלמה שהכל בגלל הסבא והבן שמאכילים חלב לעם ישראל. הדבר כבר עלה שני קרבנות ל"ע, ומאכילים חלב הלאה ואין מפחדים כי כסף מטהר ממזרים. - הרב ווייסמאן

בדין תורה עם הגה"צ ממארגארעטין שליט"א ונתגלה שהרב ממארגארעטין
האכיל חלב לעם ישראל בשחיטת רובאשקין רח"ל.

בעזרת ה' יתברך

מצב השוויטה

בארצנו הקדושה

סוף סוף נתגלו שליחי

הטעראריסטים

שמתפוצצים באוטובוסים

וברחובות ובמקומות

ציבור בארץ???

אבל אשמים אנחנו

על אחינו!!!

אני מודה ומתודה על האמת.

ומעשה שהיה כך היה

בני ברק תשס"ב

מצב השחיטה בארץ
סוף סוף נתגלו שליחי
הטעראריסטים שמתפוצצים
באוטובוסים וברחובות
ובמקומות ציבור בארץ???
אבל אשמים אנחנו על אחינו!!!
אני מודה ומתודה על האמת.
ומעשה שהיה כך היה!

אני אחד השוחטים הגדולים בארצנו הקדושה וגם כן נוסע הרבה לשחיתות הגדולות לחוץ לארץ בארצות הברית, ובארגנטינה. פעם אחת בבוקר בבית המדרש של חסידי גור שואל אותי חבר שלי למדת כבר את פרק 36 מספר שבט מוסר? אני עונה לו על המקום מה אתה רוצה להגיד לי? שואל אותי עוד הפעם בתמימות, כנ"ל. אני עונה לו על האמת לא למדתי אף פעם הספר הזה. הוא שואל אותי, איך אתה יכול להיות שוחט בלי שלמדת הספר הזה? [הכוונה שלו היתה מן הסתם כך: הלא אחד מתנאי השוחט הוא שהוא צריך להיות ירא שמים מרבים^א

(א) הרבה צריך ישוב הדעת יראת שמים לבדיקת הסכין הלא תראה כי יבדוק אדם פעמים ושלש ולא ירגיש בפגימה דקה ואחר כך ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובחינת חוש המישוש כפי כוונת הלב (שמ"ח סימן י"ח).

שוחט צריך להיות מופלג ביראת שמים ומופלג בהבנת הבדיקה, ולא לחנם הי' המנהג של חכמי התלמוד לבדוק הסכין דוקא

אני עונה לו, אנחנו לומדים רק הספר שמלה חדשה על שחיטה, ובוחנים אותנו את זה בעל פה, וכך אנחנו שוחטים. ולפלא בעיני שכל הרבנים שבחנו אותנו הלכות שחיטה מעולם לא שאלו אותנו האם למדנו את הספר שאתה מציע לי ללמוד, האם אתה רוצה להוסיף לנו עוד ספר חדש שלא שמענו מזה אף פעם? אני שואל אותו מי המחבר, ומה כתוב שם שאתה חושב על זה כי זה כל כך נחוץ לשחיטה? הוא אומר לי אני אלוה לך הספר הזה, ותלמוד בו ותגיד לי אחר כך מה ראית שם?

אני מתחיל ללמוד הספר שבט מוסר ונהיה לי שחור בעינים! אני אומר לעצמי אוי ווי, מה יהיה אתנו? וזה לשונו שם: "העולה מזה שצריך השוחט להיות צדיק גמור שלא יפגום צלם אלקים דאם לא כן, נדמה כבהמה, ונמצא שוחט בהמה לבהמה", וכו'.

פעם אחר לימוד הספר הנ"ל אני הולך לארון הספרים לוקח ופותח

הם בעצמם ובכבודם ולא להאמין לשום טבח אף שהוא ירא שמים, כי הרבה צריך ישוב הדעת ויראת שמים לבדיקת הסכין "והנה כשזיכני השם יתברך לבא לירושלים עיה"ק תובב"א ראה ראיתי הנהגת בדיקת הסכין בכאן באימה יתירה, ובהראותו לחכמי העיר וכן המנהג בכל מלכות הזה ראו עיני ושמח לבי" עכ"ל של"ה הק'. (שער האותיות ק').

והבעל שם טוב עשה
והתקין סכינים חדשים,
והיה מלחמה גדולה
נגדו.² (עיין שו"ע הרב
יו"ד סימן י"ח מה שכתב
בזה).

אחר כל זה סיפרתי
לחבר שלי שהוא שוחט
על כל מה שקרה לי,
ואמר לי, שכתוב בספר
של ר' יוסף שכטר נ"י,
שבבתי הגז באושביץ
באותו מקום שהרגו
ששה מליון יהודים, היה
לפני זה בית שחיטה
גדולה ששחטו בהמות
לאלפים ולרבבות לכל
מדינת גרמניה ושאר
מדינות, והמסחר גדל כל
כך, עד שעשו שם ממש
על ידי בית השחיטה
תחנה מרכזית לרכבת
מיוחדת בסיטונות להביא
ולהוליך בהמות
(ובלשונות שלהם קעטיל
טרעין - KETEL TRAIN)

(ב) חבל על דאבדין "ולא"
משתכחין, שאין לנו הבעל שם טוב
הקדוש בדורינו שיבדוק הסכינים
שלנו. (שמעתי פעם ביאור על זה, "ולא"
סובב על אלו שהם בבחינת לא (כלום)
הם משתכחין).

ספר אחד בשם אמרי צדיקים
דברי גאונים, (עמוד ה') וכתב
שם דאם השוחט הוא כשר אז
אליהו הנביא בעיר, ואם
השוחט הוא רע חס ושלום אז
מלאך המות בעיר וזה מה
שכתב שם: אחז"ל כלבים
שוחקין אליהו בעיר, כלבים
בוכין מלאך המות בעיר,
דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז
הכשרות הולכים לאכילה
והטריפות נותנים להכלבים שזה
מנת חלקם כמו שנאמר "לכלב
תשליכון אותו", ועל כן הם
שוחקין, ואם כן הרי זה סימן
שאליהו הנביא בעיר, כיון
שאכילת הבשר הוא כהוגן, אבל
אם השוחט שוחט שלא כהוגן
והוא מאכיל נבילות וטריפות
לישראל חס ושלום, אז גוזל חלק
הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז
מלאך המות בעיר. וראיתי כתוב
מהבעל שם טוב זצ"ל על פסוק
בזע"ם תצעד ארץ, שזע"ם'
ראשי תיבות זביחה עירובין
מקוואות. עוד ראיתי בספר
"זבחת כאשר צויתך"
(שהוציא לאור השו"ב הרב וואלדמאן
חסיד בעלז) שעל הסכין צריך
לראות השם הוי' ואם לאו
ח"ו ... ורבינו הבעל שם
טוב בא לעולם לתקן
השחיטות, שרוב השוחטים
שחטו אז עם סכין פגום,

הזה לאכול לאנשים, ומי יודע כמה יהודים אכלו השניצל הזה שעשו מבשר חבריהם, וזה ממש מתאים למה שכתב השבט מוסר מספר הגלגולים, שאנשים מגולגלים בבהמות.

עוד מספר לי ששמע מהרבי מקלונבורג ז"ל שבעל הדברי חיים מצאנז ז"ל כתב בשו"ת דברי חיים" (יו"ד ח"א סימן ז') על גרמניה, ומבאר שם שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעוה"ר ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לועז' [לערך ארבעה מיליאן יהודים רח"ל] שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השוחטים ובודקים הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש). ועל ידי עון השוחטים הקלים היה מלחמת העולמית הראשונה והשניה.

אני מתחיל לעשות לעצמי חשבון הנפש, הלא כמה וכמה אנשים שהלכו לעולמם על ידי פצצות ועוד, וכמה בחורים וילדים ואברכים צעירים רח"ל שנקטפים לא עלינו מהכלל ישראל, ולפי הנ"ל כולנו השוחטים אשמים בזה, כי הבעיות בשחיטה

ובאותן הרכבות (וואגן - WAGON) שלקחו את הבהמות לשחיטה לקחו במדה כנגד מדה² את כל היהודים לשחיטה באותן הקעטיל טרעין³ כידוע, וזרקו את היהודים בפנים הטרעין⁴ הרבה יותר וגרוע ממה ואין ששמו שם את הבהמות רח"ל.

וזקן אחד סיפר לי איך שזוכר איך שבעסטריין עשו מבשר יהודים שניצל ומכרו השניצל

(ג) ראה באנציקלופדיה (מערכת אושווינצים) שהיטלער ימש"ו הכין בתי הגז ובתי שריפה לשרוף 10 אלפים איש ביום אחד בדיוק במדה כנגד מדה שהמן רצה לתת לאחשוורוש 10 אלפים שקלים כדי להשמיד להרוג ולאבד טף ונשים ביום אחד, רח"ל.

(ד) תודה רבה לחברי היקר שמעון לוי נ"י חבר נאמן להאוניווערסיטא העיברית בירושלים על שעזר לי בהחקירות ובתמונות.

(ה) ראה בספר OSHPITZIN מהמחבר ר' יוסף שכטר בדף 215 שבאושפיצין (אושוויטץ) היה מקום שחיטה גדולה מאוד, והיו על יד בית השחיטה שתי בתי חרושת לעורות, גדולים מאוד, שתיכף אחרי השחיטה לקחו את עורות הבהימות מבתי השחיטה הגדולה.

עוד כותב שם שהיה שם רכבת מיוחדת לבהמות (קעטעל טרעין), ובאותו הרכבת לקחו אחר כך את כל היהודים לאושוויץ, והאנשים ששמו בהרכבת היו מאות אנשים ברכבת אחד. (כפי הנראה מהדברי חיים היה כל זה במדה כנגד מדה).

(1) וכמנ שכתוב בשבט מוסר בהמה אוכלת בהמה.

(2) אוהביי קוראים! הנסיונות הם גדולות מאוד, והנסיון הזה של השוחט קשה להשיג למי שלא הי' שוחט עדיין, אבל האמת כן הוא כי כל זמן שהשוחט נתנסה בנסיון

שוחטת לבהמה], הם רחוקים מלהיות כשר באמת, ומי מדבר עוד מהבדיקות פנים וחוץ מה שהולך שם. [ישנם בארץ רק כמה בתי שחיתות מהחרדים ששם מדקדקים על הסכינים בדקדוק רב, כי הרב המכשיר שלהם הוא ירא שמים ואינו להוט לכסף, והלוואי שהיהודים החרדים היו מדקדקים לאכול רק משם].

[אני אמרתי פעם למשגיח "בודק סכינים" שלנו שהוא חסיד ויזניץ, שאמר על סכין שלי שהיה פגום [ממש], ופסק שהוא כשר!!! ואמרתי לו בשבירת לב מה נענה על זה ביום הדין הגדול והנורא, וענה לי **אתה לא יודע?** אני שואל אותו מה אני לא יודע??? וענה לי: **כי ישנו גיהנום מיוחד לרבנים מכשירים למשגיחים ושוחטים, ומי שאינו רוצה להיות בגיהנום הזה שילך להיות צנחן בצבא!!!** - ולא להיות לא שוחט ולא משגיח, [הרב המכשיר הזה דיבר רק על הרבנים המכשירים השוחטים והמשגיחים באיזה גיהנום שילכו, אבל מה יהיה שם עם האוכלים מהשחיטה הזאת לא דיבר כלל, הלא הכשרות הוא יסוד קדושת ישראל וכמו שכתב ה'דברי חיים' שעל ידי מכשול שוחטים הקלים במדינות לוע"ז בגרמניה יצאו לשמד 4 מיליאן יהודים רחמנא ליצלן, זאת אומרת שהבעיה העיקרית שלנו שיורדים מהדת

אצלנו זה באמת נורא ואיום. הגם שיש לנו רבנים משגיחים שמכשירים הכל, אבל עם כל זה [הם גם כן צדיקים כמו אנחנו והם גם כן עובדים בשביל פרנסה] והאמת הוא שחלק היותר גדול שמה שאנחנו נותנים לאכול בתור כשר גלאט הוא באמת גלאט טריף, כי הסכינים שלנו לפי המצב שלנו שאנו עובדים כמו סוסים וחמורים [כלשון ה'שבט מוסר' שבהמה

(ובעשר נסיונות נתנסה בכל יום) מלחמה גדולה ועצומה מתלקחת בתוך תוכיותו, מצד אחד הרגש קדושה שלו כי איך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלקים להאכיל אנשים כשרים ותמימים מרק פיגולים. מצד שני אם לא אעמוד בנסיון - כגון: לשחוט במהירות גדולה ולא במתינות כמו שכתוב בשלחן ערוך [וכמו שנאמר במגילת אסתר "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הברירה, והמלך והזמן ישבו לשתות, והעיר שושן נבוכה]. או לשחוט היום אף שאיננו בקו הבריאות, או שלא ישנתי לילה זו בטוב, או שאין לי ישוב הדעת הנצרך לבדיקת הסכין מסיבות דאגות שונות המקיפות - וכן אם נמצא החלף פגום ואם אשליך לטריפה עשרות או מאות עופות, או שאפסיק לשחוט מפני הפסד הרגשה, - הלא הקצב ודאי ישליך אותי החוצה אם יארע כן כמה פעמים, והיאך אפרנס משפחתי הלא טרחתי למצוא פרנסה מתאמת ואחר יגיעה ועמל שהגעתי לזה אמצא עצמי בחוץ, וסוף דבר הסמ"ך מ"ם מסייע להכריע לצד שני כי אונס רחמנא פטרי' ואין לך אונס גדול מזה...

פלא למה שישנם כל כך הרבה פצצות קרבנות ופיצועים ל"ע, האם לא אנחנו אשמים בזה?].

ואחר כל הנ"ל שמעתי בהספד לצעיר אחד שנקטף בשנותיו הצעירות, והרב המספיד צועק ש"הצדיק אבד" למה בגלל ש"ואין "איש" שם על

לב", וקיבלתי כמו זרם במוחי אוי וויי!!! הלא הוא אומר תיבת אי"ש שהוא ראשי תיבות

שוחט ירא אלוקים, ואיפה אנו השוחטים, איפה היראת שמים שלנו שאנו מאכילים את אחינו בני ישראל בארצינו הקדושה נבילות וטריפות הכל עבור שיהיה לנו פרנסה בדרך כבוד.

והמספידים צועקים שצריכים לעשות תשובה בענין צניעות ועוד, וכל האשמה הוא על הצניעות כביכול שהנשים הצדקניות לא הולכים בצניעות והם אשמים בזה, אבל הם אינם יודעים מי באמת הרג את הנפטר הזה [הלא אנו רואים מה קרה אחר כך באושוויץ שהרגו 6 מיליון יהודים, זאת אומרת שעם ישראל הפסידו 10 מיליון יהודים, והרבי מצאנו אינו אומר שהלכו לשמד מפני שלא הלכו בצניעות. עוד סיפר לי כעת חסיד בעלז שהרבי הקדוש רבי אהרן מבעלזא זי"ע אמר בעת המלחמה שהיטלער ימח שמו הוא נשמת עמלק שנולד מהשוחטים הקלים הרי אנו

והולכים לשמד" זה לא אשמת הקיבוצים והכומרים המיסיאנערן של הארץ, האשמה הוא אך ורק השוחטים והמשגיחים עם הרבנים ביחד] ואני השוטה הגדול קיבלתי אז התשובה הזאת, ולא זאת עוד, אלא שאמרתי האימרה הזאת לחברי וצחקנו ביחד, והצחוק הזה הרגיע אותי עד שהתחלתי ללמוד בהספר **שבט מוסר פרק ל"ו** ועוד מה שכתוב בענין השוחטים והגלגולים שהוא ממש פחד נורא ואיום, [ואם כל אחד ילמוד פרק ל"ו מספר הנ"ל יפסיק תיכף לאכול בשר, שהוא לא ימצא שוחט ירא שמים, כי איך יכולים להיות ירא שמים בשחיטות הגדולות של היום, שהתנאי הראשון הוא לזרוק את היראת שמים ואת היראת חטא] וכעת אני רואה שזה לא צחוק, אוי ועוד איך גיהנום גדול מאוד מחכה לנו, מי יודע אם נכנס לשם^ט, ואם כן, מי יודע אם נצא משם כלל. ואחר כל זה האם הוא

(ח) לפי שיטת הדברי חיים.

(ט) ולפי מה שכתוב שם כי המאכיל נבילות וטריפות מגולגל לאחר מיתתו בכלב, ואם כן מי יודע אם נזכה להיכנס בכלל לגיהנום, כי להיכנס לשם צריך להיות יחסן גדול, לפי מה שראיתי בספר שבט מוסר, ואודה ולא אבוש, שאם היה אומרים לי ללמוד הספר הזה לפני שהלכתי לעבוד בשחיטה, לא הייתי ממשיך בשחיטה יותר משבוע אחד, כי היה לי אז פחד די' לנגד עיני.

בימינם, ואי אפשר להאמין להם", וכמובא בשו"ת דברי חיים על פי המשנה בחולין ש"השוחט שחיטתו כשרה", והקשה קושי' הידוע, שהשוחט משמע לכתחילה, ושחיטתו כשרה משמע בדיעבד, ופירוש, שכשמתחיל לשחוט הוא באמת שוחט כשר לכתחילה, ומכיון שהתחיל כבר לשחוט אז שחיטתו כשרה רק בדיעבד. [תזכרו כי הרב מצאנז מדבר לפני 130 שנה, ואז כתב בזה הלשון: ובעוונותינו הרבים ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז [לערך ארבעה מיליאן יהודים רח"ל] שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השוחטים ובודקים הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש). ומה נאמר היום בדורינו אנו בעקבתא דמשיחא וכאמרם ז"ל (סוף סוטה וסנהדרין צ"ז ע"א) שהמלכות תיהפך למינות, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת וכו', ובפרט שהמנהיגים והאחראים שעומדים בראש העם הם שליחי הסמ"ך מ"ם ראשי הערב רב כמבואר בזוהר חי פרשת בראשית (דף קי"ב) כתב וז"ל: ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב רב, והערב רב חושבים רק על כסף וזהב וכבוד, ובוודאי שאין פחד ה' לנגד עיניו. וכמבואר

רואים ששני הצדיקים הקדושים גילו לנו את הסוד האמיתי שעל ידי השוחטים נהרגו ונשחטו 10 מליון יהודים ואין פוצה פה]. הלא ישראל קדושים הם. איפה היה כל כך הרבה תורה בעולם כמו שיש עכשיו, וכו', ואני צריך לומר כי אנחנו השוחטים הטורריסטים האמיתיים שגרמו שנרצחו כל כך הרבה נפשות כמבואר לעיל.

לספר מה הולך אצל השחיטה אפילו שיכתבו ספרים שלימים לא נוכל לספר הכל, וזאת היה כל שוחט כותב היסטוריה שלו, אז היה לנו התמונה האמיתית, מי הוא האשם בכל אסונות אלו. אבל האמת הוא, כי הוא אשמת כל ישראל, שאם אחינו בני ישראל היו מדקדקים על כשרות השחיטה כמו שהיה לפנים בישראל, לא היינו מגיעים למצב כזה שהשוחט יהיה כמו מכונה אוטומאטית ראבארט רח"ל}. אני רוצה רק לעורר על דבר אחד שיהודי חרידי שירא את ה' באמת לא יקח אפילו בשר עוף לפיו לפני שלמד בדיקת הסכין אצל שוחטים מומחים שאינם עוסקים בשחיטה [כי רוב העוסקים בשחיטה אינם נאמנים כלל, כי הם מפחדים לומר האמת] ואפילו אם תחשבו הלא האיך אפשר להיות כי שוחטים שנראים תמימים ויראים ושלמים יוכלו לומר שקר? אבל השואל ומשיב כתב כבר ברוח קדשו על השוחטים בדורו "כי שקר

השחיטה הפסדתה את הפרנסה שלך על המקום, כך זה הולך בכל המקומות].

עוד דבר נחוץ אני מבקש מאחינו בני ישראל, כי היות ואנו השוחטים אינם יכולים לשנות כלום, כי לא הרבנים ולא הראשי משגיחים ולא המכשירים יהיו מוכנים לתקן את כשרות השחיטה, מפני טעמים הכמוסים כסף מנלן??? וידוע שכסף מטהר ממזירים!!! ובפרט שזה נוגע גם כן לכבוד, שיאמרו עליו שהאכיל טריפות לעם ישראל וכו'.

על כן אכתוב כמה עצות איך לתקן הענין הנורא הזה:

בדברי חיים (השמטות לפרשת ויקהל) ז"ל, כי ישראל בעצמן קדושים, אך הערב רב כל חסדים דעבדי לגרמייהו עבדו, כנראה בעליל, שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה בעונותינו הרבים רובן מערב רב, ורוצים לשרור על הציבור, וכל מעשיהם רק לגרמייהו לקבל כבוד וממון, ולכן אין להתחבר רק אם עובדים באמת שמוסרים נפשם לד', לא לקבל שום תועלת לעצמם.

[ואספר דבר נפלא, שפעם אחת בא אצלינו איזה קהילה גדולה ועשו שחיטה עם הכשר של הרב שלהם, וראיתי איך שהם מאכילים ממש טריפות, ועוררתי על זה את הרב שלהם, וענה לי, אנחנו נכנסנו לעניני כשרות רק עכשיו, ואין לנו עוד את האקספיריענס, ובמשך הזמן נלמוד איך ומה לתקן, ויסודר הכל.

עניתי לו, אתה צודק, אבל מה יהיה עד אז הלא הבשר הזה אוכלים יהודים ולא ערביים, ואיך כבודו חושב שיכניסו מנהיג לרכבת או מטוס שאינו יודע עבודתו מאה אחוז? עזבתי את הרב הזה, וסיפרתי לחברי השוחטים, ואמרו לי הלא אמרו חז"ל, מילי בסלע שתיקי בתריין! לנו יש יותר שכל ממך, מה איכפת לך מה שהם עושים, זה לא הפרנסה שלך, ואם הדבר הזה יתגלה לאזני בעל בית

ומחכים לתיקונים, אבל אנחנו כעת כמו בתוך מחנה אושבי"ץ, [לאגער], ואי אפשר לנו לעשות כלום, וכמו בגרמניה שהידים של היהודים היו אסורות. וגרמני אחד ניהל אלפים אנשים, ולא יכלו לעשות כלום, כמו כן ידינו אסורות בידי הסמ"ך מ"ם רח"ל, [כמו שכתוב (שמות ו' ה) "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים" מעבידים אותם, ואזכור את בריתי], ורק כוח גדול ומסירת נפש מאחינו בני ישראל יוכל בע"ה להציל אותנו מתוך הלחץ והדחק הזה].

[זכור תזכור!!! כל אחד מאחינו בני ישראל יש לו את האחריות הנורא הזה, על כל יהודי ויהודי שאוכל בשר שאינו כשר. בעולם הבא יקחו את כלנו יחד למשפט, וכלנו נאמר ביחד "אבל אשמים אנחנו על אחינו"].

ב. שיעשו "מכון ללימוד בדיקת הסכין". וכשידעו קצת מענין בדיקת הסכין תחפשו מומחים יראים ושלמים, [ובעזרת השם יתברך אני ועוד כמה מחברי מוכנים לעזור לכם בלי שידעו מי אני, ויש עוד כמה שוחטים שמוכנים לתקן השחיטה שירדה אלף מעלות אחורנית], ותחקרו הרבה בענין הנ"ל, ובדרך שאדם

א. שיעשו "מכון למחקר עניני כשרות השחיטה, בדיקת הסכין, ובדיקת פנים וחוץ". ויבררו כמה שוחטים יש באותו שחיטה? כמה בודקי פנים? כמה בודקי חוץ? כמה אחוז מכשירים? ותראו כבר ההפרש בהכשרות בין מקום למקום ותפרסמו כל זה לעיני כל העולם, [תדעו שהשוחטים רוצים

ו) תלמדו מהנסיון, בארצות הברית ישנו רב גאון וקדוש שמו רבי רפאל בלום האדמו"ר מעיר קאשוי שליט"א, והוא גילה במכתבו ואסר להתלמידים שלו לאכול בשר. ואחר כך גילו שלשה רבנים מכשירים ששוחט אחד חרדי משלנו שחט 45 גנים עם סכין פגום, וכמו כן גילו כמה רבנים מכשירים בפרהסיא והורידו השגחתם מפני זה. רב מכשיר חמישי תפס שוחט שהכשיר 90% אחוז בהמות ואמר שזה גלאט כשר, ולא בודק אפילו אם יש סירכות, ויש טעיפס מאסיפה של התאחדות הרבנים בערך 70 רבנים היו שם, ושומעים איך שכולם מודים בזה, ואין איש שם על לב. וכמו כן אנחנו השוחטים כאן בארץ נפלנו באותו הפח, ואיזו בושה הוא שהרבנים בארצות הברית מודים ואומרים לא לאכול בשר בהמה ועוף של שחיטות הגדולות, ודוקא כאן בארצנו הקדושה שיש לנו רבנים גדולים, ואין אחד שיעורר כלום על המכשולות הגדולות האלו, האם הציונות והאפיקורסות שהולך כאן בארצנו השפיע כבר כל כך שאין לנו כבר רבנים יראי ה'?

אני צועק בשם כל השוחטים, הצילנו נא מיד אחי מיד עשו, תזכרו שהכשר שבטבחים הוא שותפו של עמלק, ואולי זה טובב גם כן על הרב המכשיר.

יא) ובגלל זה באים הערביים ושוחטים אותנו יום יום, האם זה לא במדה כנגד מדה (כמו שכתוב בשבט מוסר באריכות ומסביר איך שכל העונשים הם במדה כנגד מדה).

שבטבחים שותפו של עמלק"
 ופירש"י ספיקי טריפות² באות

יב) ראה בספר כדת של תורה שבו מובא האסיפה דחופה בהתאחדות ד' בראשית תשמ"ג לפ"ק בענין ניקור החלב על פי העתקה מדוייקת מהטעיפ. [הטעיפ הזה ישנם אצל אלפים מאחבנ"י, וכל אחד יכול לשמוע ולראות האמת לאמיתו].

וזה לשונו שם: כאן נתגלה שכל החמישים שנה רימו אותנו ונתנו לנו לאכול בשר שאינו גלאט בתורת גלאט בשר הרבנים המכשירים הם הרב מסיגעט הרב מנירבאטור והרב מוינה.

רבה של פאפא: בדיוק כפי שלא משתמשים בסירכות למרות שזה כשר, בשר סירכה...

רבה של וויז: בשר הסירכה יכול להיות חשש, סירכה ללא נקב אולי ישנו.

רבה של סיגעט: הלוואי, הלוואי, כמה שכבר כן משתמשים, הורידו תמיד סירכות, זוהי שחיטת גלאט ובכל זאת השתמשו בסירכות, הלא אי אפשר לומר שלא משתמשים בסירכות.

לציבור הזה אפשר לומר, שלא משתמשים בסירכות - ואז במקרה כזה לא היה לכם בשר למכור, קורה שיש בשר כזה, זה בכלל לא הולך חלק, אך קורה לפעמים.

רבה של נירבאטער (מוחה): שתמחל לי, על זה אני משיב מיד: חלילה מלהוציא הודעה כזו, שאנחנו חלילה משתמשים בסירכות, חס וחלילה, אף פעם בעולם, אפי' אם מדובר באיזה ריר קטן, מי שמכיר ויודע מה הכוונה ריר, את זה אנחנו מורידים, אך כשמדובר בשם סירכה שיש לו שורש קשה, עם מקור קשה, ח"ו אף פעם איננו משתמשים בזה.

רבה של סיגעט: את זה הרי אומר רבה של פאפא, הוא אומר

רוצה לילך מוליכין אותו, והבא לטהר מסייעין אותו.

ג. תתחילו לעשות שחיטות קטנות שיהיה שחיטה מתונה מאוד ושכל אחד יוכל לבוא ולבדוק הסכין לפני השחיטה, [ושוחט שאינו מראה הסכין שלו, תדעו שהוא מן המאכילי טריפות הידועים]. ואפילו שזה יעלה יותר כסף, הכל כדאי, כי זכור תזכור!!! אם הבשר אינו כשר אז באים חס ושלום הפצצות והפיגועים האיומים שמפיל חללים חוץ ממה שקורה בתנאות דרכים רח"ל. כמו שקרה כבר הרבה פעמים רח"ל. עם ישראל, אנחנו כל כך עיוורים, הסמ"ך מ"ם מסמא את העיניים לראות את האמת, אפילו כשעם ישראל נתון במצב קשה מאוד ומעורר חרדה בכל העולם שדם ישראל נשפך כמים, צוררי ישראל הרימו ראש וחוצפתם הולכת וגוברת, בפיגועים איומים, והרבה פצועים, השם יתברך ירפאם ויחלימם במהרה.

ד. אל תכניסו לפיכם הבשר הזול שבא מארגנטינה ומשאר מקומות, מאיזה הכשר שהוא, כי יש אצל כמה מהם בעיות גדולות, ואיני רוצה כעת לפורטם. [וקשה לי לגלות הכל, כי אני לא רוצה שידעו מי אני, כי הביזנעט הוא כל כך גדולה, ויש ביניהם כאלו שנחשדים על רציחה ממש, ובעד בצע כסף יכולים אפילו... ולא בחינם אמרו חז"ל בקידושין פרק בתרא במשנה "כשר

בדיוק כפי שאתה אומר, אז אתה גם יכול לעשות אותו דבר?

רבה של פאפע: למרות שע"פ הלכה זה כשר, כי אנו לא אֹכְלִים זאת, כי אנו רוצים לצאת ידי חובת כל השיטות.

רבה של סיגעט: לא, שם זה משהו אחר, שם זה כך, הסירכא שמתחילים לקחת אותה.

רבה של פאפא: נו, שמדובר במחלוקת שבין האחרונים, בין הפוסקים האחרונים איך לנהוג עם הבשר של הצלע י"ב וי"ג, אם כן מדוע להשמש בזה?

רבה של סיגעט: אבל הרי אין לנו פלוגתא, אין בענין הזה כל מחלוקת, אף אחד אינו אומר אחרת, החת"ס אומר שאפשר להוריד אותו, וכך נהגו בהרבה מקומות, אני יודע שבסיגעט גם השתמשו בזה, אפשר לומר שלא ידענו כולנו את אותו דבר, שם לא השתמשו בסירכות כי לא היו צריכים אותם, וישנם מקומות. עד כאן לשון הטעיף.

עוד אספר מעשה נורא: כי לפני 5 שנים כשנסעתי לשחיטה גדולה בבראזיל, והתארחתי ליום אחד אצל אחד מהאנשים החשובים דשם: והתלמיד חכם הזה סיפר לי כי היום הזה היה אסיפת נשים של נשי הספרדים וסיפרו כי נתגלה להם כי הרב המכשיר דשם שנותן הכשר על השחיטה של בהמות לקהילת הספרדים, וכל השנים נתנו להם לאכול בשר בהמה עם סירכות **שעל פי הבית יוסף זה טרף גמור, וכששאלו את הרב, מה זה? ענה להם הרב כי אם לא יתנו להם בשר עם סירכות לא יוכלו לאכול בשר!!** וכך זה הולך בכל העולם, חוץ מיחידי סגולה רבנים שיש להם הרבה יראת שמים, ולא לוקחים כסף להשגחה, כמו הרב לנדה זצ"ל, צדיקים כאלו יכולים לעמוד בניסיון הכשרות.

לידו וחש על ממונו ומאכילן, עד כאן. רואין אנו מזה עד היכן העריכו חז"ל מכשולות הבאים על ידי הטבחים עד שלא נמנעו לכנותם בביטוי היותר חריפה שמצינו באיזה מקום שותפו של עמלק, הדברים מסמרין שערות ראש פוק חזי עד היכן הדברים מגיעין הלא מספק טריפות לבד אנו חוששין ואף על פי כן לא חששו חז"ל לגנותן בלשון מדקרות חרב. ולא נח דעת רבותינו ז"ל עד שכתבו "כשר **שבטבחים**" להורות לדורות הבאים לבל יבטח שום אדם לומר שלום עלי נפשי מאחר שהעמדתו טבח כשר וישר בודאי לא יצא מכשול מתחת ידו, וחזקה לחבר שלא יוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן].

{אכתוב סיפור קטן, שמזה יוכל כל אחד ללמוד מוסר השכל, והדבר ידוע: שוחט אחד ירא שמים "ממרקו" סיפר לי שהלך לאיזה שחיטה בארצות הברית, כי רצה לשחוט לעצמו כמה בהמות בנוסח ומנהג של מרקו, וראה שם שוחט אחד ששוחט ואינו בודק הסכין כלל ולא מקום בית השחיטה, הסימנים וכו', והשוחט שוחט ממש כמו גוי, [איננו מדבר שאין לו זקן ופיאות, ורק בלור' גדולה], שאלתי לשוחט אחד עם זקן שהיה בפנים המקום, תגיד לי האמת מה הולך עם השוחט הזה? הלא הוא אינו עושה כלום, זה

הבעל הבית הראשי על זה, ואולי הסוד הוא כי כולנו מטומטמים כמו שכתוב בתורה ונטמאתם בם, וכמו שכתב מרן רבנו הח"ס זי"ע בפרשת שמיני על מקרא קודש אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמאתם בם, כי אני ה' אלקיכם והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ וגו'. וז"ל: יאמר, כי הנשמה חלק אלוקי ממעל, ואינה מקבל זוהמת חלאת מאכלים מתועבים, כי מה לה ולמאכל המתועב והיא עצם רוחני איירי מאת ה' מן השמים, אך הגוף מתטמטם על ידי המאכלים ההמה ואינו יכול לקבל עוד המושכלות, כי יעכר מוחו ולא יכנסו דברי קדושה במקום טומאה. אמנם כשאדם מקדש עצמו, אזי מקבלת הנפש זכוּר על ידי זה, כי היא חלק אלקים קדוש ומצא מין את מינו, וזהו אל תשקצו נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם, אין כח בשרצים לשקץ ולטמא נפשכם עליונה, רק ונטמאתם בם, אתם מתטמטמים בם ולא הנשמה, כי אני ה' אלקיכם והייתם חלקו, לכן והתקדשתם והייתם קדושים אם תקדשו עצמכם תהיו קדושים כי קדוש אני ומצא מין את מינו אבל ולא תטמאו את נפשותיכם דייקא כנ"ל וק"ל.

ה. שתארגנו מכון לבדיקת השוחטים והמשגיחים וכשרות השחיטה, ואז בעזרת השם

שחיטה? איננו מאמין, מה שאני רואה כאן? ענה לי השוחט תרגיע עצמך: ואספר לך מה הולך ראשית אתה נמצא בארצות הברית. ב. הבעל הבית של בית השחיטה כאן לקח טייס (פיילוט) שנהג מטוס פענטום ואף 16 ואחר כך מטוס אל על, ושאל אותו אם רוצה להיות שוחט וישלם לו מחיר טוב, אם יכול לעשות לו מה שרוצה. והטייס הסכים, הנהג הזה לא למד אף פעם לא יורה דעה ואפילו לא עברי, הוא אינו יודע כלום, לא שומר שבת לא מניח תפילין וכו', העבודה שלו הוא לשחוט ולהרוג את הבהמות, ואם הרב המכשיר בא, אז הבעל הבית שולח אותי שאני ישחוט, וכך זה הולך כל הזמן, אתה מבין, זהו אמעריקא. היש לך עוד שאלות??? [ויודע שהבשר בארצנו הקדושה ישנם שיותר גרועה מהרבה שחיטות שבאים מחוץ לארץ, ומי שרוצה לדעת קצת מה שהולך פה בארצנו הקדושה, יחקור היטב היטב עד שיתוודע לו, בדיוק כמו שמברר בעיני מסחר כשרוצה להכניס חצי מליון דולר, וכדומה]. עוד עצה: אם תקחו רק את כל הקטעים מה שכתוב בעיתונים בארץ ותתדפיסו את זה, להראות לאחינו בני ישראל איך שאנחנו נכשלים דבר יום ביומו באכילת טריפות ונבילות, ואין מי שיעורר אותנו בעיני השחיטה, כי כאן הסמ"ך מ"ם העמלק הוא

הסימנים ויתר דרכים וצדדים, בהגלות נגלות לפני כל יודעי דת ודין, עכ"ל.

ואיפו יש היום מקום לחשוב בכלל על מתינות ולבדוק הסכין לא פעמים ושלוש רק פעם אחת, ובמקום היראת שמים יש יראת הפרנסה.

ושוחט דלית ביה יראת שמים כשיעור הנרצה כנ"ל, נעשה אח וריע של השטן דמעשיהם דמי לגמרי דאחז"ל (ב"ב פ"א.) טכסיסו של השטן יורד ומסית, עולה ומקטרג, יורד ונוטל נשמה, וכן הוא בשוחט קל וריק, קודם מסית העם לחטוא באכילת בשר פיגולו, ואחר כך מקטרג, פירוש אחר כך כשכבר נתפס בעונו, אז מקטרג מקבץ קרוביו ידידיו ורעיו לעשות מחלוקת עם הקמים נגדו, ואחר כך נוטל נשמה, פירוש כבר עלה בידו להשתיק כל מפריעיו ועושה מלאכתו הרמיה בלי מפריע נוטל נשמת הקהל ומורידם לשאול תחתית רח"ל.

לפני יותר מארבעים שנה שהתחלתי לשחוט, היו להשוחטים בעיות גדולות, כי ידוע שסכין השחיטה נפגם מכל דבר קטן, ובפרט כששוחטים עמוק והסכין נוגע במפרקת, אז הסכין אבד חזקתו, וצריכים לבדוק הסכין. וכשלמדתי מלאכת השחיטה אצל שוחטים זקנים, ולמדו אותי סדר השחיטה למדו אותי וגם כן חבירי השוחטים לא לנגוע עם הסכין במפרקתו של

יתברך יהיה שלום על ישראל, ואין לכם זכות גדול יותר מזה. כדי שיהיה לי קצת זכות לזכות לתשובה וקצת כפרה על כל עונותי הרבים שלדאבון לבי האכלתי [ביחד עם כל חבירי] כל כך אלפים מאחינו בני ישראל נבילות וטריפות ממש, בהכשירו של רבנים מופלגים בישראל.

אתחיל לספר לכם קצת מה שהולך במכשולות בדיקת הסכינים שהוא יסוד כשרות השחיטה ככתוב בתורה "וזבחת כאשר צויתך" ואם הסכין אינו כשר כדת וכהלכה אז השחיטה אינה כשרה, כי לבדיקת הסכין צריך הרבה יראת שמים וישוב הדעת כמו שכתוב בשמלה חדשה סימן י"ח "הרבה צריך ישוב הדעת ויר"ש לבדיקת הסכין, הלא תראה כי יבדוק אדם פעמים ושלוש ולא ירגיש בפגימה דקה ואח"כ ימצאנה, כי הכין לבו באחרונה, ובחינת חוש המישוש כפי כוונת הלב. וכל זה מובא בספר שערי תשובה לרבינו יונה ז"ל: ועוד ראינו במקצתם שערורי' כי רבים מן המומחים רחקו לבם מיראת חטא, ואשר איננו ירא לבו לא יבין לדקדק בבדיקת הסכין כי צריך לכון את לבו במאד מאד בבדיקתו הלא תראה כי יבדוק אדם פעמיים ושלוש ולא ירגיש בפגימה דקה ולאחר כן ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובחינת חוש המישוש כפי כוונת הלב, מלבד כי יפשע גבר מבלי יראה בבדיקת

היעוף, [כי אז נפגם הסכין] וכך יהיה לנו סכין טוב וכשר. וכך התחלנו השחיתות, נזהרנו מאוד בבדיקת ושמירת הסכין לבלי לגעוע במפרקת העוף. והדבר הזה אינו סוד וככתוב בשמלה חדשה (סימן י"ח סעיף י' וז"ל: ואם נמצא בו פגם אפילו חתך לתוך עצם המפרקת שחיתתו פסולה), וידוע לכל השוחטים וקצתם מהשוחטים יודו היום גם כן על האמת, [וקצת מהם יספרו סיפורים באבע מעשיות שפורחות באויר] שהסכין אם נוגע בהמפרקת נתקלקל. ועל כן השוחטים המומחים והיראים מלהאכיל טריפות נזהרים מאוד על כשרות הסכין. וממילא נזהרים לא לשחוט עמוק ומצמצמים לשחוט רק שני הסימנים והורידין שאם ירדו עם הסכין עוד קצת יגעו בהמפרקת והסכין אבד חזקתו וצריכים לבדקו תיכף ומיד י"ב בדיקות אם לא נפגם חס ושלום (עיין שם שמ"ח סעיף י'). [ומה שהשוחטים והמשגיחים והרבנים מספרים שיש לנו הרבה סכינים טובים ובודקי סכינים מיוחדים, אמת וצדק!!! כי הבודקי סכינים האלה הם באמת המכשילים²⁷

הוא כולו עליו!!!] אבל הירא שמים יודה על האמת, ואם הבודק הזה היה ירא שמים ולמד מלאכת בדיקת הסכין אצל ירא שמים שהיה לומד אותו באמת מה נקרא פגימה ומה לא, לא היה מכשיר כל הסכינים והפגימות האלו ולא היה לנו כל כך הרבה פצצות תופת וקרבות רח"ל.

הבעיה אז לפני ארבעים שנה התחילה כך: שהנשים צדקניות

והנוראות שתסמר שערות ראשך.

(יג) אם תשאל לשוחט או רב חרידי באמת [דוקא כזה שאינו אוכל הרבה שנים בשר] ויודע ספר ובפרט עניני שחיטה ובדיקה, ואינו עובד עם ועדי הכשרות, יכול לספר לך הרבה סיפורים מהמכשולות הגדולות

אנחנו רוצים ומוכנים לשמוע שום תירוצים שהסכין יתקלקל וכו'.

מי הוא המחליט??? הדבר יצא מפני המלך [בעל בית השחיטה]

ופני השוחטים חפרו!!!

ומה יעשה השוחט שהפרנסה היחידה בידו, וכל ימיו היה שוחט, ואינו יכול ברגע אחת להפסיק השחיטה וללכת להיות עוסק במסחר. [שוחטים יחידים היראים עזבו במשך הזמן את השחיטה] התחילו לאט לאט לשחוט בתוך המפרקת, והתחילו הבעיות, הסכין נפגם הרבה פעמים, ולא היה ברירה עד שהתחילו להתיר פגימות קטנות מאוד [ואמרו שזה רק הרגש קטן], עד שהתירו יותר ויותר, וכל השוחטים התחילו לשחוט לתוך המפרקת, [כי אם לאו הוא יכול תיכף ומיד לעזוב השחיטה].

וכך יצא העגל הזה!!!

הלכתי אז לרב אחד גדול וזקן, שהיה נראה בעיני כצדיק גדול, סיפרתי לו כל הענין, ואמר לי זה לא צחוק, סכין פגום? סכין פגום? אוי ווי!!! והראה לי סיפור נורא שמובא בספר שבחי האריז"ל, מעשה נורא^{טו} בשוחט

(טו) מעשה בשוחט שנתגלגל בתיש - יום אחד בערב שהיו לומדים, נכנס תיש גדול ופתח הדלת, ונתקרב לרב ושם פיו באזני הרב ודבר עמו, והשיבו הרב, לך לשלום אנכי אעשה כדברך. וילך התיש. וכל החברים המה ראו כן תמהו. אמר הרב להרח"ו, קום ולך וקנה התיש הזה בכל מה שישאלו ממך והבא אותו אלי.

כשבאו לקנות עוף לשבת קודש, והעוף עלה כשלושים וארבעים לירות לעוף, והתחילו לבדוק העוף מכל הצדדים וראו הרבה פעמים מתחת לאגפיים (פליגל) שהוא קצת אדום בהורידין, זאת אומרת בגלל שהשוחט לא שחט את הורידים לגמרי ועל כן לא יצא כל הדם מהוורידין מתחת לסימנים, שבאמת אפילו אם לא שחט הורידין העוף כשר לכתחילה, ומה הוא העצה לזה אם לא שחטו הורידין ונשאר דם מתחת להאגפיים? שצריכים עם סכין לקרוע ולחתוך ולהוציא הדם מתחת להאגפיים לפני שמכשירים את העוף.

בעיות של הקונים:

האשה הכשרה כשבאה לקנות העוף לכבוד שבת קודש מסתכלת על העוף כמו על אתרוג שיהיה נקי מכל. ואם היא רואה שהעוף אינה נקי לגמרי היא לא קונה את העוף הזה, וכך נשאר להבית משחטה כל העופות האלו. ועל כן לא היה הברירה ביד בעל המשחטה אך ורק לומר להשוחטים שאם אתם לא תשחטו שלא ישאר אדום כלום תחת האגפיים [הפליגעל] ויהיה נקי מכל^{טז}, אז אתם לא יכולים לשחוט אצלנו, וניקח רק שוחטים שיכולים לשחוט כמו שנחוץ בשביל הקונים שלנו, ואין

(יד) כמו באתרוג שצריך להיות נקי מכל.

שנתגלגל בתיש עבור ששחט

פעם אחת בסכין פגום, עיי"ש.
אחר כל זה אמרתי לרב הזה
אולי כבודו יעורר את הציבור
בדרשותיו על זה? ענה לי הרב,
אתה לא יודע איזה מלחמות
ורדיפות וצער אני יכול לעבור על
ידי זה שאני יגלה ויעורר את
הציבור על ענין חמור כזה, עד
שלא יהיה לי מנין אפילו בהלוי'
אחר מאה ועשרים שנה, ואני
רוצה שיהיה לי לוי' גדולה כמו
שאר הרבנים הגדולים.

סיפרנו אז הבעיות שלנו לעוד
כמה רבנים הכל מה שהולך
בהשחיטה, וענו לנו שזה בעיה,
אבל מה אפשר לעשות זה שעת
הדחק והפסד ישראל הפסד
מרובה, הנח להם לישראל, אי
אפשר לי להתערב, זה יהיה
מלחמה גדולה, זה לא בשביל
הכוחות שלי, ועוד תירוצים
שונים!!!, וראינו שאם הרבנים
יודעים ושותקים, מה נעשה אן
שהפרנסה הזאת היא היחידה
בידינו, ואם הרב שהוא האחראי
הראשי אינו מעוניין לתקן, אנחנו
לא צריכים להיות יותר טובים
וכשרים מהם. [תדעו נאמנה!
דיברנו עם המקובלים הגדולים,

בסכין, שאם יתקלקל הסכין הוא
חוזר לגלגלו. לכן תקנתי אותו.
ויחרדו כל החברים, ובלילה בא
בחלום לרב ואמר לו, רוחך ינוח
לעולם הבא כמו שהנחתני.
(שבחי האריז"ל כתב יד
קדום).

אמר לו, אדוני מדיכן אני מכיר
אותו. אמר לו, לך והוא יכירך
מי הוא. ויקם וילך חוץ לעיר
לעדר הצאן. מיד רץ התיש
ויבוא אליו ושם קרנו בחגורו.
בא הרועה והכה אותו להסירו
מעליו, ולא יכול לו. אמר לו
הרח"ו, למה אתה מכה בו,
שאני רוצה לקנותו, ואז שחק
הרועה ואמר לו, בעליו הוא
עשיר גדול ואינו מוכר אותו.
אמר לו אני אלך אצלו. וכן ה',
והלך אליו וידר עמו, ובעליו
שאל ממנו ערך חמישים
תישים, ונתן לו. ויבא התיש
אחריו.

והרב שלח אחר כל
השוחטים שיבואו לפניו, ויבואו.
אמר להם, השחיתו כל אחד
סכיניו. וכן עשו. ולקח הרב סכין
אחד מהם, ובדקו כולם, וגם
הרב. ויאמר הרב לתיש, הפל
עצמך לארץ ותאמר וידוי. וכן
עשה. וראו כולם שהוא בוכה.
וכשגמר אמר לו הרב, פשוט
צוארך. ופשוט בקשו לקשרו
כמנהג, אמר הרב, אינו צריך,
שכבר פשוט צוארו מאליו, ואמר
להרב סופינו שהוא ישחוט אותו,
ונתן לו כוונת שיכויין בשחיתתו.
וכן עשה. ובקש לבדוק הריאה.
אמר הרב, אינו צריך, שכך אמר
לי התיש שהוא כשר מכושר
מבפנים. ואז צוה הרב שלא
ישליכו ממנו שום דבר זולת דמו
והרעי, ועורו יעבדו לשם ספר
תורה ותפלין, וקרנין לשופרות,
ויביאו כל הבשר לפניו. וקרא
לסופר ואמר לו שיכתוב כוונות,
ושלח לכל תלמיד חכם שירצה
חתיכת בשר שיאכל אותו
בכוונות אלו. וכשגמר הדבר,
שאלו החברים מה זה הדבר.
אמר להם, זה הי' שוחט פלוני,
ויום אחד הכריחוהו שישחוט
במהרה, והסכין הי' בה פגימה
דקה מן הדקה ונעלמה ממנו,
ויצא כשר, ונמצא שהאכיל
נבלא לישראל. ובא ואמר לי
שאתקן אותו שישחטוהו ויזהרו

והאוטיסטים הנביאי שקר שלנו שאומרים שהם יודעים ונותנים לנו הרבה עצות מה ואיך לתקן, האמת ניתן להאמר שהכל הוא ביזנעס גדול של שקר, הכל זה כסף וכסף ועוד הפעם כסף, והכל מה שהם עושים זה כבוד וכסף, והסימן הכי הגדול שלנו שאף פעם לא אמרו לנו שאנחנו אוכלים טריפות ונבילות, {ואנו בטוחים כי הם לבד אוכלים כל הטריפות האלו, כי אם לא מה הם עושים עם כל המליונים שבא לידם על ידי שהם מרמים את עם ישראל, אדרבה! תעשו חקירות ותיווכחו} בתוך כך שהרבנים הרב לנדה והרב וואזנער והעדה החרדית ובעלז והרבנות צועקים ומפרסמים בכל העיתונים שמאכילים לנו טריפות ומזהירים אתנו לא לאכול זה וזה. והרבנות גילה לנו כבר כמה פעמים בעיתונים ומודעות שהרבה שנים האכילו אותנו ממש נבילות, כמו המודעה בבני ברק ובתל אביב, ולפני כמה שנים בחיפה, שהרבנות לא התביישו לכתוב בעיתון ששלושים שנה מכרו לנו עופות מהערבים, ולקבל על עצמנו תעניות וסיגופים והגעלת כלים, [כל הכבוד להם] והאוטיסטים והקאבאליסטים [הנביאי שקר שלנו] אין פוצה פה ומצפצף [מוכרים לנו לאקשן] ולא יודעים לגלות לנו שכל הבעיות מה שבא לעם ישראל הוא בגלל הטריפות שנותנים לעם ישראל, וכל זה

הוא ביודעים וידוע לכל אחד^{טז}, והדבר הזה הגיע למצב כזה עד שהחוצפה כל כך גדולה שהבג"ץ מתערב ופוסקים לנו שהרבנות אסור להם להוריד את ההכשרים מהמשחיטה שתפסו אותם, שהם רימו את עם ישראל בארצינו הקדושה שנים רבות, והאכילו אותנו נבילות וטריפות, ואפילו שהשונאים שלנו הערבים הרגו את העופות והבהמות ומכרו לנו בתור כשרות, הם מסכימים ורוצים שנכשל עוד ועוד. בא ונשאול את כל אחד, איך אנחנו יכולים להיות טמבלים גדולים כאלו שפתי מאמין לכל דבר, דבר שכתוב בתורה שהטריפות הוא אסון מספר אחד של עם ישראל כמו שכתוב בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם) **ששבעים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם רח"ל**. וראיתי בספר אלף כתב שמביא מה שכתוב בספר ה"אביב" - ראשי תיבות **אחינו בני ישראל בגולה**. מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, **רבי נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא**.

טז) וכתוב בכל ספרי שו"ת וספרי בעל שם טוב.

פירש"י **אם אתם קדושים**
 ופרושים משקוצי נבילות
 וטריפות אתם שלי, **ואם לאו**
אינכם שלי.

מעתה אם אינכם נזהרים חס
 ושלום מאיסור נבילות וטריפות
 איך אתם אומרים בכל שני
 וחמישי "כרחם אב על בנים כן
 תרחם עלינו" ואיך אתם אומרים
 בימים הקדושים "אנו בניך ואתה
 אבינו". איך מורא לא יעלה על
 ראשכם שיאמר ד' איני מכיר
 אתכם ואינכם שלי עבור
 שנפשכם מגואל מאכילת
 טריפות, מכל שכן וקל וחומר
 בעת ובעונה כזאת אשר אחינו
 בני ישראל הרבה מהם נתונים
 למשיזה ובוזזים ד' ירחם עליהם,
 על מי לנו להשען רק על אבינו
 שבשמים, וגדול הרועה השומרן.
 עוד כתב שם: ועל הנודע ביהודה
 כתב עינו כעין חשמל - על מדינת
 מעהרן פיהם [בגרמני-ה] כתב,
נחתם היא עם חותמו של סמ"ך
מ"ם ר"ל, וישמור עצמו כל בעל
 נפש לעבור שם (ואין לך דבר
 שעומד בפני התשובה). ובעיר
 פראג כל זמן שהי' הנודע
 ביהודה בחיים לא היה יכול
 ה**סמ"ך מ"ם** להיות שם, רק
 בדוחק בבחינת אורח ועכשיו
 מולך שם, ותחילת הקלקול יצא
 על ידי חזן וראש הקהל וכו' - ועל
 בתי כנסיות אלו כתב שם כל
 תפלתם בהם תועבה כמו אשר
 מתפלל בבית הכבוד, וגרוע יותר
 כי שם אשר מזכירין שם.

ששורה על שוחטים פסולים
בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא
השיג כל רצונו בא משיח, אך
הסמ"ך מ"ם העמיד עליו
רודפים קצבים והוצרך לברוח
 מפראנקפורט דמיין, עכ"ל.

הספר הזה כותב בפרטיות על
 פראנקפורט דמיין שהוא בגרמני-
 ה, ואנו רואים ששני נביאים
 הרבי מצאנו ורבי נתן אדלר
 מקובלים בנסתר מתנבאים
 בסגנון אחד. הרי אנו רואים כאן
 בפשיטות שהקדוש ברוך הוא
 מתנהג עמנו "מדה כנגד מדה",
 במדה שאדם מודד מודדין לו
 (סוטה דף ח' עמוד ב), ואם
 הסכין אינו כשר אז נתהפך חס
 ושלום ונעשה מהסכין של
 שחיטה "חרב" של "על חרבך
 תחיה" רח"ל. וכל זה כתוב
 בתורה, אבל האוטיסטים
 והקאבאליסטים הגדולים כולם
 שותקים ואינם יודעים מה שכל
 ילד קטן לומד בבית הספר. [היש
 לנו שקר גדול מזה, ואומרים לנו
 לעשות אסיפות דרשות מוסר
 ולומר תהלים, ואין הם יודעים
 מה שאמר רבי הלל
 מקאלאמאייע ז"ל, בשו"ת בית
 הלל (סימן ט' מ"ח) וז"ל: תדעו
 שעבירה זאת של נבילות
 וטריפות חמור מאד באיכותו
 משאר עבירות, שעל שאר
 עבירות אמרו חז"ל בנים
 משחיתים אף על פי שמתחיתים
 נקראים בשם בנים, מה שאין כן
 באיסור נבילה וטריפה שעל
 הכתוב "ואנשי קדש תהיון לי",

גמחי"ם, והשטן יודע ועד והוא מסכים לעשות כמה גמחי"ם שרק רוצים", אבל הגמ"ח הזה לתיקון השחיטה שעולה לנו כל כך הרבה קרבנות לא יתן הסמ"ך מ"ם לאף אחד לעסוק בזה. אדרבה בואו ונראה איפו הם הבעלי מסירת נפש בארצינו הקדושה, מי מוכן לעזור לנו שלא נאכיל את עם ישראל בארץ ישראל נבילות וטריפות ממש.

כדי להבין קצת למה צריך מסירת נפש לענין הקדוש הזה אשר כל עם ישראל תלוי בזה נביא לדוגמא מה שכתב בתולדות יעקב יוסף (פ' נשא בד"ה העולה) כתב ז"ל: **עתה התחכם היצה"ר שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש.**

וכתב בספר שערי תשובה לרבינו יונה ז"ל וז"ל: **אם הרב אינו משגיח על השוחט ובודק כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו. וכן מובא בתבואות שור (על מסכת חולין) שהסמ"ך מ"ם יושב על כסא של ג' רגלים, רבנים, חזנים, שוחטים, ואינו צריך**

אחינו בני ישראל איפו אנחנו???

וכך נתגלגל הדבר עד שישנם הרבה **"בודקי סכינים"**, ושוחטים לאלפים ורבבות ביום אחד. ואין אני כבר רוצה לדבר מהשחיטות הגדולות כאן בארצינו הקדושה, שזה ממש פחד גדול איך ששוחט אחד שוחט כל כך הרבה עופות ברגע אחד, והסמ"ך מ"ם עשה מכל שוחט מכונה אוטומאטית רובורט, והכוח של הסמ"ך מ"ם הוא כל כך גדולה שאף אחד לא יכול לעלות על דעתו ששוחט אחד לפני 50 שנה לא שחט בשנה שלימה מה ששוחט אחד שוחט היום ביום אחד בלבד. ומקומות השחיטה הגדולים סגור ומסוגר ואין יכולים לילך ולראות, ואפילו אם יהיה אחד שיבוא, מי מבין בכלל היום בעיני שחיטה, או יותר טוב, מי מעוניין בכלל להיכנס בעובי הקורא ולתקן איזה דבר!!!

הרבה שוחטים בוכים ומבכים באמת את המצב, אבל הפרנסה דוחקת, והסמ"ך מ"ם לא נותן לנו להפסיק אפילו אם נרצה. [והאמת שאנחנו לא מאמינים כלל בהקדוש ברוך הוא שהוא נותן לנו הפרנסה, שאם היינו מאמינים היינו כבר עוזבים מזמן הפרנסה הזאת].

אבל בואו ונראה, מי מאחינו בני ישראל יבוא לעזרתנו? ישנם בארצינו הקדושה כל מיני

(יז) ובגלל זה הגמחי"ם לא עוזרים לנו להציל אותנו מהמצב האיום הזה שאנחנו נמצאים היום.

שלח ליה, דום לה' והתחולל לו (תהלים לז), דום לה' והוא יפיל חללים חללים, השכם והערב עליהן לבית המדרש, והן כלין מאליהן, עד כאן. ובספרים מפרשים הענין על פי מה דאיתא בזוהר חדש (פרשת בלק דף ס"ו ע"ב), מעשה ברבי אליעזר וחבריא, שראו נחש גדול עובר לפניהם, ורץ אחר איש אחד להורגו, אמר רבי אליעזר להנחש, איש זה כבר עשה תשובה, וניחם על הרעה, וכך הוה, שלא היה יכול להרוג את היהודי, רק את הכותי, עד כאן. וההסבר הוא, דאין יכולים להזיק לאדם רק מכח חטאיו, על כן כיוון שהאיש עשה תשובה לא היה הנחש יכול לשלוט עליו עוד, וכן אמרו חז"ל (ברכות ל"ג ע"א) אין ערוד ממית אלא החטא ממית. וזה פירוש הגמרא הנ"ל כששלח מר עוקבא לרבי אליעזר על דבר הרשעים העומדים עליו, שלח ליה, השכם והערב עליהם לבית המדרש, רצה לומר, שייטיב מעשיו, ויחזור בתשובה, והן כלין מאליהן, כי אז לא יוכלו לשלוט עליו עוד. [ועיין עוד בספר הקדוש מאור עינים פירוש הגמרא הנ"ל בשם הבעל שם טוב].

וכן כתב בראשית חכמה (שער הענוה פרק ד'), וז"ל: והוי יודע כי רעת האדם בעולם הזה אינו אלא מצד חטאיו, ואין יכולת ביד האדם להצר לחבירו אם אין לו סיוע מלמעלה בעונו, ולפיכך אל

לעמול הרבה וכך יש לו הכל ברשותו. ובשו"ת חת"ס (או"ח סימן ר"ה) כתב וז"ל: המלך זקן וכסיל (הוא היצה"ר, הוא הסמ"ך מ"ם) יושב על כסא של ג' רגלים. רגל א' החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. רגל ב': שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לבני ישראל. רגל ג': סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכלום, עכ"ל.

נזכור נא מה שכתוב בתורה (בראשית ד, ט'), "קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה", ופירש רש"י (בראשית רבה כב, ט'), דמו ודם זרעיותיו עד סוף כל הדורות, ועיין שם בשפתי חכמים שכל זמן שהוא נגלה הנקמה תהי' יותר גדולה, כמו בדם זכריה הנביא (עיין גיטין נז), ועיין בבא בתרא י"א ע"א, סנהדרין לז עמוד א'. ועיין עוד סנהדרין שם במשנה: שכל אחד חייב לומר בשבילי נברא העולם וכו', אם לא יגיד ונשא עונו, (וירא ה, א'), יש לו עונש מהשם וכו' עיין שם.

**אבל אשמים אנחנו על אחינו!
כל פרעניות שבאה לעולם,
באה בגלל ישראל
(יבמות דף ס"ג:)**

איתא בגמרא גיטין (דף ז עמוד א') שלח ליה מר עוקבא לר' אליעזר, בני אדם העומדים עלי וכו', קא מצערי לי טובא וכו',

**ובספר שו"ת מראה יחזקאל
האחרון** (להגאון הצדיק מהרי"ח
אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן מ"ג) **וז"ל:**
כי בעינינו ראינו את כל
הגזירות קשות ורעות
המתרגשות לבא בעולם הוא
בעונותינו הרבים רק למען העון
של מאכלות אסורות עכ"ל.

ובזכות שנזהר ממאכלות אסורות
נזכה לאכול מסעודתו של לוינת
(כמבואר במדרש) בב"א.
סיום: האוכל בשר בהמה
אחר כל המכתב הזה, ידע
בבירור: כי אין לו אפילו
טיפת יראת שמים, ובודאי
לא יזכה לאכול מסעודת שור
הבר ולוינתן!

ואני את נפשי היצלתי.
הנ"ל.

=====

(נעתק מספר כשרות המזון)

הנה אספר לכם סיפור
נורא שסיפר עורך דין גדול
בארצינו הקדושה, שסיפר
לו חבירו שהוא מה –
שי"ן בי"ת (עף בי אי, F. B. I)
בארץ ישראל:

מעשה שהיה כך היה:
מחקרי הבריאות ומשרדי
המכס בארץ, עובדים כבר
הרבה שנים לברר מאיפו נכנסים
מיליוני קילא בשר בהמה ועופ,
(שנהרגו על ידי הערבים) שבא
מהערבים לארץ ישראל.

יאשים את חבירו, אלא לחטאו
ולפשעו, עכ"ל.

ועתה כשופר ארים קולי, יהודים
מאמינים בני מאמינים, קדושים
מרחם אמם, טהורים מלידה, אל
תחשבו עוד, צעקו בבתי כנסיות
ובבתי מדרשות, הזעקו בחוצות
ירושלים ובכל מקומות
מושבתיכם, התעוררו והתחזקו
ואל תתיגעו עד שבכח הרבים
יעלה בידכם לתקן מה שהיה
מקולקל כל השנים האלו, ובטוח
אני בזאת ובזכות הרבים.

וע"ז באעה"ח. א.ש.

גילינו לכם את האמת, ונראה איפו
הם הצדיקים שלנו שירצו לחקן.
שמהיום ולהלן יהיה הכל באמת
כשר, ומי יודה על האמת?

הקאבאליסטים ביחד ביחד עם
הילדים האומיסטים מבלבלים את
העולם, ולא יודעים האמת על מה
ולמה בא לנו צרות גדולות כאלו,
ומי אשם בזה?

ונסיים במה שאיתא במסכת
מגילה (דף י"ב), לכן אומרים
ארור המן אשר ביקש לאבדי כי
הוא האכיל את בני ישראל
במאכלות אסורות, ועל ידי כך
היה לו את הכוח לגזור על
היהודים גזירות קשות, וכמו
שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן
תר"ע) **וזו לשונו:**

בפורים היתה עיקר הגזירה לפי
שנהנו מסעודתו, על כן נגזר
עליהם להרוג ולאבד את הגופים
שנהנו מאכילה ושתי' של איסור
ושמחה ומשתה של איסור.

הבעיות הוא כדלהלן:

מטעם משרד הבריאות: כי הבשר המובא מהערבים לא משגיחים על הבריאות כמו בארץ ישראל שיש להם הרופאים הגדולים יותר בעולם להיזהר על כל מאכל שיהיה בבריאות השלימות. ואצל הערבים לא משגיחים על כלום כמובן.

מטעם משרד המכס [טעקס]: הם מביאים מיליוני קילא בשר לארץ, ולא משלמים מכס [טעקס] כלל וכלל, והכל הולך מתחת לשולחן.

שני הכוחות הגדולים האלו עובדים שנים, וקשה להם לפטור את הבעי' הזאת.

פעם אחת עורר יהודי אחד באסיפה שהכי טוב ללכת לרבנים שעוסקים במערכת הכשרות, ואולי יש להם יותר נסיון בענין קשה כזה.

רוב אנשי האסיפה החליטו כנ"ל, להתייעץ עם רבנים גדולים, הממונים על הכשרות.

כמה מהם הלכו לרב גדול וסיפרו להם את הבעי' שלהם, ואמרו שהם מוכנים לשלם שכר טוב לרב אחד או שנים שיבואו לעבוד איתם ביחד לחקור מה נעשה בשטח הזה.

שלחו איתם רב אחד, והוא הצטרך ללכת ללמוד אצל השי"ן בי"ת, כמו (עף בי אי, F. B. I), הוא למד שם 3 חודשים.

העבודה התחילה, ומצאו על יד ראמאלא (על יד הערבים) יש שם בנין גדול של סיטונאות

(האלסעיל WHOLESALE) על בשר, ובמרתף מצאו חדר גדול עם ארונות גדולות מהארץ עד לגג וכולם מלאים עם כל מיני חותמות של כמעט כל הרבנים בארץ ישראל, והסוחרים שרצו לקנות בשר בזול טלפנו להם על הטלפון ועשו הזמנה על עשרות אלפים קילא של בשר עם איזה הכשר שהם בקשו קבלו תיכף, בלי שום בעיה.

הם לקחו 9 שקים והכניסו בהם כל מיני חותמות המודפסים בהכשר של הרבנים שהיה שם והלכו עם השקים המלאים למשרד של השי"ן בי"ת (עף בי אי, F. B. I).

רוב גנבי ישראל

כשיצאו הרבנים לחדר שני לדבר עם אחד אנשי החקירות, והם חזרו לחדר הראשון מצאו שחסרים 6 שקים מהתשע שקים שהיו מקודם.

הרב התחיל לצעוק מה קרה כאן? הגנבים המזייפים באו אתנו עד לכאן?

אחר כך אמר אחד מהשי"ן בי"ת (עף בי אי, F. B. I) להרב הנ"ל, תשמע, הלכת כבר יותר מדאי, דע לך כי אנשי הביזנעס של הבשר, הם מאפיא גדולה שמעורב מהערבים ביחד עם יהודים, והם יודעים כבר את העבודה שלך [שאתה הוא הראש הממונה לרדוף אחריהם], ואם אתה רוצה להישאר בחיים, תיעלם תיכף ומיד שלא יחסלו אותך.

אחר כך התחיל הרב לדבר על בעיות של כשרות המאכלים, איך שמביאים מוצרים מארץ ישראל דברים שחייבים במעשר וערלה ולא נזהרים בזה, ועוד סיפר כמה דברים על בעיות הכשרות, ואיני רוצה להאריך בזה.

הצדיק הקדוש הרב לנדה זצ"ל עם אבא שלי שיחי

אחרי הדרשה בא אל הרב איש אחד ואמר לרב, אני יספר לכבודו סיפור נורא ומעניין מה שהיה לאבא שלי עם הצדיק הרב לנדה רב העיר בני ברק זצ"ל.

אבא שלי עובד בתור משגיח במלון (האטעל) ומושב זקנים ברמת גן. פעם אחת הגיע דעליווערי גדול של נקניקים סאלאמיס בשרשרות^ח.

אבא שלי רואה שהנקניקים האלו שבאו הם בלי שום חותמת^ט, אבא שלי אומר להאיש שעושה הדעליווערי סליחה, אני לא יכול לקחת את הנקניקים (סאלאמיס) האלו, מפני שאין עליהם חותמות הרב לנדה.

הדעליווערי מען אומר לאבא שלי עשיתי טעות, אני יביא לך אחרים. הוא לוקח חזרה את כל השרשרות נקניקים שהביא, והוא מביא שרשרות נקניקים אחרים עם חותמות. אחר כך הלך

ובזה נגמר כל הסיפור. הרב נעלם תיכף ומיד.

[אותו סיפור קרה לפני מלחמת העולם הראשונה, ראה ספר עמק הבכה].

וכאן יכולים לראות הרוח הקודש של הנודע ביהודה (סימן ס"ו) שכותב: שהגוים המשגיחים מטעם הממשלה הם גם כן משוחדים והם שותפים עם הגנבים.

הזיופים הגדולים הנעשים בארץ ישראל

בכשרות תפילין מזוזות ובכשרות המאכלים

כשהייתי במיאמי במלון קאדילאק (האטעל) התפללתי בבית הכנסת שם במלון, רב אחד אמר דרשה, ודיבר על בעיות הזיופים של התפילין ומזוזות הנעשות בארץ ישראל ואחר כך מוכרים אותם לארצות הברית, והיהודים בארצות הברית חושבים שמכיון שזה באה מהארץ הקדושה בוודאי זה כשר, והסוף נתגלה אחרי 20 שנה כשבודקים את התפילין אצל סופר ירא שמים, ומגלה לו את האמת הנכון כי אף פעם בחיים שלו עוד לא קיים מצות תפילין, והוא צועק ובוכה כי התפילין עלו לו 1200-1500 \$ לזוג תפילין, והוא חשב, הלא אני קניתי התפילין בירושלים עיר הקודש אצל יהודי חרידי, ואיך יכול להיות דבר כזה, הלא אמרתי ליהודי הזה כי אני שם את כל האחריות עליו, הסופר עונה לו ברחמנות גדולה, תשמע זה הוא זה, אי אפשר להחזיר את השעון אחורה.

יח) בארצינו הקדושה, מביאים הנקניקים בשרשרות כמו עשר נקניקים ביחד, ולכל נקניק יש לו חותמת פלאמבע.

יט) היה צריך להיות החותמת מהרב לנדה זצ"ל.

אסורות, ומרדכי חשב הלא כבר כתוב בתורה בפרשת בראשית "והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלקים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן (בראשית ג, א), נחש³² בגימטריא משיח - 358, הרי אנו רואים שהעבירה הראשונה היתה **מאכלות אסורות**: וזה ענין המיתה שנגזרה לעולם הוא כתוצאה מאכילת דבר האיסור של עץ הדעת, כמו שכתוב³³ "כי ביום אכלך ממנו מות תמות וגו'", ועל ידי זה נקנסה מיתה על האדם על כל הדורות. וידוע שכאשר יבוא משיח יתבטל יצר הרע. והרמז בזה שהגימטריא של "נחש" 358 וכן של "משיח" - 358. ואפשר לפרש, דהנה כמו הנחש שנפל מאיגרא רמה לבירא עמיקתא שיושב בבורות והוא מלא נחשים ועקרבים, כמו כן האוכל מאכל איסור יורד לבירא עמיקתא, כי האיסור הראשון הי' מאכל איסור שהנחש הסית לאדם וחוה, וזה היה הנסיון הראשון, וזה יהיה הנסיון האחרון³⁴, וזהו הרמז נחש בגימטריא משיח, שעל ידי שנזרה ממאכלות אסורות שהנחש

הדעליווערי מען להביא הרבה קופסאות [באקסעס], אבא שלי אומר לו שהוא יכניס הכל לפרידזידער, או פריזער, כל דבר על מקומו, ובנתיים אבא שלי הלך לראות את האוטו [טראק], והוא רואה שיש לו מכונה מחותמות [פלאמבעס], (הנקרא גאַן), והיבנתי מזה שהוא שם את החותמות (פלאמבעס) על השרשרות נקניקים לבד. ואולי זה בכלל לא כשר, כי האיש הזה הוא לא איש חרדי, ואיך יכול להיות שהרב לנדה נתן לו את החותמות לעשות את זה לבד.

אבא שלי טילפן תיכף ומיד להרב לנדה זצ"ל, וסיפר לו מה שראה, הרב לנדה הגיע תוך זמן קצר, והוריד תיכף ומיד את ההכשר מהקאמפאני הזה.

איפה אנחנו יכולים למצוא בעלי מכשירים צדיקים כמו הרב לנדה זצ"ל.

חבל על דאבדוין ו"לא" משתכחין

(נעתק מקונטרס זכרונות מאבי)

[באחד הנסיעות הגיעה לידי קונטרס נחמד מאוד בשם לב יצחק שנדפס בקאראקאס, בשנת תשנ"א, ואדפיס כמה עמודים משם].

מובא במדרש שאליו הונוביא בא אל מרדכי וגילה לו מה שנעשה בשמים כי הגזירה היתה כבר אחר החתימה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים טף ונשים ביום אחד חס ושלום, וגילה לו שהגזירה נחתמה עבור שאכלו מאכלות

(כ) כתוב בספרי בעל שם טוב זצ"ל ביאור על זה, חבל על דאבדוין ו"לא" פירוש: אלו שהם בכלל "לא" "כלום" - גאַרנישט" משתכחין, ודברי פרי חכם חן.

(א) נחש = 358, בגימטרי' שטן = 358.

כב) בראשית ב, יז.
 כג) אדום = 51 = ישמעאל = 451 = בגימטרי' בשר. פירוש כי כל המלחמות וההריגות שאנו סובלים בעקבתא דמשיחא הוא בשביל שאנו נזנחים בכשרות הבשר, כמבואר במכתבו של הרמב"ם (הובא ברגל מחנה אפרים פרשת עקב, ובשו"ת דברי חיים (יור"ד סימן ז'), ועוד.

והיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכן החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיוז פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

אנו רואים מזה

שעבור שאכלו

מאכלות אסורות נהרגו

70 אלף איש.

השיא לחוה לאכול וכו', ועל ידי זה נגזרה המיתה לעולם, ועל ידי שנשמור עצמינו ממאכלות אסורות נזכה לביאת בן ינון.

[השמטה]

ראה מה שכתב הרמב"ם מעשה נורא מהרמב"ם אודות אנשי מדינה אחת שכפרו בתחיית המתים מן התורה מפני שנטמטמו במאכלות אסורות

ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספדה"ק צפנח פענח ובספדה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

זה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות,

קונטרס

לב יצחק

ביאור נפלה על ברוך מרדכי וארור המן
 ברוך מרדכי בגימטרי' 502 כמנין בשר
 ארור המן גם כן בגימטרי' 502 כמנין בשר
 ה' אופנים על ארור המן וברוך מרדכי

ביאור נפלא בביאור שושנת יעקב שאנו אומרים ברוך מרדכי - ארור המן,
 כי **ברוך מרדכי** בגימטרי' 502 כמנין **בשר וארור המן** גם כן
 בגימטרי' 502 כמנין **בשר** וצריך ביאור.

אופן א: אפשר לפרש בסייעתא דשמיא בדרך רמז כי התורה הקדושה
 מרמזת לנו שיסוד כל החיים הוא ה**בשר** שאם נזהרים בכשרות
 ה"בשר" כדבעי אז יהיה ברוך מרדכי היהודי היהודי² וכל היהודים יהיו

(א) כדי להבין כל המאמר הזה איך שכל העולם סובב על כשרות הבשר וכל
 האסונות של כלל ישראל סובב על הכשרות כמבואר בפנים נקדים קצת כמה
 מקורות בש"ס ובזוהר הקדוש:

במסכת תענית (דף ט') כתוב: "ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא".
 ואיתא במסכת סנהדרין "למה נקראו ראשונים סופרים? שהיו סופרים כל
 אותיות שבתורה.

בוזוהר הקדוש פרשת תרומה: "אסתכל באורייתא וברא עלמא".

הגר"א ז"ל הובא בספר "רוח אליהו" מביאורו לספרא דצניעותא: כי כל מה
 שהיה והיה ויהיה עד עולם, הכל כלול בתורה מבראשית עד לעינוי כל ישראל,
 ולא הכללים לבד אלא אפילו פרטיו של כל מיץ ומיץ של כל אחד בפרט, וכל מה
 שאירע לו מיום היולדו עד סופו, וכל גלגוליו וכל פרטיו, ופרטי פרטיו, וכן כל מיץ
 בהמה וחיה וכל בעל חי שבעולם, וכל עשב וצומח ודומם, כל פרטיו ופרטי פרטיו
 של כל מיץ ומיץ ואישי המינים עד לעולם.

אמרו חז"ל במדרש בראשית (פרק י') "איז לך כל עשב ועשב מלמטה שאין
 לו מלאך ממונה עליו מלמעלה ואומר לו גדל, וכמו כן כל ברי' יש עליו ממונה
 מלמעלה להמשיך לה חיותה, וכו'. [אמר המעתיק: וכל אלו הפרטים מרומזים
 כמה פעמים בתורה כמו מפה שרואים כל הרחובות וכל העיירות בכל העולם,
 וכמו שנתפרסם כבר הרבה והרבה ענינים מה שאירע בשנים האחרונים איך שכל
 פרט ופרט מרומז בתורתנו הקדושה].

(ב) כדאיתא במגילה (דף י"ב): לכן אומרים "ברוך מרדכי היהודי" כי בזכותו
 היהודים ניצלו מגזירתו של המן, שמרדכי נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות
 אסורות, ולכן ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

מתברכים. אבל אם חס ושלום ה"בשר" אינו כשר כדבעי יהיה ארור המן שחס ושלום המן יהיה לו הכוח לשלוט על היהודים.

אופן ב: אפשר לפרש גמטרי' הנ"ל בהקדם, דהנה **אליהו** בגימטרי'

52 - ולהבדיל **כלב** גם כן בגמטרי' 52 וצריך ביאור, ואפשר לפרש בהקדם מה שכתב בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה'), **דאם השוחט כשר אליהו הנביא בעיר, שוחט רע מלאך המות בעיר, אם השוחט ירא שמים כדבעי, אז אליהו הנביא בעיר, ואם אינו כהוגן, אז מלאך המות בעיר, ובס' אור ישראל בפתיחה פירוש בזה דבר נפלא מה שאמרו חז"ל **כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר, דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז הכשרות לאכילה והטריפות להכלבים שזה מנת חלקם כמו שנאמר (שמות פרק כ"ב פסוק ל') ואנשי קדש****

ולכן אומרים ארור המן אשר ביקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכוח לגזור על היהודים גזירות קשות, וכמו שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן תר"ע) וזה לשונו: **בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתי' של איסור ושמחה ומשחה של איסור.** ולכן הוא **ארור המן** שהוא גם כן בגימטרי' 502 כמנין **בשר**, כדי לדעת הסימן בקל, ולזה זוכים רק בפורים אם שותים יין נכנס יין יצא סוד שהמאכיל טריפות הוא ההמן האמיתי, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת. ולכן ימי הפורים לא יבטלו כי כל יסודי הדת תלוי בזה אם אוכלים כשר או חס ושלום דבר שאינו כשר.

כדי לראות איך שכל מלחמת מרדכי עם המן שהיה נכד עמלק היה על ענין הכשרות. נעתיק כאן כמה גימטריות על זה:

מרדכי = פתחיה = 503 כמנין בשר עם הכולל.

ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, אשר = 501 עם הכולל כמנין בשר = 502

אסתר = 661, חלב כרת = עם הכולל 661.

מגילת אסתר = 1144 עם שתי תיבות בגימטרי' 1146 = חלב = בשר =

עמלק = השטן = בגימטרי' 1146.

שק ואפר = 687, בגמטרי' = אסתר עם שם יקו"ק = בגימטרי' 687.

שק 400 נגד אדום, אפר אותיות פרא אדם ישמעאל. [ומלכות אדום ושאר מלכיות מרומזים בפיוט מעוז צור פיוט שנהגו בני ישראל לומר בשיר וברננה לאחר הדלקת נרות חנוכה, הפייטן חתם את שמו בראשי ה-"בתים" מרדכי חזק. ששה בתים בפיוט זה, בבית הראשון פותח הפייטן בתפלה לבנין בית המקדש שייבנה במהרה בימינו אמן. בשאר חמשת הבתים הוא מתאר את גלות מצרים ושעבוד הארבע מלכויות: בבל, מדי, יון, ואדום, ומסיים בתפלה שתבוא הגאולה במהרה בימינו אמן.]

וְצוּמו (עלוי) = 148 בגימטרי' פסח. "כל שאר וכל דבש" וכו' שאר עם הכולל כמנין בשר 502.

שלשת ימים = 1130 = בשר כרת ביחד עם 6 אותיות ושתי תיבות בגימטרי' 1130.

פורים = 336, עמלק = המאכל בגימטרי' 336.

פורים עם הכולל = 337, בגימטרי' שחיטה עם 5 אותיותיו.

פורים = 336, עמלק = המן = בגימטרי' עם הכולל 336.

תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו "לכלב תשליכון אותו", ועל כן שוחקין, ואם כן הרי זה סימן שאליהו בעיר, כיון שאכילת הבשר כהוגן, אבל אם שוחט שלא כהוגן ומאכיל נבילות וטריפות לישראל חס ושלום אז גוזל חלק הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז מלאך המות בעיר, חס ושלום, שעל ידי אכילת טריפות בא מלאך המות, (זוהר הקדוש, ועיין שו"ת דברי מובא לעיל).

ובזה אפשר לפרש מה שכתבנו לעיל דהנה אם הבשר כשר ואוכלים כשרות אז אנו זוכים שאומרים רק ברוך מרדכי ואליהו הנביא בעיר וכלבים צוחקים (כי היהודים לא אוכלים את הטריפות חס ושלום, והכלבים מקבלים את כל הטריפות) ואין אנו צריכים לקלל את המן כי אין לו שום שליטה על היהודים ואז זוכים שמרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול וכו' דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. אבל אם חס ושלום הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות אז אנו צריכים לומר ארור המן שגם כן בגימטרי' בשר, ואז הכלבים בוכים (כי היהודים אוכלים את הטריפות, במקום ליתנו להכלבים, וגוזלים מהכלבים את הטריפות ומפני זה בוכין הכלבים) ועל כן מלאך המות בעיר חס ושלום.

וידוע דהמלאך המות הוא הסמ"ך מ"ם ואין לו זמן לעבוד על כל אחד ואחד בנפרד ונעשה חכם ונעשה סיטונאי [האלסעילער], וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם^ג הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה **שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי זה הכל ברשתו.** וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: **עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עי"ש.** ועל ידי זה מעבירם על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (יו"ד חלק א' סי' ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עי"ש באריכות).

ג) בספר הקדוש קב הישר פרק ק"ב וזה לשון קדשו:

אברהם יצחק יעקב חיו כמנין בשר, וזהו הסוד בשר בשדה טריפה לא תאכלו. = אברהם היה חי 175 שנים, יצחק - 180 שנים, יעקב - 147 שנים, צרפם יחד 175=180=147=502 שנים, כי האבות הן בקדושה נגר הקליפה. [אדום = 51 = ישמעאל 451 בגימטרי' בשר 502, שם], וזהו הסוד (שמות כב, ל), "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר" הוא גם כן גימטרי' תק"ב, 502.

עוד רמז בתיבת "שמות האבות" = 638 = צום בשר, יראת יקי"ק = עם הכולל 638, עץ הדעת = בגימטרי' 639.

וכן כתוב בתבואת שור שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שהיראת שמים יראה על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים לאפיקורסים. ("טיול בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל).

וכן כתוב בפלא יועץ (אות ט' טרף): והנה בקושי יוכל המצא בהמה שתהא נקיה מכל דבר רע, ושתהא כשרה אליבא דכולי דעלמא, ומי יכול לעמוד על המשמר על זה? לכן הניאני מנהג חסידים ואנשי מעשה שראיתי, שלא היו אוכלים כי אם בשר עוף... אשרי אנוש יעשה זאת, ויזהר בכל צד נדנוד איסור אכילה ושתיה וזוכה לסיעתא דשמיא.

וכן מובא דבר נפלא בספר הקדוש שמחת הנפש [חתן הצדיק הקדוש והטהור בעל קב הישר זצ"ל], בקושי ראיתי סכין שחיטה אחד שיהיה כשר כדת וכדין.

עוד אפשר לפרש בסייעתא דשמיא, דהנה כתוב בשלחן ערוך חייב אינו לבסומי בפורי' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, וצריך ביאור מה יהיה כבר אם יאמרו ארור מרדכי וברוך המן, אתמהה, ואפשר לבאר, דהנה אם שותים כל כך הרבה יין, אז נכנס יין ויצא סוד כי סוד בגימטרי' יין ואם שותים כל כך הרבה זוכים ורואים שאין נפקא מינה איך שאומרים ארור המן או ברוך מרדכי כי העיקר הוא אם אוכלים בשר כשר אז יהיה ממילא ברוך מרדכי כי הקדושה גוברת, ואם הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות אז הקליפה גוברת ויצטרכו לומר ארור המן, כי המן יהיה הראש ולו יהיה כל הכוח לגזור גזירות חס ושלום, ומה שאומרים ארור המן לבד לא יעזור עד שיתקנו את הבשר שיהיה כשר, ויאכלו בשר כשר.

אופן ג: אפשר לפרש, שהעיקר תלוי בכשרות הבשר אם הרב הוא כשר ומעמיד שוחט כשר אז אומרים ברוך מרדכי וזהו סובב על הרב המכשיר דהרב הוא בבחינת מרדכי שיהיה יושב בשער המלך ונזהר שאסתר לא תכשל במאכלות אסורות (עיין מגילה יג), ואם הרב אינו משגיח על השוחט כראוי וסומך עצמו על חזקתו (חזקת כשרות שעד אחד נאמן באיסורים, וכאן החזקה הוא אינו חזקת כשרות רק חזקת טריפות, שהחזקה הוא שהשוחטים מאכילים טריפות לישראל, כי לא ניתנו להם האופן לשחוט כהוגן, כי כל הסיסטם SYSTEM השחיטה אינו כשירה^ד,

ד) כי למשל אופן השחיטה תלוי נאסרה כבר על ידי גדולי ישראל לפני 130 שנה ראה ספר זבחי רצון, ו"אור השחיטה" ונאסר גם כן על ידי בעל הדברי חיים זצוקללה"ה כידוע, ואחר כך נאסר על ידי דודי זקני רבי יעקב יוסף זצ"ל רב הכולל בארצות הברית שערך מלחמה גדולה על הכשרות, ראה קצת בספר

ואפילו השוחט ירצה לשחוט כשר אינו יכול, כידוע להרוצים לידע) הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל וכמו שכתוב בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו: אם הרב אינו משגיח על השו"ב [שוחט ובדוק] כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. ואז אומרים על

אותו הרב (שהוא המן והוא מן העירוב רב) ארור המן דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ומביא חס ושלום גזירות רעות על עם ישראל כהמן כמו שכתוב בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן מ"ג) וז"ל: כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעונותינו הרבים רק למען העון הזאת עכ"ל.

וכמו שכתוב בספר "טיול בפרדס" (מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל) אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים, כמו שצריך, עכ"ל. ועל כן אומרים על הרב המכשיר הזה שמכשיל את ישראל בנבילות וטריפות ארור המן דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ועל ידי זה מביא גזירות רעות על עם ישראל כהמן חס ושלום. ולכן נקרא הרב המכשיר או הרב המתיר לישראל לאכול טריפות ואינו מוכיח להם נקרא ארור המן שהוא בא מן העירוב רב והוא המן האמיתי שמאכיל לעם ישראל חס ושלום דברים שאינו כשרים.

פקחו נא וראו זה כמה שנים בעונותינו הרבים מכה מהלכת במדינה זו חולאים רעים ונאמנים חולי מעים, השם יתברך ישמור שארית ישראל, ולמה לא תבינו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם וכו' (אזהרות מהרצ"א מדינוב זצ"ל).

שמירה טובה, ועוד, ואחר כך יצא קול קורא גדול מהיכל ה' על ידי הרב אליעזר סילבער זצ"ל לפני חמישים שנה, ונדפס בהרבה עלוני תורה בירחון המאור ועוד, ובעלי המשחטות הגדולות והמכשירים ביחד מאכילים מהשחיטה הזאת שנאסרה עד היום הזה. ואחר כך המציא הסמ"ך מ"ם שחיטה חדשה בבאקס שנאסרה גם כן כל ידי 70 רבנים גדולי ישראל ונאסרה על ידי הרבנים בארץ ובחו"ל, (וכל הרבנים החרדים בלונדון יצאו נגד שחיטת הבאקס, ויצא שם לאור ספר גדול על זה) וכן הוא בשחיטת העופות ששוחט אחד שוחט ביום אחד יותר ממה ששוחט אחד שחט לפני 70 שנה בשנה שלימה, ואין יכולים בשום אופן להחליף אופן השחיטה המהירה, (MASS PRODUCTION), היפך ממה שכתוב בשולחן ערוך שבדיקת הסכין צריך להיות מתון מתון, ראה לעיל מה שכתבנו בזה.

אופן ד: אפשר לפרש בסייעתא דשמיא בדרך רמז כי התורה הקדושה מרמזת לנו יסוד נורא ונפלא לדעת איך שכל אחד ואחד יכול למדוד (כמו מודד חום) בקלות (הסימן האמיתי) את הרבנים והצדיקים אם הם באמת צדיקים אמיתים ששייכים להקדושה בבחינת: **ברוך מרדכי היהודי**, ומי הם באמת צדיקים ששייכים לערב רב שהם באמת ארור המן שצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת, והסימן בזה הוא כך:

ברוך מרדכי היהודי: אם הוא בבחינת **ברוך מרדכי** שהוא

בגימטרי' 502 כמנין **בשר** אז הוא מעורר וצועק על האנשים לעשות תשובה ושלא יאכלו בשר, מפני שהבשר אינו כשר ואינו מנוקד כהוגן, כמו שאמרה אסתר "לך כנוס את כל היהודים **ואל תאכלו ואל תשתו**

שלשת ימים" ולפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את **עיקר הנס**. ולכן אומרים "ברוך מרדכי היהודי" כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

ארור המן אשר ביקש לאבדי: ומי הם הצדיקים (שנקראים

בעקבתא דמשיחא צדיקים) ששייכים באמת לערב רב והם באמת לא רק ארור

המן רק הם מה "**המן'ס**" האמיתיים, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי

קשת, **והסימן בזה הוא כך:** שהצדיק הזה הוא יושב ולומד ומתפלל ואינו

מוכיח את אנשי דורו ואינו רב את ריב ה', (כמו שכתב הרמב"ם (הלכות

סנהדרין פרק כ"ד הלכה ח', ועיין שער ועונש פרשת נשא דף ק"ו, ועיין עוד שם) וכמו

שכתוב בכתב סופר (שאלות ותשובות אבן העזר סימן מז) וז"ל: מי שיושב על כסא

הרבנות לא יחוס על עצמו, רק על כבוד ה' יהיו עניניו ולבו תמיד). ולא רק

שלא איכפת לו כלום אם הבשר כשר או אינו כשר, אלא גם יאמר "**הבשר**

הזה הוא בודאי כשר, הלא יש להם ההכשר מרב הגדול הזה, או הבית

דין הגדול הזה!, והכל בחזקת כשרות, על אף שיודע האמת שהרבה

רבנים יצאו וצעקו שיש בעיות גדולות בהכשרות (וכל זה היה כתוב בספרים

ובכל העיתונים ובטעיפס) ושהרבנים אינם נאמנים כלל על פי ההלכה כי הם

מקבלים מיליוני דולרים על ההכשר והשוחד יעוור עיני חכמים, אז תדעו

נאמנה כי הרב או הצדיק הזה שייך כולו להערב רב והוא ארור המן

האמיתי כמו שאיתא במסכת מגילה (דף י"ב), לכן אומרים ארור המן אשר

(ה) כמו שאנו רואים לעיל שכל הצדיקים הקדושים עוררו ולחמו מלחמת ה' במסירת נפש נגד השוחטים של הערב רב שהאכילו את עם בני ישראל בנבילות וטריפות, וכמו כן אנו רואים במאות ספרי שאלות ותשובות איך שכולם עוררו בזמניהם על אכילת נבילות וטריפות.

ביקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכוח לגזור על היהודים גזירות קשות, וכמו שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן תר"ע) וזה לשונו: בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמחה ומשתה של איסור. ולכן הוא **ארוח המן** שהוא גם כן בגימטרי' 502 כמנין **בשר**, כדי לדעת הסימן בקל, ולזה זוכים רק בפורים אם שותים יין נכנס יין יצא סוד שהוא ה"המן" האמיתי, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת. ואם יודעים הסוד הזה כי בשר בגמטרי' 502 יודעים תיכף ומיד מי הוא הרב הזה מסטרא דקדושה או חס ושלום מסטרא אחרא, ולכן ימי הפורים לא יבטלו כי כל יסודי הדת תלוי בזה אם אוכלים כשר או חס ושלום דבר שאינו כשר.

עוד שם: **יום הכפורים = בשר = 919**, בגימטרי' "**בראשית**" עם ששה אותיותיו. וכן **ראש השנה = 861**, בגימטרי' **בשר = שטן**. לרמז שהרוצה שיתכפרו לו עונותיו ויזכה לשנה טובה ומתוקה יתרחק צ"ט שערים מהבשר, כי על ידי זה יזכה לברכת שנה טובה ומתוקה, ברוך מרדכי היהודי.

עוד יזכה על ידי זה שיוכל להנות מסעודתו של לויתן ויזכה לשבת ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי, שהכל בגימטרי' כמנין **בשר**. לויתן = 496 = עם 5 אותיותיו והכולל בגימטרי' כמנין **בשר 502**. לרמז מה דאיתא במדרש רבה ויקרא (פרשה י"ג ס"ג) עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעודה גדולה לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות בעולם הזה זוכה לראותו בעולם הבא.

השמטה - מה שכתבנו לעיל מהבעל שם טוב זצ"ל על פסוק בזע"ם תצעד ארץ, ש'זע"ם' ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות. ורבינו הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטות, שרוב השוחטים שחטו אז עם סכין פגום, והבעל שם טוב עשה והתקין סכינים חדשים, והיה מלחמה גדולה נגדו. ותלמידיו בעל התולדות ורבינו בעל התניא הלך בעקבותיו כמבואר

(ו) וראה בזה רמז נפלא ש'סטרא אחרא בגימטרי' 480 = ערב רב בגימטרי' 470 = סך הכל בגימטרי' 954. **שכר ועונש** [שכל הגזירה היתה על ידי העון של מאכלות אסורות, והנס של פורים היתה על ידי התענית של שק ואפר, שהתענית הוא תיקון למאכלות אסורות] גם כן בגימטרי' 954, כמנין סטרא אחרא וערב רב להורות לנו כי כל העודה של הסטרא אחרא וערב רב הוא להאכיל את עם בני ישראל במאכלות אסורות שעל ידי שאוכלים מאכלות אסורות באים לכפור בשכר ועונש.

(ז) שמעון = 466 = יוחאי = 35, עם הכולל בגימטרי' כמנין **בשר 502**, (שם).

בספרים, ראה ספרי "מלחמת השחיטה בתורת החסידות", ואעתיק כמה רמזים שכתבתי שם:

הפסוק: **זבחו זבחי צדק ובטחו אל ה'** (תהלים פרק ד' פסוק ו) בגימטרי' 332 - בגימטרי' התיבות מהפסוקים בתנ"ך:

1. כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה "**לבני ליצחק**"^ח [עם כולל ב' התיבות] (בראשית פרק כ"ד פסוק ד').

2. ויאמר כי "**יד על כס-יה מלחמה**" לה' בעמלק מדר דר (שמות פרק י"ז פסוק ט"ז).

3. ושפטו את העם בכל עת והיה "**כל הדבר הגדל יביאו**" אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך, (שמות פרק יח, פסוק כב).

4. והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר "**ונגע בקצהו**" כל הנגע בהר מות יומת, (שמות פרק יט פסוק יב).

5. או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה "**ונעלם ממנו**" והוא ידע ואשם, (ויקרא פרק ה' פסוק ג).

6. ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה "**ויעמדו לפני ה'**" (וירא פרק ט' פסוק ה).

7. ובניהם אשר לא ידעו ישמעו "**ולמדו ליראה**" את ה' אלוקיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם עוברים את הירדן שמה לרשתה, (דברים פרק לא פסוק יג).

8. ועל זה אמר ירמי-הו הנביא (ירמי-הו פרק מד פסוק י'): לא דכאו עד "**היום הזה ולא יראו**" ולא הלכו בתורתי אשר נתתי לפניכם ולפני אבותיכם. ופירוש במצודות דוד שם: **לא דכאו**: - לא נדכא לבם רצה לומר עדיין לא נכנעו עד "**היום הזה ולא יראו**" מה'.

ובזכות שמירת הכשרות נזכה להנות מסעודתו של לויטן ונזכה לשבת ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי, שבגימטרי' כמנין בשר.

ח) איתא בזהר (מדרש הנעלם חלק א' פרשת חיי שרה דף קכ"ז עמוד ב'): אמר רבי יוסי מהו ולקחת אשה "**לבני ליצחק**" אמר רבי יצחק אותו הגוף שנצטער עמי באותו העולם ולא היה לו הנאה וכסוף בו מפני יראת קונו אותו הגוף ממש תקח ליצחק עמו בהאי שמחת הצדיקים ליצחק עמו בשמחת הקב"ה ליצחק עמו דעבשיו עת שחוק בעולם הדא הוא דכתיב (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פינו וגו' א"ר יהודה בר יצחק ת"ש אין מלאך אחד עושה אלא שליחות א' ולא ב' שליחות בבת אחת ותניא אמר רבי אבא מלאך א' אשר קסת הסופר במתניו עתיד להרשים כל אחד ואחד על מצחו ולאחר כן השר הגדול הולך לתקן כל אחד ואחד ולהעמידו לקבל נשמתו הדא הוא דכתיב הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה, עכ"ל.

היהודים והיהדות

באמצעריקא

— 14 —

אל המכישולים והקלקולים שרואים אנחנו במקום הנורא הזה, שמה בפתו המטבחיים הגדולים יש לו לכך שוחט בית וארון לעצמו, ופה מקום הפקר ממש, וכלם כמה שהם דרים בכפיפה אחת—שמה כהשוחטים המפורסמים והמומהים והמוהזקים מאה כהשוחטים שעוד לא הוהזקו ועוד לא יצאו להם מינוטין בעולם וקצה העם מרננים אחריהם כלם שוחטים היו מקודם בקהלת ישראל ושמשו הרבה שנים תחת יד רבנים ומורי הוראה וגם פה מתנהגים עצמם כשורה, ולא נשמע עליהם בשום פעם דבר מכוער, מלבד מה שהם בעצמם מרשינים איש על רעהו כנהוג בכל מלאכה—מה שאין הדבר פה—שכמעט תסרב העט לתאר את הדברים כמו שהם—לתאר כמו את כל הדברים המאוסים והמגונים, ואמנם טוב לנו לחיטות—כל הרוצה לדעת ילך אל המקום ההוא ויראה את הכל בעיניו ואנחנו לא נגרום בדברנו חלול הישם עוד יותר, אחרי כי אין כירינו לתקן, ולא נזכיר כי אם עוד זאת שלראובן נפשינו רואים אנחנו שמה כפעם בפעם שוחטים כאלה אשר למדו תורתם על רגל אחת הודיש ימים טרם עזבם את ארץ מולדתם, או שהיו מישתמשים כמלאכה הזאת כגלגולם הראשון, אבל שהתו את דרכם והעבירום הרבנים ממשמרתם וכאו הנה ללמד את ידם מחדש, ויש אשר לא חלם אותם מעודם להיות שוחטים בישראל ואחרי שעבר עליהם יובל שנים במשא ומרתן ובמקנה וקנין, ובכל מיני המאורת, שבעולם, היו פה בין לילה לזובחי זבח ולשוחטים קצים (כלומר

שוחטי עופות) והמון עם ר' ובהם המימי דרך וישרי לב נוהים אחריהם אוכלים מזבחייהם ולא ידעו במה יכשלו.

מוכרי הבשר לבני ישראל פה, גם הם עומדים ברשות עצמם, ומלבד אחרים ומתי מספר. העומדים תחת הישגחה, הנם כלם בעולם של הפקר, ואין מי שיפקח עליהם, ולהתבונן על מעשיהם, והלא כל לשון ועט סופר להגיד ודהשמיע את המכשולים אשר בענין הזה בעיר הזאת, מהם אשר לא יבושו לקחת בגלוי ולעיני כל בחצי היום בשר נבלה ממש, ומוכרים אותו לאנשים תמימים, אשר חלון חנותם המשוך בשטר ובאותיות גדולות ומוזהבות „בשר כשר“ ימשוך אותם אליהם, ומהם שישכילו כמעשיהם ויוצאים הם לכל הרעות—את הבשר לוקחים בבית המטבחים ומזבא אליהם בשיטה הותמות—ויטאר הדברים כגון הטחול, הלב, והכבד, וכדומה מחלקי הבשר שהנשים באמע ריקא לזהטות אחריהם קונים הם מכל עובר ושב, וגם בבית המטבחים מכל בהמה נבלה וטרפה, ובוה יגדילו מסחרם וימישכו את הקונים אחריהם, כי אשה עבריה פה—וגם הצנועות שבהן—תחקורנה יותר אחרי המקומות שיתנו בהם לרוב אלה הדברים שזכרנו, מאשר תדרשנה אחרי טבח נאמן. וירא אלקים, ומוטב להן גל של עצמות והתיכת טחול גדולה מחסידת הטבח ותמימתו ויראתו ובשר כשר שבחנותו גם יחר, והטעות אשר להמון בזה, יען לא שמעו מעודם בארצות מולדתם שידקדקו הרבנים על מוכרי הבשר, ושיחישו להעמיד

טבחים תלמידי חכמים ויראי ד', ואדרבה הגילים הם
 הם להיטוב את הטבח לעם הארץ וקל הדעה, והכשר
 שבהם לשתפו של עמלק, ובכל זאת לא נשמע בשום
 פעם כי יצא מכשול מתחת ידם, וכי יבואו הנה,
 ומכיריהם פה יגידו להם שהמוכר בשר אשר בשכנותם
 אינינו לזקח סחורתו על היטוק (מארקעט) לא יעלה
 על לב הזאיש הירוק (גרינער) לחקור עוד אחריו, כי
 הקצב אינינו רב ולא שוחט להתבונן על ערכו ואיכותו,
 ובעיניו ראה את החותם הגדול אשר על הבשר התלוי
 כמעל לחלון ביתו, מבלי לדעת ההבדל הגדול אשר
 בזה, והוא כי שמה בעירו הקטנה ידע השוחט בכל
 עת מספר הבהמות שיטהט, מספר הכשרות והטרפות,
 וגם מבלעדו הנה במקום קטן שמה בארצותינו על
 כל אבן שבעה עינים, והעם יודע את כל הנעשה
 והנשמע בחדרי חדרים ולא יכול הטבח היותר קל
 וגם הנכרי אשר לא מכני ישראל לעינות מבשולים,
 מה שאין הדבר פה, שאף אם יתאספו כל השוחטים
 להשיג ביהוד על קצב אחד, יכול הוא להטעות
 את כלם יחד, כי מי יכאנו להראות מה שאחריו
 בבית היטלג, ומי יכרוק את מה שיש לו בחורין
 ובסדקין, מן העצמות הברעיים והטלפים הקבים
 והברכשתורת, וכמה מיני כבדים וריאה וכיוצא בהן
 ממחמדי הנשים שכבר הזה עליהם מי חטאת ושנה
 והזהר לא לרכך את הבשר, או להסיר דם בעין שעליו,
 לקיים חזו מצות חז"ל הפוסקים, אבל להסיר מהם
 טנופס וצחנותם, כי כל נבלה וטרפה הנמכר פה בשוק

142
1502
6

היא על הרוכ מבשר ששהה יותר מג' ימים, ועל
 הטבח לדרקק אחריו בכל עת שלא יעלה לריח נהוח,
 וכה רפה היטעורוריה בעיר הזאת הגדולה לאלקים,
 ואלפי משפחות המימורת שוחלים ורועדים מנרנוד
 איסור ועבירה קטנה, לא חלים ולא מרגישים, כי אוכלים
 הם כל נבלה וכל פגור מובס, ועוד מברכים ומזמנים
 עליהם ואין מי שיזהיר אותם על דרכיהם, כי המשכיל
 בעת הזאת ידום, והפורח פיו לדבר בשער, אומרים
 לו שקול טיבותך ושריא אחורך.

א

ב"ה

יצחק לוי שו"ב

בעמח"ס ברכת יצחק על יו"ד חלק א'.

יום א' לסדר טריפה לא תאכלו" שנת תהא שנת סוף הטריפות לפ"ק

שלום וברכה לכבוד הרבנות הראשית לישראל הי"ו וכל אשר לכם שלום. אחדשה"ט באתי בזה בדבר אשר היות ואני שו"ב בארצינו הקדושה, ועבדתי בשחיטה בהרבה מקומות בארצות הברית ועוד, ושאלו אותי ליתן חוות דעתי בענין השחיטה של רובאשקין אשר השואל רוצה להתנזר לגמרי מאכילת בשר בהמה היות שראה בווידיא סדר השחיטה הנ"ל וראה בזה שאינו כפי ההלכה ורצה שאענה לו בזה על פי הנסיון שיש לי בזה כבר הרבה שנים אם נכונים הדברים שעלה בדעתו הפקפוקים בשחיטה זו. והיות ואמר לי שהרבנות הראשית נותנת היתר להביא השחיטה הזאת לארצינו הקדושה, על כן אני שולח לכם התשובה הזאת, ואם כבודכם רוצים יותר ידיעות פרטיות מה שהולך בשחיטה בארצות הברית אני מוכן לגלות לכם פה אל פה ולא בחידות. ואען ואומר: –

- 1 שהשוחט אינו בודק הסימנים לאחר השחיטה כדין מחמת מהירות השחיטה.
- 2 וכן ראיתם, שהנכרי חותך מיד לאחר השחיטה את כל הקנה והוושט לגמרי לפני זיניק הדם לגמרי.
- 3 וכן, מהירות השחיטה לפי מה שחשבתם הוא לערך ששים ושבעים בהמות לשעה.
- 4 וגם, לא ראה בודק סכינים.
- 5 וגם, תמיה ליה למעלת כבודו שעד היום לא נתפרסם דבר כזה ורק על ידי הנכרים שעוסקים בענין צער בעלי חיים לדעתם פרסמו זאת, ומאי טעמא לא זכינו שהרבנים הגדולים הנותנים הכשרים יעשו טעלעוויזשעין סיסטעם ווידיא וכו', שכל אחד יוכל לראות מצב השחיטה באינטערנעט, ולא שימכרו לנו נבילות וטריפות לא רק בתור כשר, אלא גלאט כשר למהדרין מן המהדרין. ורצה מעלת כבודו לראות מקור הדברים בכל הנ"ל בשולחן ערוך ובאחרונים, וחות דעת גדולי הרבנים בענין שחיטה הנ"ל
- 6 וגם שמעתי שהרבנים המכשירים מקבלים ממליון דולר עד מילון ושמנה מאות לשנה עבור מתן ההכשר, ואם נכון הדבר האם הם נאמנים על ההכשר שנותנים?
הנה כל אלו דברים כבר היו לעולמים בעונותינו הרבים וראיתי במו עיני לדאבונינו הרב לא רק במקום אחד אלא בהרבה מקומות.
על כל פנים בנידון דידן ממה שראיתם על הווידיא בוודאי צריכים אתם להתנזר מכל וכל משחיטה הנ"ל, וכמו כן משאר השחיתות שלא ראיתם כי כל מה שכותבים שההכשר הוא גלאט כשר הוא כולו שקר.
ואשיב לו על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון עם קצת מראה מקומות, הגם שהיתי מאריך בזה בהרבה מראה מקומות, אבל לעת עתה אינו מצד היושר לעכב המכתב כי הדבר נוגע לו לכל יום ויום ובפרט שיש לו קצת בעיות במשפחה שחמיך אוכל בשר, הגם שהוא ירא שמים, אבל לפי דעתו אצלו הכל כשר וישר ואומר שיש לסמוך על ההכשר לפי דעתו עד שיראה בכתב שרב או שו"ב יכתוב לו בירור שהשחיטה אינו כשירה.
אקוה בעזרת השם יתברך להוסיף לו כהנה וכהנה.

בכבוד רב!

יצחק לוי שו"ב

בעמח"ס ברכת יצחק על יו"ד חלק א'.

תשובה על שאלה א' - : שהשוחט אינו בודק הסימנים לאחר השחיטה כדין מחמת מהירות השחיטה.

אשלח לו צלום מה שכתוב בשמלה חדשה סימן כ"ה כל הסימן - ומטה אשר שם.

שמלה יום סימן כה כח חדשה רמז

סימן כה

שצריך לבדק אחר שחיטה

ובו ה סעיפים

א השוחט צריך שיבדק בסימנים אחר שחיטה אם נשחטו רפן, או [א] שיראה בפעולת שחיטה שהם שחוטין רפן, ואינו צריך (ט"ו) למשמש ביד, להרגיש על ידי משמוש שיש רב. ועין מה שכתבתי סימן א, סעיף לח.

(ש"ך ופריחדש) גם צריך לבדק אם לא [ב] נעקרו הסימנים. ונהגו, שתוקף אגודל על השפויי בנכע, ומתוך הדחק יפלטו הסימנים לחוץ, ורואה אם שחוטים [ג] הרב; ואם אין

מטה אשר

[א] שיראה. ודוקא שברור לו בראייתו שנשחטו רובן, אבל עפ"י רוב א"א להתברר רק אחר שינוח הדם מלזנק וכמ"ש במהרי"ל שהביא בטו"ז, ועיין לעיל סי' כ"א אות ג'. ובדקות, לא מהני מה שרואה בשעת שחיטה, כי בקל יטעה בדמינו מחמת זינוק הדם, רק שצריך שירגיש ע"י משמוש שנשחט כולו או רובו, ומהיות טוב, יבדוק ג"כ אחר הגרמה, כי שכיח שהם מורידים הסימנים לצד הגוף קצת. וכתב בתשובות כתב סופר יורה דעה: דבדקות החיוב לבדוק ג"כ אחר עיקור, דהיינו שמיטת הסימנים.

[ב] נעקרו. ר"ל, בעופות דשכיח בהו שמוטה שיעקרו הסימנים מהלחי. ועיין לעיל סוף אות א'.

[ג] הרוב. והיכא דהעוף שוהה למות והוא ספק אם נשחט רוב הסימן, יכול לקרוע עור הצואר, להבחין — אם נשחט הסי', כדי שלא יצטרך לשמור העוף בשעת פרכוס שלא יקרע וישלים רוב הקנה ע"י קרע ואין בזה חשש צעב"ח. ויזהר שלא יהי חשש שע"י המשמוש יבא לידי הרחבת חיתוך בסימנים (דעת קדושים; דר"ח).

[ו] חוזרים לפנים, בְּדוּעַ שֶׁהֵם [ה] עֲקוּרִים. (עולת יצחק) וְלַפְעָמִים הַסִּימָן יוֹצֵא דָרָךְ פִּיּוֹ, וְכָשֵׁר, דְּמִזְהָ נִרְאָה שְׁלֵא הִנֵּה שְׁמוּט בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה.

וְלַעֲנֵן הַגֶּרְמָה נִרְאָה לִי, אִם שָׁחַט בְּאֲמֻצֵּעַ הַצְּוָאר, כְּמוֹ שְׁפִתְבֵּיתִי סִימָן כ, סְעִיף א, אוֹ סְמוּךְ לוֹ — אֵינוֹ צָרִיךְ לְבַדֵּק אַחַר הַגֶּרְמָה; אֲבָל שָׁחַט לְמַעַלָּה אוֹ לְמַטָּה, פְּשִׁיטָא דְּצָרִיף בְּדִיקָה.

ב אִם [ו] לֹא בְּדֵק אִם שָׁחַט הֶרֶב — הָרִי זוֹ סֶפֶק נִבְלָה דְּאוֹרִיתָא; דְּבִחְיָהּ בְּחֻזְקָתָא אֵינָה שְׁחוּטָה עוֹמְדָת, וְאִי אֲפָשֵׁר לְהוֹצִיאָה מִחֻזְקָתָה מִסְּפֵק. [ז] וַיֵּשׁ אוֹמְרִים, דְּאֵינָה אֵלָא אֶסְוִיא דְּרַבְּנָן, דְּרַב שְׁחִיטוֹת הֵם בְּרַב הַסִּימָנִים; [ח] וַיֵּשׁ לְהַחְמִיר.

וְאִם לֹא בְּדֵק — לַעֲנֵן עֲקוּר פֶּשֶׁר בְּדִיעֵבַד, דְּבָהָא סְמִינָן (ש"ד כ"ש פוסקים) אַרְבֵּי סִימָנִים שְׁאִינָם עֲקוּרִים. וְלַעֲנֵן הַגֶּרְמָה, הֵיכָא דְּצָרִיף בְּדִיקָה, כְּמוֹ שְׁפִתְבֵּיתִי סְעִיף שְׁלַפְנֵי זֶה — נִרְאָה לִי, דְּלְכֻלֵּי עֲלָמָא תְּוֹה נִבְלָה דְּאוֹרִיתָא, דְּתְוֹה סֶפֶק.

מטה אשר

[ד] חוזרים. ולפעמים הבית השחיטה קצר מאוד ואין יכול להחזיר הסימן, מותר לקרוע מעט העור כדי שיחזור מעצמו ולא יעכב את השיפוי כובע, וכשרואין הסיבה המונע לחזרה אין לחוש (מנחת חובת).

[ה] עקורים. אבל כשראה היטב ובדק במקום חיבורן וראה שהסימנים מעורים שם היטב, כשר אף כשלא חזרו (דעת קדושים; מנחת יוסף; דר"ת).

[ו] לא בדיק. ואם השוחט נסתפק אם בדיק או לא, יש להכשיר (מהרי"א; דר"ת).

[ז] ויש אומרים. זהו דעת התוס'.

[ח] ויש להחמיר. לענין אותו ואת בנו שאין לשחוט אחריו, משום דלשיטת התוס' שרי מדאורייתא, וגם לכסות בלי ברכה (תבו"ש).

השנה. וְכָל הַדִּינִים אֵלּוּ (רמב"ם), אֲפִלּוּ בְּשׁוּחַט זְרִיז וְנִחְיָר תְּרַבְּתָה.

ג הַבְּדִיקָה הַנּוֹצֵרֶת, צָרִיף שְׁתַּחֲיָה מְיָד אַחַר הַשְּׁחִיטָה; (ט"ו) דְּשָׂמָא יִשְׁפַח מְלַבְּדִיק אַחֲרֵי-כֵן. וְכָל-שָׁבֵן בְּעוֹף, שְׂאֵם לֹא יִבְדֵּק מְיָד, יֵשׁ לְחֹשֶׁשׁ שְׁנַעֲשֶׂה רַב אַחַר שְׁחִיטָה, הוֹאִיל וְדָרְכּוֹ לְפָרְסָם [ט] וְלַקְפִּץ אַחַר שְׁחִיטָה. וּבְדִיעֵבַד, שְׁבִדִיק אַחַר זְמַן: בְּבִהְמָה — בְּשָׂרָה; וּבְעוֹף — אִם מְצָא שְׁחוּט פֶּל הַסִּימָנִים, בְּשָׂר, דְּאֵין לְחֹשֶׁשׁ פְּלֵי הָאִי, שְׁנִקְרַע עַל-יַדֵּי פְּרָפּוֹס מְמַעוּט עַד הַפֶּל. אֲבָל אִי לִיכָא בֵּי אִם רַב סִימָן, נִרְאָה לִי דְּאֵין לְחַקֵּל, בֵּי אִם פְּרַב גְּדוּל כְּמוֹ שְׁנֵי שְׁלִישִׁים, וּבְמַקּוֹם [ו] הַפֶּסֶד מְרַבָּה דְּוָקָא. וּבְכָל זֶה אֵין חֲלוּק בֵּין קְנָה לְוִשָׁט.

ד הַבּוֹדְקִים עַל-יַדֵּי שְׁתוּחְבִּים [יא] נּוֹצֵה דְּרָךְ הַפָּה לְתוֹךְ הַסִּימָנִים (ח"א וויקח) — תִּפַּח רוּחָם, שְׂמֵאֲכִילִים נִבְלוֹת לְיִשְׂרָאֵל; דְּאֲפִלּוּ לֹא הִנֵּה רַב, הַנּוֹצֵה קוֹרְעֵת. (שם) וְאֶסְוִיר [יב] לְהִתְעַסֵּק בְּקַבּוּרְתָם שֶׁל מֵאֲכִילֵי טְרֵפוֹת.

מטה אשר

[ט] ולקפוצין. ואף כשתולין אותו לא מהני, רק כשהשוחט אוזח העוף בידו והכנפים תפוסים ג"כ בידו, או שקשרו עד שמת (תבו"ש; דעת קדושים).

[י] הפסד מרובה. ולכן אם הב' שלישים הם בב' מקומות ע"י צירוף, חמור, דהוי ב' קולי בהפסד מרובה דלא מקילינן (דעת קדושים).

[יא] נוצה דרך הפה. נראה, כי אותם שבודקים בנוצה סוכרים: דכל שלא נחתך רוב הסי', הנוצה אינה יוצאת ממקום חתך הסי' לצד חוץ, ואין זו הוכחה (פרי תואר).

[יב] להתעסק. בקבורתם, כדאמרינן בירושלמי תרומות פ"ח ה"ג: מעשה בטבח בציפורי שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין בע"ש, ועלה על הגג, ונפל ומת, והיו הכלבים מלקקים את דמו. אתו, שאלו לר' חנינא. א"ל: כתיב (שמות כב, ל): 'ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכוך אותו' וזהו ה"י גחל לכלבים, ומאכיל לישראל, ארפינו! דמן

רנ שמולה יום סימן כה כח חדישה

ה נשחטה פראוי — הרי היא ויג] בחזקת החר, עד שיודע
לך במה נטרפה. אבל כל ספק שארע בשחיטה פסולה,
ואם בא זאב ונטל בני-מעים והחזירן נקובים — לא תישיגן
שקא במקום נקב נקב. ועין פרטי דין זה בסימן לו
ובסימן נ.

מטה אשר

דידהו אכלין! והובא בילקוט אמור (משפטים שגב) ושם איתא: שאירע זה
בערב יום הכיפורים.
ויג] בחזקת דיתר. מכל מקום צריך בדיקח הריאה בבהמה וחיה, כדלקמן
סימן ל"ט.

ויכול לעיין הגליון בקרקע או בכוחל כלל, דאם לא יעשה כן יארע בנקל עיקור סימני
 (פ"ט) שנת דף קכ"ח, ועו"ט ס"י כ"ד נח"ל, זט ונתנ"ט ס"ק ל"ו.)

כט. כבר מבואר לעיל סעיף ב' שאם לא שחט לפחות רוב סימן אחד בעוף
 ורוב של כל אחד מהשני סימנין בבהמה והיה נבלה, על כן אחר שחיטה
 צריך לבדוק בהסימנים כדי לידע בכרור גמור ששחט שיעורים הנוכחים, ואם
 לא בדק הוי נבלה בין בבהמה וחיה, בין בעוף, ואפילו היה השוחט זריז ומדוי
 (רמ"ט ס"ח), ולא יסמוך בבדיקה זו על מראה עיניו לבד, אלא יעביר גם אח ידו
 במקום ההתך כדי שירגיש גם במשמוש היד ששחט רוב הסימנים, ועל משמוש בד
 לבד בלא מראה העין גם כן אין לסמוך, ועל כן יעשה שחיה, דהיינו שיראה בעינו
 ויבדוק גם בידיו (ט"ו סימן כ"ה ונתנ"ט סימן ח' ס"ק ס"ח עיי"ט"ה ודכ"ו נש"ח סימן כ"ה ל"ט)
 אבל הבודקים בתחיבת נוצה לראות אם נשחט כשעור טועים הם ומאיבלין נבלה
 (ט"ז ע"ד); גם צריך לבדוק אם לא נעשה שמוטה, והיינו שלא נקער אחד מהסימנים
 באחד ממיני עיקור הביבוארים לעיל בסימן זה (וע' ט"ז ס"ק ב'), ונהגים לבדוק בדרך
 שנבאר, והיינו שחוקף אגודל על שפיו כובע, ומחוך הרחק יפלטו הסימנים לחוץ ואין
 יכול לראותם אם נשחטו רובן, גם יראה על ידי זה אם נעשה שמוטה או לא, כי אם
 לא יכנסו הסימנים לפנים לאתר שהסיר אצבעו הוי שמוטה וטרפה (ט"ז). ולענין
 אם צריך לבדוק גם אם עשה הגרמה, או אין צריך בדיקה אחר זה, זה חלוי
 במה שנבאר, והיינו: אם שחט באמצע הצואר כאשר יש ליוהר לבחילה (כמפורסם)
 לעיל סעיף כ"ג) או אפילו רק סמוך להאמצע או בודאי לא עשה הגרמה ואין
 צריך לבדוק אחר הגרמה, אבל אם שחט למעלה או למטה קצת, או צריך גם
 לעיין ולבדוק כדי לראות שלא עשה הגרמה, ועיין לקמן בסעיף הסמוך לענין דיעבד
 בזה (כ"ג נש"ח ופ"ח שחמירי' אפילו נדיעבד וכהכרעת הש"ח סעיף ח' ונתנ"ט טז).

ל. בסעיף שלפני זה מבואר על איזה דברים צריך לבדוק אחר השחיטה לראות
 אם נעשו כהלכה או לא, אמנם לענין דיעבד, והיינו, שלא בדק אהריון, אין כל
 הבדיקות הנזכרות שם שוות, דאם לא בדק לידע ששהט רוב סימן אחד בעוף
 או רוב של כל אחד ואחד בבהמה וחיה, או אפילו בדיעבד אותו העוף
 והבהמה והחיה הם נבלה (ט"ז וכ"ט) וכן אם שחט כאופן שצריך בדיקה גם
 אחר הגרמה (כמפורסם לעיל בסעיף הסמוך) גם בזה אם לא בדק הוי נבלה (ש"ח
 סעיף ב'), אבל אם בדק אחר שני דברים הללו ומצאן כהלכה, אלא שלא בדק
 אם נעשה שמוטה או לא, בזה יש לסמוך בדיעבד להכשיר דמסתמא לא נשחט
 (ט"ז ונתנ"ט), אבל לבחילה צריך ליוהר מאוד לבדוק גם אחר שמוטה, ואם איכא
 שום ריעוהא שיש להסתפק בעבורה גם לענין שמוטה, פשיטא שאו אפילו בדיעבד
 אסורים אם לא בדק גם אחר שמוטה ומצא וראה בכרור שלא נעשה שמוטה
 וכן בכל ספק שיסתפק בשחיטה צריך בדיקה לברר, ואם אי אפשר לחתור
 שהוא מותר, צריכין לאוסרו, דהכלל הוא, כל ספק בשחיטה אסור ועיין
 עוד לקמן בסמוך.

לא

לא. לבחילה צריך לבדוק כל הבדיקות הנזכרות חכף אחר שחיטה (ט"ו ס"ק ג')
 לא בדק חכף אחר השחיטה אם שהט בעוף רוב הסימן או לא אלא זרק העוף
 אף על פי שאחר שזרקו מירו בדק ומצא שנחתך רוב הסימן, מכל מקום כיון
 אופנים שיש לחוש שעל ידי הפרכוס נחרב החתך, ועל ידי זה נראה
 בלתי היה נשחט הרוב, אין השוחט רשאי להכשירו, אלא צריך לעשות שאלה חכם
 על זה (בג).

סימן ה

ענינים חשייכים לזמן, כגון שחיטה בלילה או ביום במקום אפל, או בתוך שבעת ימים ללידה הבהמה, ולענין עופות מה ששייך לגבייהו, ואסור אותה ואת בנה והשוחט ביום טוב, ובאיזה מקום אסור לשחוט.

א. אין שוחטין כי אם לאור היום או בלילה כשאבוקה כנגדו, ושחי נרות
 ושובין כאבוקה, בין אם הן קלועים יחד או לא (ט"ז ע"ד סימן י"א) אבל אם אינן
 שחי נרות ממוש אלא שהרבה הוטין יחד מחופין בשעוה או בחלב, זה מקרי רק נר
 אחד (פרט"ו נש"ח ודל"א ככו"פ) אבל בלא אבוקה או שחי נרות לא ישחוט בלילה
 או במקום אפל, דיש לחוש שמא לא ישחוט כהלכה ולא ידע (עיין ל"ו ונתנ"ט ס"ק ב'),
 ודיעבד אם שחט בלא נר ויודע בכרור שלא שחה ולא דרס ולא החליד, וגם
 נזק את הסימנים לאור היום או לאור הנר לידע בכרור שנשחט הרוב כהלכה
 נאסוף שאין לחוש שעל ידי פרכוס נעשה הרוב וכמבואר בסימן ד' סעיף ל"א, ועל
 ידי

חוספת סימן ד הלכה

(בג) שאלת חכס על זה. כיון לזכ"ט הוצא נש"ח הוא טרפה אפילו נדיעבד, גם למ"ט
 א"ח ונש"ח ס"ק ד' והש"ח סעיף ג' וע' נתנ"ט ס"ק ה' יש הרבה חילוקי דינים בזה על כן פשיטא
 אצ"ח שאלת חכס וכ"כ נח"ל ינחק סימן ב' ס"ק טו"ב וע' מהר"ק ט"ז ל"ח.

(א)

שמלה חדשה סימן בר כה

כד כבד נתבאר סעיף כ"ב דכל ספק בשחיטה פסול ולכן אם נמצא אחר שחיטה טבעת נפרש מהגרגרת וספק אם נעשה קודם גמר שחיטה או אח"כ ה"ו אמרתה ונ"ל בין נמצאו על הארץ ובין על הסכין בין החוד ובין שלם או ששני צדי החתך מונחים על שני צדי הסכין ותחוב עליו בין באורך הטבעת בין ברחבו הכל הוא ספק בשחיטה ואין לך בו שום צד להיתר כ"א בנמצא מיעוט טבעת ושאר הגרגרת הוא שלם ואם אין הגרגרת לפנינו וספק אם הוא מיעוט או רוב עיין לקמן ס"ס ק"י בס"ד :

כה השוחט תרנגול או תרנגולת צריך ליהרר שידחוק רגל העוף בקרקע או יגביהנו שלא ינעץ הרגל בקרקע או בכותל ויעקור הסימנים (הג"ה הר"ן) וכן צריך ליהרר בששוחט אווזא וכדומה ע"י שאחר אותו הסימנים מכאן והוא מכאן שלא ימשכו אילך ואילך בחוקת יובואו לירי עיקור :

כו (דרי' דזיני מהיה צמ"ח תה"ד) שבח השוחט בשכר אע"פ שהוא אומן וקלקל השחיטה באחת מהחומרות דנהיגי השחא אע"פ שמדאורייתא היתר גמור מ"מ כיון שמפורש בשחימות לאסור הייב לשלם :

כה צעריך לבדוק אחר השחיטה

א השוחט צריך שיבדוק בסימנים אחר שחיטה אם נשחטו רובן או שיראה בשעת שחיטה שהם שחומין רובן וא"צ (ע"ז) למשמש ביד להרגיש ע"י משמוש שיש רוב ועמ"ש סימן א' סעיף ל"ח (ס"ך ופר"ח) גם צריך לבדוק אם לא נעקרו הסימנים ונהגו שתוקף אגודל על השיפוי כובע ומתוך הדחק יפלטו הסימנים לחוץ ויראה אם שחומים הרוב ואם אין חוזרים לפנים בידוע שהם עקורים (עולה יחקה) ולפעמים הסימן יוצא דרך פיו ובשר המזה נראה שלא היה שמוט בשעת שחיטה ולענין הגרמה נ"ל אם שחט

תקוני הובח

הורידין להטות דם וקרע משהו מהסימנים אין לחוש בזה (דעת קדושים ס"ך י"ד) :
א חסיכת טבעת דבוקה ומחוברת בקנה יש להקל כי כן כתוב בלחם הפנים בשם ע"י שקבל מרבותיו וכן משמע לשון השמ"ח שכתב נפרש מהגרגרת ולא זכר לאסור במחוברת וכן הסבירא טתנת שזה בא מגלגול הסימנים (מנה"י כלל י"ט ס"י) ועיין בטעמ"ד מ"מ ס"י ל"ו שמקל ג"כ בהפסד בדין זה ע"ש :

עיין בהב"ש ס"ך ל"ה שחולק על הט"ז שמקל בזה אם יש ספק אם יש רוב ועיין במשנות ס"ך י"ז שחפלה להקל בזה ומסיים לדיכא להתמיר ועיין בדע"ק ס"ך ט"ז שהרבה לסתור דברי המשנות שמחפלה להקל ופוסק כההב"ש ע"ש :

(כה) עיין במנה"י כלל י"ט סעיף י"ו שקורא תגר על השוחטים אווזא או בר אווזא ואוחזין אותה בטואר וכל מפסקת

שמלה חדשה סימן כה

שחט באמצע הצואר כמ"ש סימן ב' סעיף א' או סמוך לו א"צ לבדוק אחר הגרמה אבל שחט למעלה או למטה פשיטא דצריך בדיקה :

ב אם לא בדק אם שחט הרוב ה"ז ספק נבלה דיאורייתא דבחייה בחוקת אינה שחיטה עומדת וא"א להוציאה מחוקתה מספק וי"א דאינה אלא אסורה דרבנן דרוב שחיטות הם ברוב הסימנים ויש להתמיר ואם לא בדק לענין עיקור בשר בדעבד דבהא סמכין (ע"ך נסס פוסקי') ארוב סימנים שאינם עקורים ולענין הגרמה היכא דצריך בדיקה כמ"ש סעיף שלפ"ז נ"ל דלכ"ע דווח ספק נבלה דיאורי' דהוה ספק השוה וכל הדינים אלו (רמב"ם) אפ"י בשוחט ריון וזוהר הרבהו **ג** הבריקה הנז' צריך שתהיה מיד אחר השחיטה (ע"ז) דשמא ישכח מלבדוק אח"כ וב"ש בעוף שאם לא יבדוק מיד יש לחוש שנעשה רוב אחר שחיטה הואיל ודרכו לפרכס ולקפוז אחר שחיטה ובדעבד שברק אחר זמן כבהמה בשרה ובעוף אם מצא שחט כל הסימן בשר דאין לחוש כולי האי שנקרע ע"י פרבוס ממיעוט עד הכל אבל אי ליכא כ"א רוב ס"י נ"ל דאין להקל כ"א ברוב גדול כמו ב' שלישים ובמקום הפ"מ דוקא ובכל זה אין חילוק בין קנה לושט :

ד הבודקים ע"י שתוחבים נוצה דרך הפה לתוך הסימן (הג"ה ויחקה) הפח רוחם שמאכילים נבלות לישראל דאפ"י לא היה רוב הנוצה קורעת (סס) ואסור להתעסק בקבורתם של מאכילי טרפות :

נשחטה

תקוני הובח

דרכה לפרכס ולא חייסין שנקרעו הסימנים מ"מ אם נמלא קרע בקנה וטוטה שאינו דרך חתך בסכין והיה פרכוס בראש מקודם לריד להיות במקום שהוא דרך חתך רוב הגרמה לעינים ואם יש ב' שלישים יש להקל אפילו בעוף והקרע מנערף לחשבון :

ב שחט שני שלישים היינו דוקא שנשחט במקום אחד אבל אם שני שלישים הם בשני מקומות אין להקל כי בשחט בשני מקומות השמ"ח ס"י כ"א ס"ד אינו מכשיר רק בהפ"מ וכאן בשני שלישים אינו מכשיר ג"כ רק בהפ"מ הו"ו ליה תרי קולי בהפ"מ דלא מקילין (דע"ק ס"ך ו"י) :

(ג) עיין בדע"ק ס"ך שאפילו לא זרק העוף מידו טריין רק שהקנה עולה ויורד יש לחוש שעי"י נחרח החתך ולריך ב' שלישים וע"ש בס"ך ו' שמדוד להקל בזה ע"ש ו"ט :

א שחט עוף ונלא מתחת ידו בהכשר ואח"כ מלאו שחט בתורבן השט אין להעבירו מתחת זה כי כתב הרמ"א ויש מי שאומר שצריך לראות שהם שחומים במקום שחיטה בלא הגרמה משמע דדעה א"י לא ס"ל כן וזה הכלל כל מקום שכותב רמ"א יש מי שאומר הוא רק לחלוק להם בכור לא לפסוק כמותם וא"כ לא ילא טריפה מת"י דלא רמיא עליה ולא אדעתיה ועוד דלא הו"ו רק ספק טריפה דשמא נשחט **שקנה** תחלה ע"ש שמחפלה בזה (תשובת הר"ר חיים כהן ס"ג) :

אע"פ שכתבו הפוסקים שבבהמה אין שחט עוף ונלא מתחת ידו בהכשר ואח"כ מלאו שחט בתורבן השט אין להעבירו מתחת זה כי כתב הרמ"א ויש מי שאומר שצריך לראות שהם שחומים במקום שחיטה בלא הגרמה משמע דדעה א"י לא ס"ל כן וזה הכלל כל מקום שכותב רמ"א יש מי שאומר הוא רק לחלוק להם בכור לא לפסוק כמותם וא"כ לא ילא טריפה מת"י דלא רמיא עליה ולא אדעתיה ועוד דלא הו"ו רק ספק טריפה דשמא נשחט **שקנה** תחלה ע"ש שמחפלה בזה (תשובת הר"ר חיים כהן ס"ג) :

שחט עוף ונלא מתחת ידו בהכשר ואח"כ מלאו שחט בתורבן השט אין להעבירו מתחת זה כי כתב הרמ"א ויש מי שאומר שצריך לראות שהם שחומים במקום שחיטה בלא הגרמה משמע דדעה א"י לא ס"ל כן וזה הכלל כל מקום שכותב רמ"א יש מי שאומר הוא רק לחלוק להם בכור לא לפסוק כמותם וא"כ לא ילא טריפה מת"י דלא רמיא עליה ולא אדעתיה ועוד דלא הו"ו רק ספק טריפה דשמא נשחט שקנה תחלה ע"ש שמחפלה בזה (תשובת הר"ר חיים כהן ס"ג) :

תשובה על שאלה ב' - : וכן ראיתם, שהנכרי חותך מיד לאחר השחיטה את כל הקנה והוושט לגמרי לפני זניק הדם לגמרי.

אשלח בזה מה שכתוב השמלה חדשה סימן כ"ג סעיף ה'.

ריח שמלה יום סימן כג כה חדשה

אחר שחיטת רב שנים בבקמה או רב אחד בעוף, לא נקשרו השתיה, [ו] כי אם בהפסד מרבה.

ה אם אחר ששחט רב שנים בבקמה ורב אחד בעוף [ח] שוהה בבקמה או העוף למות — לא יחזור וישחט, דהוה שהיה קמעות בתרא; (ש"ד) ואפלו בסבין פגום לא ישחט, דהוה דרף שחיטה ופסלה בו שהיה, וגם הוה עקור קמעות בתרא. עין סימן כד, סעיף כ. (שם בשם סמ"ק) וגם לא בקרדום מהאי טעמא; רק יבנה [ט] על ראשה וכדומה.

ועל-ידי עבוי"ם שרי, דחתיכת העבוי"ם לא מקרי דרף שחיטה, כמו שכתוב סימן ב, סעיף כו. רק נראה לי, דיש למנע אפלו על-ידי עבוי"ם, דאין הפל בקיאים, וסברי: מי עדיף על-ידי עבוי"ם מעל-ידי ישראל? ויבואו לעשות על-ידי ישראל.

מטה אשר

[ו] כי אם בהפסד מרובה, עיין בפתיחה אות ח.

[ח] שוהה. ולפעמים שוהה למות יום או יומים, וכחב עולת יצחק: דנמנע לאכלו ולא מן הרין רק מטעם אחר (לחם הפנים). ולענין בשר ששהה ג' ימים בלא מליחה אין לחשוב רק משעה שמת הבע"ח לגמרי (דברי שאל יוסף דעת). ועפ"י רוב בא זה ע"י שלא נשחטו הורידים, לכן טוב לקרוע הורידים וימות הבע"ח מהרה, ולא יתנונה ע"י ההכאה על ראשו. וגם דמגונה הדבר כפני ההמון. ואין בזה משום צער בע"ח, דעיי' מקרב מיתת הבע"ח שלא יצטער בפרוסו (דעת קדושים: מנחה הובח). ועיין לקמן סי' כ"ד אות י"ד: דכל בע"ח אחרי שנשחט, אפסו כל הרגשותיו.

[ט] ע"י ראשה. ומיירי, שכבר יצא הדם מה שיש לצאת בזינוק, רק שעדיין חי, דאל"כ אסור משום דמבליע דם באיברים (ט"ז סי' ס"ג). ואפשר דרוקא לשבור מפרקתה או לתחוב סכין בלבה כדי לקרב מיתתה אסור, אבל להכות על ראשה מותר, דאין הדמים נגררין כ"כ אחר הראש (ש"ך שם). ועיי' תב"ש סי' ס"ק י"ב: שלמד זכות על שבירת מפרקת ג"כ.

שמלה יום סימן כג כה חדשה ריט

ועוף שקורין "אינדיק", נוהגין [ו] להתיז ראשו בקרדום מיד אחר שחיטה — יש למחות בגדם, דאסורא קעבדי, אפלו [יא] דיעבד, במדינות אלו, מהשעם הנזכר, אם אין יודעים בברור שקבר יצא נפשו.

ו אם נמצא אחר שחיטה תוך הושט או הקנה גמי או אפלו (ש"ך ופר"ח, ולא כב"ח) [יב] עשב דק מאד, [יג] ונתתו בשחיטת הסימנים — טרפה; ודאי שהיה משהו בשעת חתימתו, כיון שאינו [יד] מתוח כמו הסימנים, אינו נתתו כשנה עם הסימנים. ונראה לי, דדוקא בעוף, אבל בבקמה יש להקל בזה במקום הפסד מרבה, אם לא שהוא דבר קשה שדאי

מטה אשר

[ו] להתיז ראשו. שמעתי בילדותי, שאומרים: שיש ארס בעור הצואר שלו שקורין קרעליין, וכשנשאר מחובר אזי מתפשט בכל הגוף, וכמדומה לי שהוא שיחת נשים (תכמת אדם).

[יא] דיעבד. ר"ל: אם ברור שנשאר מיעוט הסימנים אסור מטעם הנזכר, ר"ל משום שהי' במ"ב, וכ"כ בדר"ת ס"ק ע"ט, ובנפש אדם ולוטה בשמלה פירשו: דאף בספק אסור בדיעבד, ולא משמע כן. ובספק שמא היו כבר כל הסימנים שחוטין, אין לחשוש עוד במקום הפסד, ובפרט באומדנא שהשוחט משער שרחוק שנשאר משהו מהסי', ודאי דאין חשש. וכל ספק שיש בענין זה הוי לקולא (דעת קדושים: דר"ח). וכתב עוד שם [הסמ"ג] — הביאו ב"י: דאפילו שחט כל הב' סימנים לא יתוך המפרקת קודם יציאת הנפש, דזימנין דשייר מירי מהסי' ולא אדעת'י. ולא מצאתי חומרא זו בשום א' מהאחרונים (תבו"ש).

[יב] עשב דק. בעופות הגסים בעשב דק מאוד, ואין לו חלל — בהפ"מ ישאל לחכם. ובשער אדם — מתיר בדר"ת (ס"ק מ"ג) אליבא דכו"ע.

[יג] ונתתו. ואם לא נתתו הגמי לגמרי, וגם לא נתתו כל הושט, יש להכשיר (מנחת יוסף: דעת תורה: דר"ח).

[יד] מתוח. אם נמצא בתוך הקנה מכה עגולה חלולה כמין הגררת ממש, ונתתו לב' במקום השחיטה, יש להכשיר (דעת קדושים).

תשובה על שאלה ג' - : וכן, מהירות השחיטה לפי מה שחשבתם הוא לערך ששים ושבעים בהמות לשעה.

בענין שחיטה המהירה מכשול זה בעונותינו הרבים הוא בכל התפוצות ברוב המקומות, ובזה שברו והרסו כל יסוד הכשרות והרבנים אשמים על זה ככתוב בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו: אם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. ויסוד כל השחיטה הוא שצריך להיות מתון ובכונה גדולה כמו שכתוב בשמלה חדשה סימן י"ח סעיף ז':

שמלה יום סימן יח כ חדשה קמג

ו ספין שפיקה חלק, שאין בה שום פגם, רק שאינה תודה לשחט מהר — עין לקמן סימן כג.

ז בדיקת הספין: [טו] אבשרא — כנגד הושט, ואטופרא — כנגד הקנה, ואתלת רוחתא דספין. פרוש, שיעביר חד

מטה אשר

חלקת המשחזת, הוא בכלל רוי"ך הנ"ל. ועוד גרוע ממנו, הן שעומד על קו החוד ביושר, הן מהצד שקורין איברלי"ג ואסור לשחוט בו מדינא, (מנחת יוסף).

והנה בדורות הקודמים, לפי מהות המתכות של סכיני שחיטה שלהם שהיו מלוטשים בכשיל וכילפות, הי' קשה מאוד להעמיד סכין של שחיטה שיהי' חד וחלק היטב שניהם גם יחד, יש מהגדולים שבחרו בסכין חד דוקא אף שלא הי' חלק כ"כ, רק שלא יהי' בו חשש פגימה, ורצו להנצל מחשש דרסה בסכין שאינו חד, ויש שבחרו דוקא סכין חלק היטב מחשש שמא יש בו הרגשת צפורן כ"ש, ואין מי שיבחין היטב, וזה הי' מנהג ירושלים תוב"ב כמ"ש במנח"י סי' כ"ד סק"ב, ובדר"ת סי' זה ס"ק מ' האריך בזה. ועתה הרחיב ד' לנו, והמתכות שעושין מהן סכין ש"ש שלנו, הם ממבחר הברזל שקורין שטאה"ל, והמין היותר מובחר הוא ענגלי"ש שטאה"ל, והם מהותכים, וחזקים אף שהם דקים, ומקבלים השחזת דקה בתכלית הדקות, ויוכל להיות חלק מאוד אף שהוא חד, עיין דר"ת הנ"ל.

ודע אחי! שהכל תלוי באבן המשחזת, לכן חוב גמור לבחון היטב עם כח אבנים כחו, איזה אופן יוכשר לו כפי משקל ידו ותכונתו, כי לא כל האצבעות שוות, ואז יצא מתח"י סכין מתוקן הדק היטב.

[טו] אבישרא. וראיתי האידנא, מעולם לא ראינו מי שבודק בבישרא, כי אין אדם מרגיש בה כל עיקר כו'. ואפשר לתת טעם למנהג ישראל, עפימ"ש למעלה ובס"ב, שאין לך פגימה שאינה נרגשת לבקי בבדיקת הצפורן, ובבדיקת הצפורן סגי לך. ומאי דמצריך תלמודא בישרא וטופרא, יש לומר כי סוברים בעלי מנהג זה כי יש ב' מינים בבדיקת הצפורן לטעם כי הצפורן הוא עב וגס, הא' שבודק בעובי הצפורן, והב' מחוד בעובי (ר"ל בחוד) הצפורן, ומה שאנו אומרים שאין לך פגימה שאינה נרגשת, היינו כשבודק בחוד דהוי דק כחוט השערה ועוד לו לצד היותו בעל חי שירגיש בפגם והגם שלא יכנס בתוכו ירגיש בכ"ד דקה מן הדקה, ובבדיקה זו תו לא מצרכינן בישרא. ובבדיקה האחרת דבעובי טופרא, בה מיירי דקאמר

קסד שמלה יום סימן יח כ חדשה

הספין על בשר אצבעו בהולכה והובאה, וכן שני צדי החד, ועוד יעביר החד ושני צדדים בהולכה והובאה על צפרנו — בין הכל שתים-עשרה בדיקות (טור ומהר"ו ושאר פוסקים); ורמז: "ושפתתם בזה" (שמואל א' יד, לד) — [טז] "זה" גימטריא שתים-עשרה. ובין (מעדי מלך ושאר אחרונים) שיעביר הספין על האצבע, ובין [יז] האצבע על הספין — שפיר דמי, כל אדם לפי שהוא [יח] מרגיש יותר.

מטה אשר

אבישרא ואטופרא, דבדיקה זו בעי תרתי ולא מהני בישראל לחוד וטופרא לחוד. ומעתה לדין דבדיקין בצדי הצפורן בדיקה מובהקת ועצומה, תו לא צריכנא אבישרא (פרי תואר), ומה שמסיק להחמיר בבדיקת בישראל, כבר כתבו: דחור בו, והעידו: שהיה אוכל בשר ועופות משיטת שוחטים דלא בדיקו כלל אבישרא, הובא בר"ת ומנחת יוסף. ומה שכתבו המנחת יוסף והמנחת הובח להחמיר, הנה הדר"ת חילק בין חדור סכינים שלהם לסכינים שלנו, וע"כ לית דחש כלל לבדוק אבשרא בזמנינו.

[טז] זה גימטריא י"ב. לעיל סימן ח' סעיף ב' דריש ג"כ גימטריא דבזה על אורך הסכין, שהיא כאורך י"ד רחבי אגודל, וחשיב גם ב' השימוש, וכאן הניח הב' ולא דריש רק זה גימ' י"ב? ואפשר לומר דבא לרמוז כל הבדיקות המעכבות, והיינו י"ב דקודם שחיטה, וב' דלאחר שחיטה, ואח"כ כהנך פוסקים דסברי דלאחר שחיטה אין צריך רק ב' בדיקות, עיין לקמן אות ל"ט. או דאח"כ אליבא דכ"ע, ור"ל: ב' זיה, דהיינו ב' פעמים י"ב בדיקות, וכמו שרמזו בקרא (ויקרא יז, יג) "דוכסהו בעפר" ר"ל: ב' עפר — דלמטה ודלמעלה.

[יז] האצבע על הסכין. ונהגו להוליך היד על הסכין, בכדי לעורר את החינוני. ומטעם זה נהגו: להבודק בעצמו מחזיק הסכין בעת בדיקתו, ולא אחר (דעת קדושים; מנחת יוסף). וקבלתי משוחט מומתה: שאם אחד מחזיק אצבעו של הבודק בשעה שמוליכו על הסכין, אז הוא מרגיש יותר מהבודק בעצמו. ובחנותי, ומצאתי כדבריו. ומעיל כשיש לפעמים קצת עיכוב בסכין, פעמים נוגש ופעמים אינו נוגש, ועי"ז יוכל להתברר היטב. ולא ידחוק בחזק אצבע הבודק רק יחזיקו ברפיון.

[יח] מרגיש יותר. ואני חקרתי והשגתי בחוש המשוש שלי, שידבק שני

שמלה יום סימן יח כ חדשה קסה

גם אין קפידיא [טז] באיזה וכי אצבע בודק, או אם מקדים אמת מהשתים-עשרה בדיקות לתבניתה; רק שיעבדק (ש"ע וכל ש"פ ובדוקים) [כא] מתוך מתון ובכונה גדולה, בלב פנוי מפל מששבות. ותראה צריף [כב] ישוב הדעת [כג] ויראת-שמים לבדיקת הספין. תלוא תראה, כי יבדק אדם פעמים ושלש

מטה אשר

אצבעות יחד ויבדוק באחד. ולי יש הרגשה ביותר שבכולם, כשאסמוך את האגודל להאצבע הסמוכה לה שזה בשוה, מעט למטה מראש האצבע, ובודק באצבע. והראתי זאת לשוחטים, והודו לדברי אלה. וכדומה לי הטעם, מתוך שכל א' יסמוך בחברו, יש לו הנחה, משא"כ כשהוא לבדו, ובחזונוי נא בזאת, ותדעו אם כנים דברי! (בית אברהם).

[יט] באיזה אצבע. כן משמע מסתימת לשון הגמ' והפוסקים, וכ"כ בהדיא בתשובת דבר שמואל, הביאו ס' לחם הפנים. ועוד כתב דעת עצמו: שיש לבדוק דוקא באמה, שבו עיקר הרגשה. (והביא כן בשם בעלי חוקרי הטבע, כי מחכמת היצירה באדם, הי' שנבואו בו ה' אצבעות ביד, להיות משרתים לחמשת החושים, כי כל אצבע ואצבע משרת לחוש שלו. הגודל: לקנח הפה; האצבע: לנחירה; ואמה: לחוש המשוש, למשש בכל חלקי הגוף בהיותו ארוך מכולם; קמיצה: לקנח העין; זורת הוא הקטן שבכולם, והוא לקנח האוזן. ומחכמת הטבע, שכל אצבע הולך לחוש שלו בכונה ע"כ. והובא בספר שלחן ארבע. ומה"ט ג"ל דאין לבדוק הסכין אלא באמה כ"כ), ואין לחוש לזה ואין נוהגין כן (תבו"ש).

[כ] אצבע. ואין חילוק בין אם מוליך האצבע לבד או שמוליך היד ובאצבע אינו מנענע, כפי שטוב לו ההרגשה יעשה. (דעת קדושים; מנחת יוסף; דר"ת).

[כא] מתון. ומי שאינו נוהר בזה, ובודק במהירות, נקרא מומר לתיאבון, כמ"ש בחולין דף ד' מ' מירטח לא טרח (בית אברהם; מנחת יוסף; דר"ת). ומסתברא דזה דוקא אחר ההשחזה שבא להחזיקו בכשרות, או אף בתוך השחיטות אם נגע במפרקת ונעשה סחם סכין, אבל כ"ז שהסכין בחזקתו אין קפידיא כ"כ, ועיין לקמן אות ל"ו.

[כב] ישוב הדעת. קבלה מגאוני ארץ אנשי מעשה: שכל מי שיש לו יראת ד' בלבבו, יבדוק סכיניו בכל יום בבקר קודם תפלת שחרית, שאז דעתו נק' ואינו מבולבל, ויכול להרגיש בפגימה כ"ש. (אהל יצחק).

[כג] ויראת שמים. עיין לעיל סימן א' אות ב'.

ולא ירגיש בפגימה דקה, ואחר-כך [כו] ימצאנה, פי הקין לבו באחרונה. ובחינת חוש המשוש — כפי פנינת הלב (רבינו יונה בשערי-תשובה, שער שלישי, אות צו).

ולכן אין למנות על זה פי אם יראי-שמים ביותר [כה] וחרדים על דבר ה', ואינם נבהלים ונחפזים בדתם (עולת-יצחק) ואינן משתקרים; שהמשתקרים, אפלו שלא בשעת שקרות איברייהם פבדים עליהן. וצריךין הממנין לחקר אחר פל

מטה אשר

[כד] ימצאנה. ומי שבדוק הסכין בכוונת הלב ואינו מרגיש כלום, אף שיש מי שמרגיש אחריו אינו מרגיש פגימה האוסרת מדינא (ש"ע התניא), וענין הרגשה אין לה סוף, וכן הסכימו כל השוחטים: שאין סוף ההרגשה, כי לפעמים נראה שכמה וכמה שוחטים אינם מרגישים כלל, ואח"כ יבא שור"ב אחר ויבדקנו עוד וימצא בו פגימה דקה מן הדקה, וא"כ נאמר שח"ו המכשלה הזאת היא בכל שור"ב: וכל עמינו ב"י אוכלים ח"ו בשור נבילה ח"ו כו'. וכיון דלא ניתנה תורה למלאכי השרת, אין על השור"ב מוטל לעשות רק כפי הרגשתו, רק שהשור"ב מחוייב להיות זריז וקולע אל השערה ולא יחטא ח"ו, וצריך להיות בעל הרגשה טובה. וכל היד המרובה לבדוק ה"ז משובח. וגם צריך להדר שיהא גוף הסכין מברזל טוב ויפה, והוא יעשה מה שעליו לעשות כו' (מהרא"ל צנין; דר"ח).

[כה] וחרדים על דבר ה'. וצריך השור"ב להתנהג בטכסיס ת"ח, שלא יהיה בכלל "המשניאים" כמה דאמרינן בגמ' (שבת ק"ד, א): כל ת"ח שנמצא רבב על בגדו חייב מיחה, שנאמר (משלי ה, לו) "כל משנאי אהבו מות", אל תקרי משנאי אלא משניאי. וכתב רש"י ז"ל: שצריך להיות חשוב והגון לכבוד תורתו, וכמ"ש הרמב"ם פ"ה מה' דעות: דמלבוש ת"ח צריך להיות נאה ונקי, ואסור לו שימצא בבגדו כתם או שמנונית. ולכן צריך להיות נוהר, להחליף בגדיו כשילך בין הבריות, ולא ילך בהבגד שהוא מלובש בו בעת השחיטה, כיון שהוא מלוכלך ונסרח. ומ"ש ברמ"א (או"ח סי' נג, סעיף כה): דהקפידא הוא על ש"ץ שהוא שור"ב, מסתבר הענין: כיון שכל ת"ח צריך ליוהר בזה שלא יהי' בכלל "המשניאים", מכ"ש ש"ץ שצ"ל יר"ש, בוודאי צריך ליוהר בזה (ובחי רצון; מנחת יוסף; דר"ח). יראו השוחטים: שימעטו בהליכה בשוק מה דאפשר, ודבר לא יהיה להם עם אדם, רק יהיה שונה הלכות בכל יום הלכות השייכים לו, שיהיו שגורין בפיו (מהרש"ק).

זאת, וגם לבדקם אם יש להם הרגשה טובה בשאר פני-אדם השלמים בדתם. וכל [כו] המרבה לבדק אחר השוחטים בענינים אלו, הרי זה משבח.

ח לא יבדק (טור) אפשיא ואטופרא [כו] באחד; שאי אפשר להרגיש [כה] בטוב בדרך זה. ולכן נראה לי, דאם עשה כן, אפלו בדיקה אחת אינה עולה לו, וצריך לחזר ולבדק

מטה אשר

[כו] המרבה לבדוק. ובאופן שלא יטה מדרך האמת, ולא יתכוין להונות את חבריו בדברים, או להתכבד בקלון חבריו, דעובר על לאו (ויקרא כה, יז) "דלא חונו איש איש את עמיתו ויראת מאלקיך". ובפרט בענין ההרגשה, כשבדוק סכין של חבריו ולצעוריה קמכוין, נקל מאוד לשפוך דם נקי חנם, כי אף אם כמה לא חלי ולא מרגיש שום פגימה, יתעקש הוא ויאמר: שמרגיש, ובעל הסכין נרעש ונפחד, אולי באמת סר כח הרגשתו, וגיהנם פתוח מתחתיו! ודאי אין לך (ויקרא יט, טו) "לא תעמוד על דם רעך" גדול מזה.

[כז] באחד. עיין לעיל אות ט"ו ענין בדיקת בישרא וטופרא, ומשכחת לה שיבדוק בשניהם כאחד, כגון שכופף אצבעו לתוך פסת ידו, או מסמך צפורן של אצבע א' לבשר של אצבע השני.

[כח] בטוב. לא יבדוק הסכין בשעה שהיד קר ומצונן, או חם מאוד, או שהיד טופח הן מחמת משקה או זיעה אפי' טופח שלא על מנת להטפוח, כי בדוק ומנוסה אשר בכל אלה לא ירגיש. גם יקנה הסכין שלא יהא בו שום לחלוחית. גם בעת שהרוח מנשבת בעולם, לא יעמוד בחוץ לבדוק, כי הרוח קשה לזה (מכתב אלי; פתחי תשובה). ולא יבדוק הסכין תיכף לאחר השחזה, רק ירגיע וינוח זמן מה, כדי שלא יהיה אכריו כבדים עליו מחמת השחזה (אור זרוע לצדיק; דרכי תשובה). קבלה מגאוני ארץ אנשי מעשה: כל מי שיש יראה ה' בלבבו, יבדוק סכיניו מידי יום ביומו בבקר קודם תפלת שחרית, שאז דעתו זך ואינו מבלבל, ויכול להרגיש בפגימה כ"ש, (אהל יצחק). וכתב דרכי תשובה ס"ק ס"ה לענין אם בדק ביד מצונן, אם יש לאסור בדיעבד, דלא מצא בדברי האחרונים מזה. והכל לפי ראות עיני המורה, לפי הענין והקור, והאדם, אם הי' יכול לעכב הרגשתו ע"כ. ואפשר דה"ד לענין שאר דברים דלעיל.

תשובה על שאלה ד' - : לא ראה בודק סכינים.

תדע ידידי: כל השחיטות הגדולות אם אין שלש בודקי סכינים שמחלפים ובודקים הסכינים כל הזמן כמעט לא ימלט שיהיו הסכינים כשרים, ואם נמצא הסכין פגום הרי כל השחיטה נבילה כמבואר בשולחן ערוך יורה דעה סימן י"ח וזה דבר ידוע לרבנים המפקחים בענין זה, ועיין בספר שחיטת בשר הלכה למעשה, ובספר שחיטת בשר כהלכתה להגאון האדיר אבדק"ק האלמין שליט"א באורך מה שכתוב בזה, ועיין בספר ברית מטה משה: מביא שם שדבר זה מעכב הגאולה ובנין בית המקדש. ואדרבה תצלצל להגאון הנ"ל ותשאל אותו!

גם ראיתי מה ששלח אלי המודעה של הרב ווייסמאנדל שכותב שם שהשחיטה הוא שחיטה מתונה ולא ממהרים השחיטה והשוחטים יש להם זמן. מי שיש לו עינים לראות יכול לראות שהרב המכשיר הזה הוא שקרן גדול וכל אחד יכול ללכת להקארט (אחר ששלחו לו ג' הזמנות מבית דין) ולעשות לאוי סוט על מליוני דולרים על הרב המכשיר ועל הקאמפאני איך שהם מוכרים דבר שאינו כשר בתור כשר, ומשקר את הקונים, וכל האמת הזה נתגלה לדאבונינו רק על ידי חברה של צער בעלי חיים, ולא על ידי רבנים חרדים.

(ב) בברית מטה משה מבואר כי: כל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו - מי החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? - מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטריפות (ברית מטה משה על הגדה של פסח). אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא (יש שכר עמוד מ"ב). נעשה מין ורשע (האריז"ל). מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים (קב הישר פרק קב). שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים (שו"ת דברי חיים). הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם). אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש (חפץ חיים).

וזה לשון הספר ברית מטה משה: בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדף האחרון נדפס לפני ד' מאות שנה] וז"ל: ועכשיו שאיתרע חזקתם [של השוחטים] ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הירעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינו מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר...ומי שיהי' מותמ' בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג אבותיהם בידם ששוטחים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו אלא וישטחו שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם חס ושלום, ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבילה וטרפה לכל הוא הקליפה רח"ל תשליך אותם, ומוכרח להיות מגולגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

או על גבי הוד, אבל באמת זה טעות גמור וקלקול גדול והעושה כן הוא מאביד נבלות, כי לא על ידי אבן המשחוח לבד פנימה מסחלקת, כי אם גם על ידי עור או בשר או שאר דברים יכולה היא שחסתלק, וכיון שהיה ספק או חשש פנימה בסכין ואחר העברתו על העור או הוד אין הפגימה מורגשת עוד ודאי שהוסרה על ידי ענין הנזכר והשחיטה היתה בסכין פגום והרי היא נבלה (ה) חת"ס סי' טו' וס' ח"א).

י. השוחט הרבה בהמות, חיות או עופות זה אחר זה צריך לבדוק הסכין בשחית עשרה בדיקות (הנזכרות לעיל) בין כל אחת ואחת, ואם לא נדק בנתיים ובאחרונה נדק ומצא פגימה, כולן אסורות ואפילו הראשונה, ואפילו אם אירע שחתך באחרונה חתך עצם המפרקה, לא אמרינן מסחמא בעצם המפרקה האחרונה נפגם, אלא אמרינן שמא בעור של אותה ששחט בראשונה נפגם, ועל כן כולן אסורות, דהיינו הראשונה וגם כל האחרות ששחט אחריה, ואפילו אם מה ששחט בראשונה היה עוף (ואף על פי שטורף נדק, מכל מקום חייבין שחט בו כפגם) (ש"ע ש"ך ס"ג ג); ואפילו אם ירצה השוחט להכניס את עצמו בספק, דהיינו שלא לבדוק בין כל אחת ואחת ושחט ימצא אה"כ פגימה יטריף את כולו אינו רשאי לעשות כן, אלא צריך דוקא לבדוק כן כל אחת ואחת בשחית עשרה בדיקות הנזכרות, בתכלית העיון ושלמות ההכח (הרשב"א, מהר"ל, ז"ח ושמ"ח ועיין חת"ס ס"ק כ"ג. *)

יא

(*) ומכאן מוכחה עוולה לחתום אגסים שמרבים להניח עופות של כפרות בערב יום הכסורים אל השוחט ומחמת ריבוי העופות יש לחוש מאוד פן ימהר השוחט ולא ידקק היטב כראוי בבדיקת הסכין בין עוף לעוף ולא ירגיש בפגימה ויאביל נבלות ח"י; וכמה הפך דרך האגסים האלו מדרך תורתנו הקדושה הישרה! המה רוצים לקיים דבר הכפשות אשר עכ"פ הוא רק מכה בעלמא, ומציאים עלמס לחשם ספק איסור דאירייתא ח"י ונפרט בערב יום הקדוש והגורא, ופשיטא שיתר ויותר טוב היה שלא לחוש למכה כפשות הנזכר כלל, מלהניח עלמו אפילו רק לחשם רחוק של תקלה, כל שכן לחשם קרוב להי והלא יש דרך סלולה מאבני מושלם הללו והיינו שיעשו הכפרות כנהוג, אבל לא יחששו עשות הכפשות חכף, אלא יתחייבו, אפילו ימים הרבה, עד שיהיה להשחט יין ופכאי לכך, באופן שיהיה לבו פנוי ומיושב לבדוק במתינות כדי להרגיש היטב בפגימה כל

תוספת

סימן ג

הלכה

(ה) והרי היא נבלה. כך מפורש בס' חמתי אדם כלל ג' סעיף י"א ושם מפורש להזהר אדם בשפסף על הוד וכלה וגם בת' חתם סופר סי' ט"ו מסיק כן עייש"ה וס' העלה שלמה סי' ז' ס"ק י"א ד"ה ונחזור במח"כ כתן מקום לטעות זמ"ל אך אם וכו' כי כונת החת"ס איננה רק אם מוכח עליו דבר מה, אבל זולת זה פשיטא אדם הוא מחמיר ובכרחא להמעיין גם להדיא, וזה ברור.

(א)

יא. אם שחט בהמה או עוף ונטרף בשחיטה כגון שעשה שהייה או פסול ונטרף מהמבוארים לקמן בסימן דל"ח ורוצה לשחוט חכף בהמה או עוף אחר צריך לבדוק הסכין קודם שחיטה אותה בהמה או העוף האחר בשחית עשרה בדיקות הנזכרות, דאף על פי שמשום הבהמה או העוף שנטרף לא היה צריך לבדוק, כיון דכלאו ידו טרפה הם, מכל מקום צריך לבדוק שחית עשרה בדיקות הללו משום הבהמה או העוף שרוצה לשחוט עתה [מז"ט ס"ק כ"ז].

יב. שעור הסכין יבואר בסימן דל"ח, ואם יש בו פגימה אפילו אם היא בקצהו והוא ארוך מאד באופן שגם מהפגימה ולהלן יש בו השעור המכואר בס' הנזכר, והוא רחב לבוון שלא יגע בפגימה, אפילו הכי אסור לשחוט בו; אמנם כיום טוב (או אפילו ביום נשעת הזחק) נהוגין היתר לכרוך מטלית על הפגימה כיון שאינו יכול להשחיתה, וכמבואר בס' ה' (ש"ע סי' י"ח סעיף י"ז) אך צריך לזהר שלא יכרוך עליו רק דבר קל כמטלית או הרומה לו, דאם לא כן יש חשש דרסה, כמבואר בהלכות דרסה, בסימן דל"ח; וכן צריך לזהר שיכרכנו עליו באופן שאין בו חשש הלדה, וכמבואר גם כן בס' דל"ח; ואם לא ידע בשעת שחיטה שהיתה פגימה בקצה הסכין אף על פי שאחר שחיטה אומר שידע בודאי שלא השתמש בקצה הסכין כלל בשעת שחיטה, אפילו הכי נאמרה, וכל שכן אם הפגימה עומדת במקום אחר מהסכין שלא בקצהו (ט"ו סימן י"ז). כן שיש בראשו עוקץ אין לשחוט בו, וכיום טוב או אפילו בחול בשעת הדחק, תוחבין בראשו קיסם או לפת או הרומה לאלה ושוחטין בו, וגם בזה צריך לזהר שלא לתחוב בו דבר כבד מחשש דרסה וגם באופן שלא יהיה בו חשש הלדה כנזכר לעיל בסמוך (נח"ט סי' י"ז סעיף ג' וד').

יג. רושם שעושים האומנים בצד הסכין, כיון שהוא רחוק הרבה מן החוד או בו משום חשש פגימה מן הצד (ט"ז סימן ט' וסימן י"ח נשם מהרש"ל ופר"ח סימן ט') נבל מקום אם יש להשוות סכינים הרבה שוים בטובם ויפים, ואחד מהם יש לו עוד טעלה שאין בו רושם מן הצד הנזכר, פשיטא שמוט לבחור בזה, הואיל שבספר, בה"י

כל שהיא, ונכונן לה גם האר"י ז"ל ומסכים (מדברי הכרתי סי' י"ח ס"ק ע"ג) גם הרב המחנך ספר ישועות יעקב כתב שזה להכריז צמתי כנסיות להזהיר את העם לבלי הכשל בתקלה הנזכרת.

ומלבד החששות הגדולות המנוזרות לעיל בסמוך יש עוד חשש איסורים גדולים אחרים בהצלת הרבה עופות ציד לפני השוחט ע"פ מה שכתבתי לקמן בהלכות בדיקה סי' ח"מ דיני הריאה שצמקה דהיינו שאסור לשחוט בהמה או עוף פני עוף או בהמה אחרת משני טעמים, האחד משום לער בעלי חיים, והשני משום חשש למוק הריאה שהוא ערפה כמבואר שם, עיין עליו, וכשנבואים הרבה עופות יחד אל השוחט כגוף יוצרע שחית יראה בשחית השני, ויהיה בזה משום שני איסורים הנזכרים בסמוך. ועל כן יש לזהר מאוד מאוד בכל הנזכר בין בערב יום הכסורים בין בשאר ימות השנה, והזהירים זהרו בזה הרקיע, ועליהם טוב השנים יופיע.

אמה, או שסומך את האגודל לאצבע הסמוך לה ויבדוק באצבע (לדמי וזהו ס"ק י"ח) והבלל שיעשה באופן שיותר מרגיש ומבחין בו. וכן אין חלוק איזה מה"ב בדיקה (המכרות לעיל) מקדים או מאחר. ויש מהשוחטים שנוהגין שאחר שבדקו שש בדיקה (המכרות לעיל) בצפורן נגוב מוסיפין לבדוק עוד שש בדיקות בצפורן מלוחלח ברוק למען תהיה הבדיקה באופן היותר ברור וטוב, וכן ראוי ונכון לעשות (אבל יחזק בלקי' י"ח).

ג. יבדוק במתינות ובכוונה גדולה, בלב פניו מכל מחשבות אחרות, והרבה ישנה הדעת מצטרף לבדיקה, כי הנסיון מעיד, שלפעמים בודק אדם פעמים ושלוש ולא ירגיש בפגימה דקה וכשיבדוק עוד ימצאנה, ומוזה נכון, כי לא הכין לבו כראוי בפעמים הראשונים, כי בחינת חוש המשוש כפי כוונת הלב, על כן ישם יראת שמים אל לב, ויבדוק באופן היותר מעולה (ש"ח ז"ט דנינו יוכה והניחו גם ה"ב סי' י"ח ועיין טעמא הל"ה סי' ז' ס"ק א'). יש מאנשי מעשה שנוהגין שאחר שבדקו שתיים עשרה בדיקות הנוסחת לעיל רואים עוד על חוד הסכין לאור השמש, ואם מוצאים איזה הפסק על החוד, או אפילו רק כמו נקודה לבנה או שחורה אינם שוחטים בו עדיין עד שחוזרים ומפיקים אותו עד שיוכר גם חשש הנזכר ויחוקן באופן היותר טוב ומעולה, ונוהגו כן תבוא עליה ברכה (מאהל יחזק ז"ט ס"ק י"ג).

ד. לא יבדוק את הסכין חתף אחר ההשחזה, בעוד לחלוותי ההשחזה עליה כי יש לחוש שיש בו פגימה ואינה נרגשת מפני שנתמלאה מלחלוותי אבן ההשחזה על כן אחר ההשחזה ישטוף הסכין היטב במים ויקחנהו יפה יפה, ואח"כ יבדקנו (זהו יחזק ז"ט ס"ק י"ג) וספתי זהו ס"ק ה' והסכמיו עמו מ"ח שנתנו שהלמת אתו; והוא נכלל דברי הראב"ד שהעתיק הראב"ד במה"כ המועתקים להלן בסמוך), ומטעם זה גם אחר השחיטה שיש לחוש שע"י הדם נחמלאה הפגימה ואינה נרגשת לא יבדק עוד שהדיוח במים החלה (ש"ך ס"ק י"ד) בשם הראב"ד ונשם הראב"ד ועיין ש"ח סי' ח"מ ומצ"ט) (ג) ס"ק י"ט ועיין ח"ה. גם יהיה נזהר שיהיו צפרניו חלקים חמור, ולא יבדוק

הוספת הלכה ג סימן ג הלכה

הלדין ונאבד הסכין אחר השחיטה אסורה הבהמה או העוף הסוף, כ"כ פרמ"ג במ"ו סי' ל"ח ס"ק א' ומצינו על הדמ"ש וכל שכן שאם לא נדק רק הלדין ולא החוד דפשיטא שהוא טרם דבזה גם הדמ"ש מורה ומימה על ספר בית אברהם שהעתיק בשם"ו ס"ק י"ח דברי דמ"ש ה"ל ולא השגת הפרמ"ג עליו.

(ג) ומצ"ט. מה שר"ה התב"ש לומר הראב"ד לטעמיה אולי ושעכ"ל דאיידי נלח נדק חוד, לעכ"ל לע"ג חזק דכפ"ט הראב"ד במש"ב (דף וי"ו ע"ב מ"ד ווי"ג) בשמו שפ"ח נדק הסכין אח"כ ומלאת וכו' משמע יותר דהיה בסמוך לה, ועוד הינה הראב"ד דסובר בפ"א מה"ס כה"מ"ה לענין בדיקה שא"ש, אבל הראב"ד דלפניו אהר"ה ואס"ה מעתיק להיהו הראב"ד. לענין הלכה אלא לאפילו בסמוך לשחיטת מיידי ובעתותי לטון הש"ך.

יבדוק בעת שהיד קרה ומצוננת או חמה ביותר, ולא יבדוק הסכין ברחוב בעת שהרוח משבת יותר מהנהוג כי הרוח קשה לזה, גם לא יבדוק בעת ששומע קול רעש עגלות או הרומה לזה, גם לא יבדוק במקום שחוק או קולות אנשים מרובים, כי על ידי אחר מלאה או הרומים להם אין הבדיקה עולה יפה. גם יזהר שלא תהיה יד שלו טופחת הן מחמת משקה הן מחמת ויעה, ואפילו אם היא טופחת רק מעט, כי בדוק ומנוסה שבכל אלה לא ירגיש כראוי (אבל יחזק ז"ט ס"ק י"ג, שפתי זהו ס"ק ה' ויס"ח ז"ט ז"ט). יש אומרים שבשכבודק הסכין בחולכה והבאה הרבה פעמים רצופים זה אחר זה מתבללת דעתו קצת, לכן טוב מאוד להניח הסכין מידו זמן מזה עד שינוח וירגיע וחשוב הבחנת דעתו לאינתה, ואחר כך יטלנו עוד ויבדקנו במתינות כדי שירגיש היטב (ס"ח ז"ט וכן ש"ע).

ה. גם אחר שחיטה צריך לבדוק הסכין בשתיים עשרה בדיקות הנוכרות לעיל בעיף ד' (רמב"ם רש"א ז"ט ועפ"מ הש"ך ס"ק ט"ו) ובשם דרכי משה ומחרי"ל וח"א ועיין במ"ג בשפ"ד ס"ק למ"ד ש"ח ס"ו ובמצ"ט ס"ק כ"ף). ואם נמצא פגימה בסכין, השחיטה דהיא נבלה, ואפילו אם יודע שחך חוד המפרקת. (ד) לא אמרנו שבמפרקת נגמם אלא הישינון שמו בעור נפגם ואפילו בעוף, ואע"פ שעורו רק והוי נבלה (ש"ע סעיף ט"ו ז"ט ז"ט) וצריך ש"מ"א וצריך ש"מ"א אחר שחיטה טוב ויפה בלי שום ספק או חשש פגימה כלל וכלל כי כלל גדול ומפורש הוא כל ספק בשחיטה אסור, על כן צריך שימצא הסכין טוב ויפה בודאי גמור בלי שום נגמם ופקוק כלל.

ו. יש אנשים טועים שבשמוצאים איזה ספק פגימה אחר שחיטה הם משפשפין הסכין על עור או על גבי היד וכשלא נרגש אחר כך אותו ספק פגימה הם מכשירים אותו, באמרום אילו הייתה פגימה לא הייתה סרה על ידי העברת הסכין על גבי העור

הוספת הלכה ג סימן ד הלכה

(ד) חוד המפרקת. כן העלה ה"ב (ולא כהר"י"ק שצ"ח ס"ו) וכן מצינו בש"ע וכן הסכמות ראשונים ואחרונים וכ"כ בספר גבול צניעות שהיה מעשה בק"ק פראג והחמירו הראב"ד ומה"ר א"ה וז"ל, ונש" א"ז סי' י"ח ס"ק ז' כתב בשם ס' מאמר קדישין שהמיקל בזה הוא חסיד טרטה. ומ"ש בש"ת שצ"ע"ק ח"ב סי' כ"ג לענין ס"ס לע"ג חזק כמ"ס פרמ"ג בש"פ ס"י י"ח בשם ב"ל דהוא ס"ס במקום חזקה ובפרט למ"ש שם בשם הרב בספרו מנ"י, וחילוקו של הפרמ"ג בענין ספיקא דלינא הגם שהמ"למל בפ"ב מה" ט"ל סובר כן, מ"מ אינו מוסכם כמ"ס ח"ה הרב ר' עקיבא איגר סימן ל"ז שצ"ח זה הוא פלוגתא דרבותא וכבר האריך בענין זה בס' כלילת יופי ומאמר ג' עיון ד' ועוד לפני מ"ש הס"ס והפר"ח בענין פגימה קשה לנרף זה אפילו למ"ס ע"כ לעכ"ל דבריו לע"ג.

תשובה על שאלה ה' - וגם, תמיה ליה למעלת כבודו שעד היום לא נתפרסם דבר כזה ורק על ידי הנכרים שעוסקים בענין צער בעלי חיים לדעתם פרסמו זאת, ומאי טעמא לא זכינו שהרבנים הגדולים הנותנים יעשו טעלעוויזשע'ן סיסטעם ווידיא וכו', שכל אחד יוכל לראות מצב השחיטה באינטערנעט, ולא שימכרו לנו נבילות וטריפות לא רק בתור כשר, אלא גלאט כשר למהדרין מן המהדרין. ורצה מעלת כבודו לראות מקור הדברים בכל הנ"ל בשולחן ערוך ובאחרונים, וחות דעת גדולי הרבנים בענין שחיטה הנ"ל.

ראה איך שהשולחן ערוך מחמיר וכותב "ומכל מקום נלמד מזה, שהמורה אסור לו ליקח אפילו דבר מועט, כעין כרכשתא, מהוראתו, רק טעימה בעלמא לברר הוראתו, ואם הרב המכשיר מקבל מיליאן דולר או מיליאן ושמונה מאות אלף דאלער לשנה זה נקרא דבר מועט?

[ובאמת כל יהודי פשוט לא היה מוכר את נפשו בעד הכסף לירד ישר לגיהנום ולהיות נדחה מבי עולמות רח"ל], וזה הוא חורבן הדור שהאנשים פשוטים מאמינים להרבנים שנמכרים בעד בצע כסף. היש לך רבנים מערב רב יותר גדולים מזה? [ראה בקובץ י"ח חלקים על הערב רב, ותבין את הנסיון האחרון שאנו עומדים כעת לפני הגאולה שלימה]. ועיין לקמן תשובה על שאלה ו'.

אשלח בזה מה שכתוב השמלה חדשה

סימן י"ח סעיף כ"א וסעיף כ"ב

קעט שמלה יום סימן יח כא חדשה קעט

ובמקומות שפעו"ם הרבה, ושוחטים לעולם, עד שיש די לצרף ישראל — אז אינו נוגע כלל בדבר, ומתיר לטל רק מהקשרות.

כב מעקר הדין מתיר להיות שוחט ובודק בהמות עצמו ומוכר לאחרים, אם הוא מחזק בקשרות, כמו שכתוב (הלכות דם) סוף סימן סח. אבל נהגו בפמיה מקומות, שאין שום אדם רשאי להיות שוחט ובודק לעצמו (נא) למכר, כי אם (בחה"ל) אותם המקמים מן הקהל. ואם ארע לו הוראה בשחיטה, אסור אפילו מדינא להורות בעצמו; כיון דבחייה בקזקת אסור עומדת, אין להוציאה מחזקתה כי אם בלא פקפוק.

כג ראובן שאמר לשמעון: בדיק סגין זה! ובדיקו שתי פעמים מהשתיים-עשרה שצריך ונתנו לראובן, וראובן הנה הולך לשחט, ולקחו לוי מידו ומצאו פגום, וראובן מתנצל ואומר שעדין הנה רוצה לבדיקו בהגן — מעשיו

מטה אשר

מרוכה מכ"א מאשר הי' לפניו, הוא נחשב דבר מועט כו'. ואם יש ב' שו"ב, בלא"ה אין בית מיחוש, דבשנים לא חיישינן לחשרא כמבואר פ"ב דיבמות ובכורות פ"ב, אמנם גם במקומות שאין שם רק אחד, לא חיישינן לזה, ואסור לקפח ולמעט פרנסת השו"ב (בית שלמה סי' כד; מנח"י).

[נט] כמכור. אבל לשחוט לעצמו לצרכו מותר. ודוקא בדנטל קבלה כדלעיל סימן א', אבל לא נטל קבלה אין לשחוט אף לעצמו, כ"פ בחכ"א. ובית אברהם ועוד פוסקים החירו לצורבא מדרבנן המובהק ומחזק, אעפ"י שלא נחמנה לחכם העיר, כל שיודע הדינים היטב ויודע בעצמו מנסיון, שהוא מרגיש. אמנם לא כל הרוצה לעשות א"ע ת"ח לשחוט בלא קבלה, יכול לסמוך ע"ז, כי יש לחוש לאיסור התקנה, ע"כ. וכתב דעת קדושים: דזה דוקא, אם משלם דמי הגאבעללא להשו"ב דמתא ולהרב והקהל, כמו שדרכם ליטול מכל זבת, הובא בדר"ת סי' א' ס"ק מ"א.

קעט שמלה יום סימן יח כא חדשה

הנה תלמיד-חכם בזמן הזה, כבודו מחול לממנים אלו. ומה טוב הנה בדורות אלו להחזיר הדבר לישנה, למנות אחד (ט) מגדולי העיר, שאילו יוכל הסכין לבדקו. ועיין מה שכתבתי לעיל סעיף ז.

כא אין לטפח לטל שבר, כי אם מקשרות וטרפות בשנה; שאם נוטל מקשרות ולא מטרפות — הרי נוגע בדבר, ולבו ישנו להקשיר בשביל שברו. ואפילו יודע בעצמו שהוא חסיד ולא יטה, מקל מקום מידי חשדא לא נפק. אבל יש מקומות שלא נהגו כן, רק שהטפח נוטל הפרכשות מהקשרות, ומטרפות אינו נוטל שום שבר; ויש ללמד זכות עליהם: כיון שאין הטפח מורה שום הוראה בשחיטה ובדיקה חייב שיש נדנוד ספק, רק מביא הפל להחכם, ואם-כן, לא אדון הוא בדבר זה, ואינו חשוד בשביל הנאה מועטת להחזיר האסור המפרש או להעלים עיניו מספק שלא להביאו לחכם.

ומכל מקום נלמד מזה, שהמורה אסור לו לקח אפילו דבר מועט, כעין פרששתא, מהוראתו, רק טעימה בעלמא לברר הוראתו. וכן במקומות שאין שם מורה, והשוחט הוא המורה — אין לו (נא) לקח מקשרות יותר מטרפות. (פר"ח)

מטה אשר

מעשה רב: שהגרא ווילנא ז"ל אמר: שמוטב לאכול מאכלי חלב בשבת, מלאכות משחיטה שלא הי' אחר עומד ע"ג השוחט! וכן המנהג פה עירנו אנגוואר.

[נז] מגדולי העיר. ובמדינתנו נהגין להראות הסכין להרב מרא דאתרא, והנה זה בא לפרקים פ"א בחודש וכדומה, ועל השאר כבודו מחול.

[נח] ליקח מטרפות. ועתה בכל גליותנו מקבלים כשר מכל בהמה כשרה חוץ מחק הקצוב, ולא אלמן ישראל מרבנים גדולים, ובעתים הללו שהוצאה

(שייך להוספות כשניות למעלה דף עט סוף ע"ב)

ד עוד נעשה אחרת בל לפני כיום המחרת ה"ל שהיה באונא תליונה סיונית בשמחה למעלה מהפרוך בשעת הסמוך לסדרה בפוליס הסכימים עם לפיות וכידוע זאת לנפילים וזיה עם פילול ה' למקס כולה והיחה חולה צהריאס והיה נראה כמו כשחור (שיין כספרי בית אברהם ביומן ל"ט כשי" ס"ק ג"ט ונל"ח עם) ולא היה עלהם כשפיתם ונכחתי אותם בסודין ומחרם זה וגם נפסוס סיטנ סיטנ ומזרס שיין לנרייחה תיוס דסיינו שנסתח סניד סעב שהיחה העילול חולה זו ונכנס דרך כס הכוח ושחכה גם זה סניד והיה לכה מרחס ריחה תועס כמו שחר סריאס וסכסרתיה * ואס יארע ונעסכל סוס ולא יהיה יועיל סוס תפנולס לסקצרה לנרייחה סיה נלע"ד סיה נמי דרך לרון צוס לסקל כאשר סניד דהס יתרה צדרו סעק סל"ס לסחיר ונרתח ונקנול סלונקס אוקר ונרתח תנכה באונס עליונה דיניין והזק כע"ד סלונקס יס לססתק צו ע"ס כספרי בית אברהם סימן ל"ה סעיף ז' ח' י"ב צהר"ל באורך ונחה סליינתי עם ונכני פוליס נד"ד נראה לענ"ד דהסס עקרי נמי צדרו דלונס וכמ"ס לנו צש"ע ס"ד בני נמלחס אונס יתרה בסוף ססולי סלונס דוס מקרי צדרו דלונס וספילי לסלוקריס יתרה נקמל ע"ס צש"ז ס"ק כ"ס וי"ו ול"כ סכל נמי נד"ד ככני סלוליס דהסס צססולי סלונס צשסחה נמי דרו מקרי דמסיכס חיתי למקל ודוי"ק ותי"ת זס מ"ג דק לבלכס סלל לל למעסס מ"ו ואוקר לך לסמוך עלי כי מה סלני וכמ"ס זחס כחה סעניס וסמזרי עליו סרתיס ועיין נקונטרס יוסק סימן ל"ה מס"ס צכ"ס וסנן

ח כחכ כספר ספסריס סימן קל"ח סכ"י סעניס כחכי ירחס ד' צמסלי כננד מני טריטוס ספסחית סלוי צכס (ועיין כספרי בית אברהם נקקעתי עם לטריטוס וסמל) עם סנולריס סיטנ) כי סירחס תלרחה לו מייס סלל יוזק ציי"ס דנריס סמטרסיס זח סנעלל מי ועל כן נקרא צעל מי לפני סקיונו סלוי צכ"י דנריס ע"כ . וע"ס עוד סרנכ דנריס נענין זס סעספר . כרוך ד"ר העולמיס

אונא תליונה סיונית

ספר

מורה לזוכים

כולל

הלכות שחיטה ובדיקה

נחלק לשני חלקים

שם האחד הלכה סדורה ושם השני הוספת הלכה

עלתי

הקטן יצחק דוב הלוי באמבערגער

ההב"ק ווירצבורג והגליל י"א

בעהמ"ח ספר מלאכת שמים אמירה לבית יעקב ויצחק ירנן

מהדורא תנינא

נחלוו אליה הקונים והוספות על מהדורא קמא

פראנקפורט דמיין

שנת תרכ"ד לפ"ק

ה' ל' בראגענערז דרוקקערייא

אמר המחבר במה אקדם לרי אב"ק לאלהי מרום . כי כל תגמולוהי עליו אורה לו בכל לבני ואכבדה שמו לעולם . כי גבר עלי חסרו וקרבו לעבודתו עבודת הקודש נתן לי חלק כמשה מן היום בתורתו הקדושה והטהרה . מה אני ומה חיי אשר עשה עמי החסד הגדול הזה . כי לא לכר שזיכני שספרי בית אברהם נתפשטו ונתקברו בכל תפוצות ישראל וכולם מהללים ומשבחים אותי בזה הספר . וידעתי כי אין כי לא חכמה ולא תכונה ולא כשרון מעשה כ"א בחסרו הגדול אשר הנין אותי מתנת חנם : ולא לבה מן הלוברים והשו"ב המופלגים . גם לרבות שכמה כמאנוי הדון ממערב ומאשכנז ופולין ורוסיה נענעו לי בראשם ושלחו אלי לבאן לונרן את פריסת שלומם ואמרו אלי שספרי בית אברהם מצא הן בעיניהם . ולכן אפריין גבסתי יישר נכרא ויישר חילי גדולה המלאכה שהיא הן ותפארת לעושיה : והגאונים המופלגים כדורנו שכבדוני בזה המח שני צניחרי הוחב ועמודי העולם . אחד היה הגאון הגדול ח"ק המפורסם תפארת ישראל וחררו החכם השלם הרב הישיש הכולל המוכתר בכל המעלות שכמו הכמים בצדיקים . נר המערב צדיק יסוד עולם נקש"ת מהור"ר **יאושוע** (כצ"ל ולא יחושיע) **באסים** הי"ו אב"ד ור"ם דק"ק **תונים והמדינה** יע"א : והשני היה הרב האי נאון יחיד

ברורו נורו והדרו צדיק ועניו נ"י ע"ה פ"ח רשכ"הנ כק"ש מהור"ר **יוסף שאול הלוי** נאסחאן זחן בעתמ"ח כפרשי הים ומינ ומארת עינים ויד שאול . אב"ד דק"ק **לבוב והגדיל** יע"א : ואין לי אלא לכתר שמו הגדול בכל לב .

ואין בכרחה ותהרה ואמר . הודו להי בי טוב כי לעולם חסדו : יהי שמו הגדול מבורך מעולם ועד עולם אמן ואמן

תם ונשלם

תשובה על שאלה ו' - : וגם שמעתי שהרבנים המכשירים מקבלים ממליון דולר עד מילון ושמנה מאות לשנה עבור מתן ההכשר, ואם נכון הדבר האם הם נאמנים על ההכשר שנותנים?

ראה לעיל בתשובה על שאלה ה' מה שכתוב השמלה חדשה סימן י"ח סעיף כ"א וסעיף כ"ב.

וממילא כיון שמקבלים כל כך כסף אם כן אינם יכולים לפרסם דבר זה, כי אז יראו האמת לאמיתו, כידוע, ואעתיק לשונו החריף של השמלה חדשה בענין מאכילי טריפות, שהמאכיל לעם ישראל טריפות אסור לילך על הלוי שלו ולהתעסק בקבורתו: כמו דאיתא **בטבח שהאכיל נבילות וטריפות מת במיתה משונה וכלבים לקקו דמו**, כדאיתא בירושלמי וזה לשונו:

מעשה בטבח בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין ערב שבת עלה לגג ונפל ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לרבי חנינא אי מותר להעביר המת משם, אמר להם כתיב **ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו**, וזה הי' **גוזל הכלבים ומאכילן לישראל** ועל כן הניחו אותו שם כי משלהן אוכלין (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמור).

וכן נפסק בהגהות אשר"י שמוכר טריפות ומת בלי תשובה אין מתעסקין בקבורתו, וזה לשונו: **המוכר טריפות בחזקת כשרות ומת בלי תשובה אסור להתעסק בקבורתו** (הג"ה אשר"י פרק גיד הנשה סי' ט"ז). ואם רוצים לדעת מה יהיה עם יהודי פשוט המאכיל טריפות לבני ביתו לאחר פטירתו, ובמה יגולגל, אפשר לראות **המעשה נורא שאירע בסלאווקיי מקצב שהיה מאכיל טריפות.**

ידוע המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפני כארבעים שנה בסלאוואקיי בישוב סמוך לווישניץ, שהקצב דשם הי' מוכר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה במחלה מסוכנת ואז קרא לפני גסיסתו את הדיין של הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואח"כ מת. וכשהחברה קדישא התחילו לחפור הקבר נתמלא הקבר עכברים. ורצו להבריח את העכברים ולא יכלו בשום אופן. וחפרו קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש ועצים ועשו שריפה גדולה ושמעו קולות בכי ומרוב פחד ברחו משם החבריא קדישא ואח"כ שוב נתמלא הקבר עכברים ובאו לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות והשיב שישכיבו את המת כך בקבר ושמעו את המת בתוך הקבר מתוך בכיות על החרפה של המת ותכף שהשכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלוהו כולו רח"ל. המעשה הזאת נתפרסמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. (שמעתי גם כן המעשה הזאת

מהרב קעמפלער מוכר ספרים בויליאמסבורג שהיה נוכח שם בשעת הלוי וראה כל הנ"ל). (נעתק מספר נפש ישעי' על מאכלות אסורות חלק א').

ובאמת הלכה הזאת לא שייך רק על הבוטשער המאכיל טריפות, כי אם גם כל איש יהודי המאכיל את בני ביתו בשר בהמה טריפה הוא בגדר אותו הטבח המאכיל טריפות, והוא ישלם על זה כפל כפלים, כי הטבח הבוטשער הוא עושה ביזנעס מזה וזה כל פרנסתו, אבל איש יהודי פשוט האוכל היום בשר בהמה הוא בכלל המחטיא את הרבים וכל הדורות הבאים אחריו עד סוף כל הדורות בלי שיקבל מליון דולר לשנה, רק ממש בשביל בשר תאוה רח"ל, ועוד אומר על זה לכבוד שבת קודש, ואינו מתבייש להכין לסעודת המלך בשר טריפה!

ואם הבעל הבית אינו משגיח על בני ביתו שלא להכניס דבר טמא בפיהם וסומך עצמו על הרבנים המכשירים הקלים שבקלים (שהחזקה הוא היום שהשוחטים מאכילים טריפות לישראל, כי לא נותנים להם אופן לשחוט כהוגן, וכל הסיסטעם של השחיטה אינו כשירה, ואפילו השוחט ירצה לשחוט כשר אינו יכול, כידוע להרוצים לידע) הוי הבעל הבית בכלל מאכיל טריפות לבניו ונכדיו עד סוף כל הדורות.

ראה מה שכתוב בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו:

אם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. וכמו כן כל איש יהודי גם כן בכלל זה. ועל ידי זה שמאכיל טריפות בביתו גורם להביא חס ושלום גזירות רעות על עם ישראל כמו שכתוב בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן מ"ג) וז"ל: כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעונותינו הרבים רק למען העון הזאת עכ"ל.

ואעתיק מה שראיתי בספר לב יצחק, וזה לשונו:

השם חלי"ף שקוראין לסכין השחיטה - כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל - ומחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות

ומצאתי בספר חלקת חיים אות שי ערך "שחיטה" כי השם חלי"ף שקוראין לסכין השחיטה לדעתו נקרא כן על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל כמבואר בתבואת שור ובשו"ת דברי חיים (צאנז) יור"ד ח"א סי' ז' - ועוד שמחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות, כמבואר באמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה') דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואליהו בעיר, אבל כשמאכיל חס ושלום נבילות וטריפות גורם שיהיה מלאך המות בעיר, ועוד

שמחליף נשמת האדם ממאמין בשם ותורתו, לאפיקורסת כמבואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף טי"ת תחת דלי"ת פירוש שגורסין "כי השוח"ט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

עוד כתוב שם: ודבר נפלא אנו רואים בספר המפורסם אמרי ש"י שכתב: חז"ל (חולין קל"ט): שואלים **המן מן התורה מנין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המן?** ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המן^ג העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו אכלת". ואם כן מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המן?

התשובה: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המן" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתך לבלתי אכל ממנו", ע"כ.

רואים מכך שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה הגדולה ביותר, ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות (מגילה י"ב), כנ"ל.

ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", כי אף אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

ולכן כתבנו לעיל בביאור ארור המן וברוך מרדכי היהודי **שברוך מרדכי** בגימטרי 502 כמנין **בשר וארור המן** גם כן בגימטרי 502 כמנין **בשר** וצריך ביאור מה רצה להשמיענו בזה, ואפשר לומר בדרך פשט דהנה, אם אנו רוצים לדעת על הרב או הרבי הצדיק אם הוא מהקדושה או מהערב רב אנו צריכים לראות אם אוכל בשר או לאו, וזה דבר קל מאוד, ששואלים את הרבנית איזה בשר הוא כשר, ותיכף תשמע מה שהיא אוכלת בבית, ואז יודעים ברגע אחד איפו הוא שייך, דהיינו אם הוא אוכל בשר בהמה יודעים תיכף כי הוא מסטרא אחרא, ותברח מפניו. ואם אתה רואה שמדקדק על כשרות הבשר אז תדע שהוא שייך לקדושה לכל הפחות כמו יהודי פשוט שיש לו רק טיפת יראת שמים. וכדי להבין קצת את ענין הכשרות נביא לדוגמה קטנה מה שכתוב בתורה הקדושה פרשת שמות (כ"ב): **ואנשי קודש תהיון לי, ופירוש רש"י: אם אתם קדושים ופרושים מנבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי**, הפשט הוא כך: הקב"ה אומר כשהיהודים יהיו קדושים, הם לא יאכלו נבילות וטריפות, ואז הם יהיו שלי, וכשהם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלי, ועל הפסוק "**לכלב תשליכון אותו**" אומר רש"י: **שהכלב נכבד ממנו, הכוונה שמי שאוכל טריפות הוא יותר גרוע מכלב**.

ואיך איש יהודי שיש קצת לו יראת שמים לא יפחד מהצער הגלגול של מאכילי טריפות כמו שכתוב בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (**דפוס פראנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמדבר**) כתוב שזה המאכיל טריפות ליהודים מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליה זהו צער גדול, וסופו של העונש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיוק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות (**ועיין בספר נפש ישע"י ע' רי"ג, ובספר שו"ת זבחו זבחי צדק להגה"צ מהאלמין שליט"א**).

ג) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות (ב, יז) המן העץ (ג, יא).

וכעת אין חידוש אצלי למה הרבנות התירו להכניס הבשר הטרף הזה כי מן הסתם שיחדו את הרבנים בהון תועפות (אולי במיליוני דאלארים ירוקים, וכסף מטהר ממזרים כידוע מחז"ל קידושין ראה עין יעקב על מסכת קידושין אות (מד): אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֵוִי, כֶּסֶף מְטַהֵר מִמְזָרִים. שְׁנַאֲמַר, "וַיָּשֶׁב מְצָרְךָ וּמְטַהֵר כֶּסֶף") ומה לא עושים בעד ממון.
ונסיים מה שראיתי בספר הבעל שם טוב והשחיטה ז"ל:

רבינו הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטות, שרוב השוחטים שחטו אז עם סכין פגום, והבעל שם טוב עשה והתקין סכינים חדשים, והיה מלחמה גדולה נגדו. (עין שו"ע הרב יו"ד סימן י"ח מה שכתב בזה).

כתוב בספר של ר' יוסף שכטר נ"י, שבבתי הגז באושביץ באותו מקום שהרגו ששה מליון יהודים, היה לפני זה בית שחיטה גדולה ששחטו בהמות לאלפים ולרבבות לכל מדינת גרמניה ושאר מדינות, והמסחר גדל כל כך, עד שעשו שם ממש על ידי בית השחיטה תחנה מרכזית לרכבת מיוחדת בסיטונות להביא ולהוליך בהמות (ובלשונות שלהם קעטיל טרעין - KETEL TRAIN)

ובאותן הרכבות (וואגאן - WAGON) שלקחו את הבהמות לשחיטה לקחו במדה כנגד מדה^ה את כל היהודים לשחיטה באותן הקעטיל טרעין^ה כידוע, וזרקו את היהודים בפנים הטרעין^ה הרבה יותר וגרוע ממה ואיך ששמו שם את הבהמות רח"ל.

וזקן אחד סיפר לי איך שזוכר איך שבעסטרייך עשו מבשר יהודים שניצל ומכרו השניצל הזה לאכול לאנשים^ה, ומי יודע כמה יהודים אכלו השניצל הזה שעשו מבשר חבריהם, וזה ממש מתאים למה שכתב השבט מוסר מספר הגלגולים, שאנשים מגולגלים בבהמות.

עוד מספר לי ששמע מהרבי מקלונבורג ז"ל שבעל הדברי חיים מצאנו ז"ל כתב בשו"ת דברי חיים^ה (יו"ד ח"א סימן ז') על גרמניה, ומבאר שם שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעוה"ר ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לועי"ז [לערך ארבעה מיליאן יהודים רח"ל] שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השוחטים ובודקים הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש). ועל ידי עון השוחטים הקלים היה מלחמת העולמית הראשונה והשניה. (ראה בספר תירוש ויצהר הקול קורא'ס שיצאו אז לאור מכמה בתי דינים בווארשא, איך שאכלו ונכשלו אז בשנת כת"ר ובשנת תרס"ו בנבילות וטריפות וחלב דאורייתא ובשר חמורים רח"ל, ותבין).

נחזור קצת לשאלה הראשונה שהיא, שהשוחט אינו בודק הסימנים לאחר השחיטה כדין, מחמת מהירות השחיטה. והעתקתי לעיל דברי השמלה חדשה מה שכתב שם שאם לא בדק כהוגן הרי זה ספק נבילה דאורייתא, ובווידיא רואים עין בעין כי כל בדיקתו הוא רק לפני, וראיתי במו עיני הרבה פעמים שהשוחט אינו מעביר את ידו כלל לבדוק אם נשחוט הרוב בגלל המהירות, והבהמה מועברת

(ד) חבל על דאבדין "ולא" משתכחין, שאין לנו הבעל שם טוב הקדוש בדורינו שיבדוק הסכינים שלנו. (שמעתי פעם ביאור על זה, "ולא" סובב על אלו שהם בבחינת לא (כלום) הם משתכחין).

(ה) ראה באנציקלופדיה (מערכת אושווינצים) שהיטלער ימ"שו הכין בתי הגז ובתי שריפה לשרוף 10 אלפים איש ביום אחד בדיוק במדה כנגד מדה שהמן רצה לתת לאחשורוש 10 אלפים שקלים כדי להשמיד להרוג ולאבד טף ונשים ביום אחד, רח"ל.

(ו) תודה רבה לחברי היקר שמעון לוי נ"י חבר נאמן להאוניווערסיטא העיברית בירושלים על שעזר לי בהחקירות ובתמונות.

(ז) ראה בספר OSHPITZIN מהמחבר ר' יוסף שכטר בדף 215 שבאושפיצין (אושוויטץ) היה מקום שחיטה גדולה מאוד, והיו על יד בית השחיטה שתי בתי חרושת לעורות, גדולים מאוד, שתיכף אחרי השחיטה לקחו את עורות הבהימות מבתי השחיטה הגדולה.

עוד כותב שם שהיה שם רכבת מיוחדת לבהמות (קעטעל טרעין), ובאותו הרכבת לקחו אחר כך את כל היהודים לאושוויץ, והאנשים ששמו בהרכבת היו מאות אנשים ברכבת אחד. (כפי הנראה מהדברי חיים היה כל זה במדה כנגד מדה).

(ח) וכמו שכתוב בשבט מוסר בהמה אוכלת בהמה.

לבדוק ללא כל ידיעה ברורה שרוב הסימנים נחתכו. ועוד ישנו בעיה גדולה שאיש פשוט וגם רב המכשיר אינו מבין כלל את הבעיה רק השוחט לבד, שהשוחט חייב לשחוט גם בגרון ליד הראש, כי אם לא יעשה זאת הוא גורם לבעל הבית הפסד ממון, וזה גורם הגרמות (שהכוונה שהוא אינו שוחט במקום הנכון, כמו שכתוב בשמ"ח ובהלכה סדורה סימן ד' דף 28 סעיף כ"ט וז"ל: אבל אם שחט למעלה או למטה קצת, אז צריך גם לעיין ולבדוק כדי לראות שלא עשה הגרמה, שהוא אחד מחמשה הלכות שחיטה שהוא הלכה למשה מסיני.

ובעיני ראיתי איך ששוחט אחד חדש שחט קרוב לאמצע הצואר, והבעל הבית בא עם הלשון של הבהמה, וצעק על השוחט אם אתה תשחוט עוד פעם אחת כך אני שוחט אותך על המקום, וזה היה הברוך הבא של השוחט. [כדי להבין היטב למה צעק ועל מה צעק כל כך שהי' מוכן להרוג את השוחט? אבאר לך קצת: הנה כל בהמה יש לה לשון, והלשון בא עם כל הבשר של מקום השחיטה, ואם שוחט באמצע הצואר אז בא עם הלשון עוד קצת בשר והבעל הבית מוכר את הלשון במחיר קצוב, לא חשוב כמה ששוקל הלשון, ואם שוחט באמצע הצואר אז לוקח יותר בשר עם הלשון, וביום אחד ששוחטים 500 - 600 ליום יכול להיות שיהיה הפסד להבעל הבית 300 פונט בשר ליום, [ואם שוחט יותר למעלה לצד הראש, אז בא עם הלשון רק מעט בשר, אבל אז יש שאלות להגרמה, כמו שכתוב בשמ"ח סימן כ"ה סעיף א' אבל אם שחט למעלה או למטה, פשיטה דצריך בדיקה, [אחר הגרמה] ומפני זה בא בכעס כזה להשוחט].

ושם בסעיף ב' וז"ל: **אם לא בדק אם שחט הרוב - הרי זו ספק נבילה דאורייתא, דבחייה בחזקת אינה שחיטה עומדת, ואי אפשר להוציאה מחזקתה מספק.** וכו'.

ובענין זינוק הדם: **שבשעת שהדם יורד הרבה אי אפשר לעיין ולראות היטב אם נשחטו הסימנים ראה בשמ"ח עם פירוש מטה אשר בסימן כ"ה מטה אשר סעיף קטן א' בדיבור המתחיל שיראה, וז"ל: ודוקא שברור לו בראייתו שנשחטו רובו, אבל על פי רוב אי אפשר להתברר רק**

אחר שינוח הדם מלזנק, וכמו שכתב במהרי"ל שהביא בטורי זהב, ועיין לעיל סימן כ"א אות ג'. ובדקות לא מהני מה שרואה בשעת שחיטה, כי בקל יטעה בדמיונו מחמת זינוק הדם, רק שצריך שירגיש על ידי משמוש שנשחט כולו או רובו, ומהיות טוב, יבדוק גם כן אחר הגרמה, כי שכיח שהם מורידים הסימנים לצד הגוף קצת.

וכתב בתשובות כתב סופר יורה דעה דבדקות החיוב לבדוק גם כן אחר עיקור, דהיינו שמיטת הסימנים, עד כאן לשונו.

[וכל זה כתבו אז בשחיטת קטנות שהיו שוחטים 2-5 בהמות ליום, אבל כעת ששוחטים 60-120 בהמות לשעה, אי אפשר במהירות כזאת לבדוק כמבואר בשולחן ערוך].

ועיין בשמ"ח עם פירוש תקוני הזבח סימן כ"ה ס"ק א'. וכמו שראיתי במו עיני אצל שחיטה קטנה שהשוחט שחט רק לערך 20 בהמות לשעה, ובשעת שהמשגיח שהוא היה גם שוחט שם את בפלאמבעס על הלשונית וראה כי 5 בהמות שהולך לשום הפלאמבעס כולם היו נבילות ממש כי השוחט שחט למעלה ממקום שחיטה ועשה הגרמות 5 בהמות ובדק בדיוק כמו שהשוחט הזה בודק ואולי יותר טוב, מזה אנו רואים שאין כאן כלום על מה לסמוך.

כעת בא לידי הספר אכילת בשר הלכה למעשה מהגה"צ מהאלמין שליט"א, וראיתי שמביא רוב הבעיות מה שישנו בשחיטות אלו. ובסוף הספר יש שם קונטרס בשר גלאט כשר בזמן הזה, ומי שרוצה לאכול בשר בזמן הזה צריך ללמוד קודם כל הספר הזה ואז יבין מה ואיזה בשר שיכול לקנות שהוא כשר להמדרין מן המהדרין, ורק אז יקוים ואכלתם אכול ושבוע ... והללתם את שם השם.

ובענין בדיקת הסכין, ראה בהלכה סדורה סימן ג' ולפי זה אין כאן שום בדיקה.

ובספר אכילת בשר הלכה למעשה מעורר הרבה על זה. ומי מדבר מענין הסירכות והניקור שלפי ששמעתי ממקור מוסמך אין במקום הזה שום ניקור ואוכלים ממש חלב דאורייתא, ואדרבה שיכתבו ויראו לנו מי הוא המנקר ומאיפה יש לו קבלה על ניקור, ואפילו אם יש לו מנקר שיש לו באמת קבלה על ניקור, מי נותן לו לנקר, הלא אם ירצה לנקר הבעל הבית זורק אותו ברגע אחת החוצה, כידוע, ואין כאן מקומו להאריך כי כל זה כבר כתוב בהרבה ספרים, והיה אסיפה של התאחדות הרבנים ויש על זה

טעיף כי כולנו אכלנו בארצות הברית חלב דאורייתא 50 שנים, ואף אחד לא אמר כלום, ולדאבונינו המצב כהיום הוא אכלנו ואוכל עוד רח"ל, ואין איש שם על לב.

ובזה אשים קנצי לעטי ואברכו שזכות הגדולה של שמירת הפה ממאכלים שאינם כדת של תורה כשרים ומהודרים יזכה לאכול מסעות של שור הבור ולויתן כמבואר במדרש רבה ויקרא פרשה יג פסקה ג': אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון עתיד הקב"ה לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא הה"ד (ויקרא ז) **וחלב נבלה וחלב טריפה יעשה לכל מלאכה ואכול לא תאכלוהו בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבוא** לפיכך משה מזהיר לישראל ואומר להם זאת החיה אשר תאכלו, עד כאן לשונו.

ידידכם הדשלה"ט באה"ר

יצחק לוי שו"ב

בעזרת השם יתברך

לכבוד המערכת ישראל 613

היות ושמעתי על הראדיא בארץ ישראל שכל ארץ ישראל אוכלים רק מהשחיטה של רובאשקין ואין שום רב בעולם שאומר שהשחיטה אינו כשירה, ואחר השמיעה הזאת כשהלכתי להשטיבלעך בירושלים שמעתי סיפור נפלא על השחיטה הזאת, לכן אני כותב לכם שכדאי מאוד לפרסם איך שכל הפרסומת מהקצבים הוא שהקצב הוא שותף של עמלק כמבואר במסכת קידושין (דף פ"ב ע"א): **והכשר שבטבחים שותפו של עמלק**, ובתו"ט על מסכת קידושין פרק ד משנה יד טוב שבטבחים. **ספיקי טרפות באות לידו וחס על ממונו ומאכילן**. ע"כ לשון רש"י, עיין שם. ובתלמוד ירושלמי מסכת קידושין דף מז עמוד ב' **"כשר שבטבחים שותפו של עמלק"**. וכן במסכת סופרים פרק חמשה עשר: **והכשר שבטבחים שותפו של עמלק, עכ"ל**. ואם כן איך יכולים להאמין להם?

שחיטה של ראבאשקין נבילה וטריפה חלב ודם

סיפור נורא - השגחה פרטית

בשטיבלעך מצאתי את הרב הגאון ר' אברהם יודא שווארץ נכד הקול ארי', ושואל אותי האם שמעת מה שקרא לשני הנכדים של אברהם אהרן רובאשקין, בעל הפירמא של הבשר שור הבר?

ענית לך, לא שמעתי כלום.

אומר לי, איך יכול להיות שכבודו לא ידע דבר כזה שכל העיר יודע?

אני שואל אותו ומה העיר יודע?

עונה לי: בחור צעיר בן 17 שנה נכד מרובאשקין שהיה בריא וגבור, נפטר פתאום, הוא לא קם בבוקר.

קראו לרופאים גדולים ואמרו שהם לא רואים שום דבר עליו רק שהלב הפסיק לעבוד, עד שיצאה נשמתו.

ולא די זה רק יש לו עוד נכד שהוא כבר 80 אחוז עם הרגלים למעלה קריטיק ממש.

השוויגער מזיווג שני של רובאשקין הודיעו לה בחלום כי רובאשקין מאכיל חלב ליהודים

היא קמה בבוקר עם סערה, היא כבר יודעת את הפתרון, למה קרא כל הנ"ל.

היא חלמה שהכל בגלל הסבא והבן שמאכילים חלב לעם ישראל.

עוד סיפור נורא מספר לי הרב הנ"ל

שואל אותי אם אני יודע הסיפור מה שהיה עם הדין תורה של הרב ווייסמאן עם הרב ממארגארעיטן אצל הבית דין של נובארדיק?

ענית לך, לו אני לא שמעתי מזה כלל וכלל!

מעשה שהיה כך היה

לפני שנתיים בערך, הרב ווייסמאן תלמיד חכם גדול מברייטן ביטש, יושב לומד כל היום בישיבת מיר, יש לו רק רגל אחת ל"ע. ועל ידו קונים כל הבוטשער סטארס מברייטן ביטש בשר מהשחיטה של הכשר הרב ממארגארעיטען.

פתאום הודיע לו רב אחד שהיה בשחיטת מאראגרעיטען [ששוחט בבית השחיטה אצל רובאשקין], שכל הבשר מלא עם חלב ולא מורידים מהחלב כלום.

הרב ווייסמאן דיבר עם הרב ממארגארעיטן, ואומר לו מה שהולך, הרב ממארגארעיטן צוחק עליו, ואומר לו שאפשר לו לסמוך על ההכשר שלו, ולא יאמין לאף אחד מה שמדברים, כי כולם בעלי לשון הרע וכו'.

הוא רואה שאין לו עם מי לדבר.

הוא שלח להרב ממארגארעיטן הזמנה מבית דין הנ"ל, שיש לו תביעה להרב ממארגארעיטן שיחזיר לו מליוני דולרים על כל הבשר שקנו עד היום, כי הכל היה עם חלב, ויש לו דוקאמענטים על זה.

הרב ממארגארעיטן עונה להבית דין והוא דוחה אותם הרבה פעמים עד שהבית דין כותב לו מכתב ואומרים לו:

הרב ממארגארעיטן יש לכבודו 4 דרכים:

1. לקחת בית דין אחר, אבל הם צריכים מכתב על זה, ויבררו אם זה נכון.

2. שהוא יבוא לבד לבית דין.

3. שישלח שליח עם יפוי כח שלו.

4. שהבית דין הנ"ל יתנו פסק דין עם עיקול שרב ווייסמאן יעקל את הנכסים שיש להרב ממארגארעיטן ביחד עם רובאשקין.

סוף כל סוף הרב ממארגארעיטן אמר שהוא יסתדר לבד עם הרב ווייסמאן.

הרב ווייסמאן אומר להבית דין שהוא רוצה רק לעשות תיקונים קטנים והידורים על הבשר שהרב מוכר בהכשרו.

הרב ממארגארעיטן מסכים שיבררו את התיקונים הקטנים שיש לו, ואומר שאם יתקנו את התיקונים ויעשו את ההידורים אז הוא מסכים לוותר על כסף התביעה.

הבית דין שלח לקרוא למנקר מלונדון, אחד שיודע טוב ניקור, והרב ממארגארעיטן אומר על חתיכת בשר שהביאו לשם זה רק עור דק וזה כלום, והרב ווייסמאן אומר שזה על יד החלב ואם לא מורידים את זה אז יכול להיות שיכשלו בחלב דאורייתא, וצריך תיקון.

המנקר מלונדון יושב וצוחק איך ששני הרבנים מדברים, ואומר רבותי זה חלב דאורייתא, ואיסור כרת.

הרב ממארגארעיטן צועק לא נכון זה רק עור קטן!

ככה לקח זמן רב, והמנקר מלונדון אומר להם תשמעו אני מנקר עם קבלה שנים רבות, שואל את הרב ממארגארעיטן איפה הקבלה שלך, אצל מי למדת ניקור.

הרב ממארגארעיטן הוא בן 92 שנה, ואין מושג בניקור כלל וכלל.